



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 88 / IV legislatura / Cinquè període

Dimecres, 4 de maig de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 50

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts.

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 19/1991, del 7 de novembre, de reforma de la Junta de Sanejament (Reg. 14404) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *conseller de Medi Ambient (p. 4710).*

Article primer

Esmena del G. Socialista (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Martí i Conill (S), juntament amb les esmenes núms. 2, 3 i 4 (p. 4710).*

Torn en contra: *Sr. Espadaler (CiU) (p. 4711).*

Addició de modificacions a articles de la Llei 19/1991

Esmena del G. Socialista (núm. 2, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

«Article 12. Règim de recursos»

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Addició de modificacions a articles de la Llei 19/1991

Esmena del G. Socialista (núm. 4, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Votació de les esmenes núms. 1, 2 i 4 i els apartats 2 i 4 de l'esmena núm. 3: *rebutjades per 28 vots a favor, 54 en contra i 13 abstencions* (p. 4712).

Text del Dictamen

Votació dels apartats 1 i 3 del nou article 12: *aprobat per 66 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions* (p. 4712).

Votació de la resta: *aprobat per unanimitat* (p. 4712).

«Article 22. Base imposable»

Lletra e)

Esmena del G. P. Popular (núm. 5, de supressió)

La Sra. Montserrat (P) n'anuncia la retirada (p. 4712).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 6, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Portabella (ERC)* (p. 4712).

Torn en contra: *Sr. Espadaler (CiU)* (p. 4712).

El Sr. Portabella (ERC) intervé per retirar l'esmena núm. 6 (p. 4713).

«Article 23. Tipus»

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 7, de supressió)

Torn a favor: *Sra. Martí i Conill (S), juntament amb l'esmena núm. 44* (p. 4713).

Torn en contra: *Sr. Espadaler (CiU)* (p. 4714).

Votació de l'esmena núm. 7: *rebutjada per 35 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 4714).

Text del Dictamen

Votació del darrer punt del nou article 23: *aprobat per 65 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions* (p. 4714).

Votació de la resta del nou article 23: *aprovada per unanimitat* (p. 4714).

«Article 27. Coeficients»

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 8, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Portabella (ERC)* (p. 4715).

Apartat 3

Esmena del G. Socialista (núm. 9, de supressió)

Torn a favor: *Sra. Martí i Conill (S), juntament amb les esmenes núms. 10, 14 i 17* (p. 4715).

Apartat 4

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 10, de modificació i de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Esmena del G. P. Popular (núm. 11, de supressió)

Torn a favor: *Sra. Montserrat (P), juntament amb les esmenes núms. 13, 15, 30, 31 i 37. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 43* (p. 4717).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 12, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 16 i 20* (p. 4717).

Esmena del G. P. Popular (núm. 13, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Lletra b)

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Esmena del G. P. Popular (núm. 15, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 16, de modificació i d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 12).

Apartat 5

Esmena del G. Socialista (núm. 17, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 18, de modificació)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC), juntament amb l'esmena núm. 19 (p. 4718).

Apartat 6

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 19, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 18).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 20, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 12).

Torn en contra conjunt: Sr. Espadaler (CiU). Alhora, presenta una esmena transaccional al nou article 27 (p. 4718).

El Sr. Gimeno (IC) intervé per anunciar l'acceptació de la transaccional a l'esmena núm. 12 i la retirada de la núm. 16 (p. 4720).

El Sr. Portabella intervé per anunciar l'acceptació de la transaccional a les esmenes núms. 8, 18 i 19 (p. 4721).

La Sr. Martí i Conill (S) intervé per anunciar l'acceptació de la transaccional a l'esmena núm. 10 i la retirada de les esmenes núms. 9, 14 i 17 (p. 4721).

Votació de l'esmena núm. 20: rebutjada per 5 vots a favor, 57 en contra i 24 abstencions (p. 4721).

Votació de l'esmena transaccional (llevat de l'apartat núm. 6): aprovada per 85 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 4721).

«Article 28. Aplicació als usuaris industrials»

Apartat 2

Lletra b)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 21, de supressió)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 4721).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 22, d'addició)

Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S) (p. 4721).

Torn en contra: Sr. Espadaler (CiU) (p. 4721).

Votació de l'esmena núm. 22: rebutjada per 23 vots a favor, 44 en contra i 10 abstencions (p. 4721).

Text del Dictamen

Votació de l'article primer: aprovat per unanimitat (p. 4722).

Article segon

Esmena del G. Socialista (núm. 23, de modificació)

Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S), juntament amb les esmenes núms. 24, 25 i 26 (p. 4722).

Addició a l'articulat de la Llei 19/1991

Esmenes del G. Socialista (núms. 24, 25 i 26, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 23).

Torn en contra: Sr. Espadaler (CiU) (p. 4722).

«Article 30. Tramitació i aprovació»

Esmena del G. Socialista (núm. 27, de modificació)

Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S), juntament amb l'esmena núm. 34 (p. 4723).

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 28, de modificació)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC), juntament amb l'esmena núm. 33. Tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 28 (p. 4723).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 29, d'addició)

Torn a favor: Sr. Gimeno (ERC), juntament amb les esmenes núms. 32 i 25. Tot seguit anuncia la retirada de les esmenes núms. 29 i 32 (p. 4724).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 30, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 31, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 32, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 29).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 33, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 28).

Addicions a l'articulat de la Llei 19/1991

Esmena del G. Socialista (núm. 34, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 27).

Torn en contra: *Sr. Espadaler (CiU). Alhora, presenta una esmena transaccional a les esmenes núms. 27, 28, 29, 30, 31 i 32 (p. 4724).*

La Sra. Montserrat (P) intervé per anunciar la no-retirada de l'esmena núm. 43 (p. 4725).

«Article 31. Revisió»

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 35, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 29).

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 36, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Martí i Conill (S), juntament amb l'esmena núm. 38 (p. 4725).*

Esmena del G. P. Popular (núm. 37, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Torn en contra: *Sr. Espadaler (CiU) (p. 4725).*

Votació de les esmenes núms. 23, 24, 25 i 26: *rebutjades per 27 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions (p. 4726).*

Votació de l'esmena transaccional a l'article 30, apartats 1, 2 i 3: *aprovats per unanimitat (p. 4726).*

Votació de l'esmena transaccional a l'article 30, apartat 4: *aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 4726).*

Votació de l'esmena transaccional a l'article 31: *aprovada per unanimitat (p. 4726).*

Addicions a l'articulat de la Llei 19/1991

Esmena del G. Socialista (núm. 38, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 36).

Esmenes del G. Socialista (núms. 39, 40 i 41, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Martí i Conill (S) (p. 4726).*

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 42, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Gimeno (IC) (p. 4726).*

Torn en contra conjunt: *Sr. Espadaler (CiU) (p. 4727).*

Addició de noves disposicions transitòries

Esmena del G. P. Popular (núm. 43, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Montserrat (P) (p. 4727).*

Debatuda abans (esmena núm. 11).

La Sra. Martí i Conill (S) intervé per retirar l'esmena núm. 38 (p. 4727).

Votació de les esmenes núms. 39, 40 i 41: *rebutjades per 38 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 4727).*

Votació de l'esmena núm. 42: *rebutjada per 40 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 4727).*

La Sra. Montserrat (P) intervé per retirar l'esmena núm. 43 (p. 4728).

El Sr. Espadaler (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4728).

Disposició derogatòria

Esmena del G. Socialista (núm. 44, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Exposició de motius

Esmena del G. Socialista (núm. 45, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Martí i Conill (S) (p. 4728).*

Torn en contra: *Sr. Espadaler (CiU) (p. 4728).*

Votació de l'esmena núm. 45: *rebutjada per 22 vots a favor, 57 en contra i 13 abstencions (p. 4728).*

Text del Dictamen

Votació de les disposicions derogatòria i final, de l'exposició de motius, del títol i dels annexos: *aprovats per unanimitat (p. 4728).*

Presa en consideració de la Proposició de llei d'associacions de Catalunya (Reg. 5705) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)* (p. 4728).

Presa en consideració de la Proposició de llei d'associacionisme a Catalunya (Reg. 13271) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sr. Benach (ERC)* (p. 4729).

Posició dels grups no presentants: *Sr. Reguant (M)* (p. 4731), *Sr. Ariza (P)* (p. 4731), *Sr. Ferran (S)* (p. 4732) i *Sr. Padrós (CiU)* (p. 4733).

Votació: *rebutjades per 35 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 4734).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el turisme social (Reg. 18702) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Saura (IC)* (p. 4735).

Alteració de l'ordre del dia

El president fa avinent una alteració pel que fa als punts cinquè i sisè de l'ordre del dia (p. 4736).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el turisme social (Reg. 17411) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Rañé (S)* (p. 4736).

Resposta conjunta: *conseller de Treball* (p. 4738).

Rèpliques: *Sr. Saura (IC)* (p. 4741) i *Sr. Rañé (S)* (p. 4742).

Contrarèplica conjunta: *conseller* (p. 4743).

El Sr. Saura (IC) intervé per al·lusions i contradiccions (p. 4745).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i onze minuts.

InterpeHació al Consell Executiu sobre el funcionament del mercat del treball (Reg. 17410) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Rañé (S)* (p. 4746).

Resposta: *conseller de Treball* (p. 4748).

Rèplica: *Sr. Rañé (S)* (p. 4749).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4750).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la contaminació atmosfèrica a Catalunya (Reg. 17411) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 4751).

Resposta: *conseller de Medi Ambient* (p. 4753).

Rèplica: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 4754).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4755).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de muntanya (Reg. 17279) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Ganyet (S)* (p. 4756).

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 4758).

Rèplica: *Sr. Ganyet (S)* (p. 4759).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4760).

InterpeHació al Consell Executiu sobre les urbanitzacions privades (Reg. 17285) (Punt novè de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la posposició (p. 4760).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa que el punt desè sigui substanciat a continuació de l'onzè. S'aprova per assentiment (p. 4761).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la sanitat animal (Reg. 16319) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (M)* (p. 4761).

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 4763).

Rèplica: *Sr. Reguant (M)* (p. 4763).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4763).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la regulació de les noves activitats turístiques (Reg. 16284) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 4764).

Resposta: *conseller de Comerç, Consum i Turisme* (p. 4766).

Rèplica: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 4768).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4769).

InterpeHació al Consell Executiu sobre les relacions laborals (Reg. 16320) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (M)* (p. 4770).

Resposta: *conseller de Treball* (p. 4771).

Rèplica: *Sr. Reguant (M)* (p. 4773).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4774).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre els incendis forestals de Catalunya (Reg. 18516) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Benach (ERC)* (p. 4775).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre els incendis forestals a Catalunya (Reg. 18483) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Ganyet (S)* (p. 4778).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre els incendis forestals produïts a diferents comarques de Catalunya (Reg. 18482) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 4780).

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 4780).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Orriols (CiU)* (p. 4781).

Posició dels grups presentants: *Sr. Benach (ERC)* (p. 4785) i *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 4785).

Votació dels punts 1, 3, 8 i 11 de la Moció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *aprovats per unanimitat* (p. 4785).

Votació de la resta de la Moció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjada per 35 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 4785).

Votació dels punts 1, 3, 4, 7, 10, 11, 12 i 13 de la Moció del G. Socialista: *aprovats per unanimitat* (p. 4785).

Votació de la resta de la Moció del G. Socialista: *rebutjada per 35 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 4785).

Votació dels punts 2, 3 i 6 de la Moció del G. P. Popular: *aprovats per unanimitat* (p. 4785).

Votació del punt 5 de la Moció del G. P. Popular: *aprobat per unanimitat* (p. 4785).

Votació de la resta de la Moció del G. P. Popular: *rebutjada per 35 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 4785).

La sessió se suspèn a un quart de deu de la nit i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 50.1

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Treball, de Justícia, i de Medi Ambient.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 19/1991, del 7 de novembre, de reforma de la Junta de Sanejament (Reg. 14404), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 220, 14199).

2. Presa en consideració de la Proposició de llei d'associacions de Catalunya, presentada pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 5705) (BOPC, 58, 3374).

3. Presa en consideració de la Proposició de llei d'associacionisme a Catalunya, presentada pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 13271) (BOPC, 153, 9601).

4. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el turisme social, presentada pel diputat Sr. Joan Saura, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència (Reg. 18702) (BOPC, 221).

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el funcionament del mercat de treball, presentada pels diputats Srs. Josep M. Rañé i Santiago Riera i Olivé, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 17410) (BOPC, 207, 13494).

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el turisme social, presentada pels diputats Srs. Josep M. Rañé i Josep Clofent, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 17411) (BOPC, 207, 13494).

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la contaminació atmosfèrica a Catalunya, presentada pel diputat Sr. Víctor Gimeno, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 15667) (BOPC, 186, 12157).

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de muntanya, presentada pel diputat Sr. Joan Ganyet, juntament amb nou altres diputats, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 17279) (BOPC, 205, 13279).

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les urbanitzacions privades, presentada pel diputat Sr. Salvador Morera, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 17285) (BOPC, 205, 13280).

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la regulació de les noves activitats turístiques, presentada pel diputat Sr. Víctor Gimeno, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 16284) (BOPC, 192, 12511).

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la sanitat animal, presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 16319) (BOPC, 192, 12512).

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les relacions laborals, presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 16320) (BOPC, 192, 12512).

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els incendis forestals de Catalunya (Reg. 18053), presentada pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 18516) (BOPC, 220, 14213).

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els incendis forestals a Catalunya (Reg. 18180), presentada pel diputat Sr. Manuel Nadal, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 18483) (BOPC, 220, 14212).

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els incendis forestals produïts a diferents comarques de Catalunya (Reg. 18200), presentada pel G. P. Popular (Reg. 18482) (BOPC, 220, 14211).

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els moviments associatius (Reg. 17052), presentada pel diputat Sr. Joan Ferran i Serafini, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 18517) (BOPC, 220, 14214).

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional (Reg. 15320), presentada pel diputat Sr. Joan Saura, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 18522) (BOPC, 220, 14215).

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en els centres de secundària (Reg. 17116), presentada pel diputat Sr. Magí Cadevall, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 18518) (BOPC, 220, 14214).

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'impuls autonòmic i l'increment de l'autogovern (Reg. 15942), presentada pel diputat Sr. Roc Fuentes, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Regs. 18488 i 18610) (BOPC, 220, 14213).

— Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

La llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple, així com el nom dels i les qui les han formulades ha estat dreçada i serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa la presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

S'anuncia que les preguntes seran substanciades demà, a les deu hores —dia 5 de maig.

**Projecte de llei de modificació de
la Llei 19/1991, del 7 de novembre,
de reforma de la Junta de Sanejament**

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 19/991, del 7 de no-

vembre, de reforma de la Junta de Sanejament, i de les esmenes reservades per defensar en el Ple. La Comissió de Política Territorial ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? *(Pausa.)* Té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta i González): Senyor president, senyores i senyors diputats, tinc el plaer de poder presentar la Llei de modificació de la Llei 19/91, els objectius de la qual són quatre, essencialment: l'acomodació a la Llei estatal 30/92, de règim jurídic de les administracions públiques i procediment administratiu comú, que porta, com a conseqüència —i la més important—, l'adaptació al règim de recursos; un segon objectiu, la millora de la garantia procedimental dels aspectes econòmics financers dintre del bloc de constitucionalitat; un tercer objectiu, d'ampliació dels mecanismes de participació, que comporta, entre d'altres, la informació pública del Pla i l'ampliació del Consell de Direcció amb altres institucions interessades, i un quart objectiu, que correspon a l'actualització del procediment d'aprovació i revisió del Pla i dels programes, i també l'actualització de la definició dels continguts.

Aquest Projecte de llei ha tingut un tràmit parlamentari enriquidor, que ha permès perfeccionar el text presentat pel Govern, de manera molt substancial. Els trets a destacar del Projecte de llei que es proposa a aquesta cambra són els següents: l'homogeneïtzació dels mínims de consum, igualant totes les diferents parts de Catalunya, que, essencialment, en aquest cas, correspon igualar la Costa Brava a la resta de Catalunya —com a tema de més interès. Un altre tret és la unificació dels coeficients de concentració demogràfica per a les poblacions de més de deu mil habitants, a les quals s'ha aplicat un únic coeficient 1, eliminant les especificitats existents fins ara, que hi havia diferents coeficients, amb un grup de ciutats que històricament havien sigut definits amb un coeficient 1,1, i l'Entitat Metropolitana, que tenia un coeficient 1,2, fruit d'uns acords per poder construir col·lectors de sanejament de caràcter unitari; aquesta unificació a coeficient 1, de totes maneres, queda complementada amb un nou article, en el qual s'estableix un coeficient addicional, un coeficient addicional per a infraestructures de sanejament de caràcter unitari o mixt, un coeficient addicional que és a petició de les administracions locals que ho sol·licitin i que s'integra de forma indivisible en el tipus de gravamen d'increment de tarifa i cànon de sanejament que existeix en l'actualitat; d'aquesta manera permet, per tant, quedar unificat en aquest coeficient 1, i en els casos, doncs, que així es demani per les administracions locals, es pot —específicament per a projectes o per a grups de projectes concrets de caràcter unitari— actuar amb aquest coeficient addicional. Un altre tret a destacar és l'assimilació del Pla de sanejament a un pla territorial sectorial, definint explícitament la seva aprovació. Per altra banda, cal destacar també la clarificació que s'opera del concepte de coeficient de concentració demogràfica estacional, que entenem que amb aquest enriquiment

que hem parlat queda millor definit. També l'establiment d'un nou coeficient d'abocament al mar, que fins ara era una llacuna que tenia la nostra legislació en el camp de sanejament. I un altre tret és la introducció del concepte de redistribució i equitat, i que es tradueix com un aspecte concret en l'aplicació del tribut als municipis de menys de quatre-cents habitants, que ara també quedaran afectes amb l'aplicació del coeficient de concentració, però amb la condició sempre que disposin de sistema de sanejament. Finalment, també és de destacar la incorporació al text del Projecte de llei dels mètodes d'estimació objectiva del consum d'aigua, millorant els ja existents i complementant, en aquells casos com en el cas d'utilització d'aigües pluvials, que no estava contemplat en la normativa existent.

Senyor president, aquesta nova iniciativa legislativa permetrà de cobrir amb més eficàcia un objectiu essencial de la política de medi ambient del Govern, que correspon al sanejament de les aigües residuals, essencialment, objectiu que, en aquest moment, s'està cobrint amb dinamisme, en compliment especialment de la resolució del debat de política general de 1991.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Si hi ha hagués algun diputat que tingués encomanada la presentació del Dictamen, podria fer-ho. *(Pausa.)*

Comença el debat del Projecte de llei. No hi ha esmenes a la totalitat; per consegüent, passem al debat de la part dispositiva. La primera esmena és a l'article 1, presentada pel Grup Parlamentari Socialista; és una esmena d'addició. Per a la seva defensa té la paraula la senyora Rosa Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. L'esmena número 1 la donaríem per defensada i defensaria l'esmena número 2, l'esmena número 3 i l'esmena número 4. Aquest conjunt d'esmenes van en el sentit de defensar una proposta, una previsió que el Grup Socialista sempre hem defensat reiteradament respecte a les qüestions del tema de sanejament, que és relativa a l'exercici de les competències. Nosaltres entenem que les competències sobre el tema de sanejament són competències de les administracions locals, i tot i que en el text aprovat de la Llei ja figura un apartat que diu que les corporacions locals tenen iniciativa per fer el que correspongui, nosaltres creiem que això és insuficient. Proposem aquesta esmena número 2 perquè entenem que recull millor el sentit de la competència de deixar ben clar que les competències corresponen a les administracions locals.

Al nostre entendre, quines han de ser les administracions actants? Han de ser, per exemple, en l'àrea metropolitana, ha de ser l'Entitat Metropolitana dels Serveis Hidràulics, i així ho proposem en aquesta esmena, i en els altres llocs han de ser els municipis, les mancomunitats de municipis o els consorcis.

També entenem que la titularitat del servei correspon a les administracions locals i també entenem que el patrimoni que puguin generar les instal·lacions relatives a la Junta de

Sanejament són patrimoni dels ens locals; són sempre, per tant, de les administracions locals. Això, evidentment, va molt lligat a l'esmena número 4, relativa a la titularitat dels fons, perquè nosaltres entenem que els diners del cànon i de l'increment de tarifa de sanejament són de les administracions locals, i en aquesta esmena també proposem que en els pressupostos de la Junta de Sanejament hi hagi una aportació del 25% dels fons dels pressupostos per finançar el Pla de sanejament, igual que hi és, per exemple, en la qüestió del cànon hidràulic. I també ens sembla interessant recollir, en aquest sentit, la possibilitat de les ajudes de l'Estat o de la Comunitat Econòmica Europea, que passarien a engrossir el volum i el pressupost de la Junta de Sanejament i no a substituir la part del pressupost que pugui aportar el Govern de la Generalitat en funció de l'exercici de les seves competències.

Pel que fa a l'esmena número 3, dir que en el punt número 1 nosaltres entenem que les resolucions, quan es recorrin, han de recórrer-se i les ha de resoldre el Consell de Direcció, i no el conseller. Entenem que ha de ser així, i també en el punt número 3 entenem que seria lògic que les accions civils i laborals no s'han de regir estrictament només pel que diuen les disposicions del text que ha proposat, sinó que hauria de ser d'una forma genèrica dir: «per la normativa vigent». Penso que és una obvietat, perquè totes les accions civils i laborals tenen un marc normatiu molt més ampli.

Per tant, nosaltres entenem que hauria de quedar redactat així, i, per tant, anunciar que al punt número 1 i el punt número 3 de l'article 12 demanarem votació separada, perquè la intenció del Grup Socialista és votar a favor dels punts números 2 i 4 i abstenir-nos en el punt número 3.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra: té la paraula el diputat senyor Espadaler.

El Sr. ESPADALER: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. A veure, s'han defensat fins ara les esmenes 1, 2, 3 i 4; per les raons que exposaré en fer el torn en contra de les esmenes 2, 3 i 4 s'entendrà que no votem a favor de l'esmena 1, en conseqüència.

Esmena número 2: d'entrada nosaltres constatem que l'article número 5, com és obvi, no és objecte de modificació per part del text enviat pel Govern. Això entenem que tampoc és una raó de fons per no votar-la a favor, però val a dir que aquest article va ser fruit de tot el consens de totes les forces polítiques en el moment en què es va redactar la Llei 19/91, motiu pel qual entenem que es podria conservar aquest consens i no s'hauria d'esmenar. Fent la defensa ja punt per punt de vot en contra que ja avanço que farem en relació amb l'esmena número 2, voldria dir que el punt a l'apartat primer, el 5.3.1, d'entrada hem de dir que no aporta cap novetat. Val a dir que si es mira la senyora Rosa Martí el Projecte de llei a la part no esmenada és exactament idèntic al punt 5.3.a; aleshores recull exactament, per no dir literalment, el que se suggereix que s'incorpori a aquest 5.3.1.

Pel que fa al punt número 2, no és objecte d'aquesta Llei, entenem nosaltres, establir la prelació de les diferents administracions locals. Les competències de l'Entitat Metropol-

tana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus es reconeixen específicament en la Llei 7/87, per tant, entenem que no és aquesta Llei la que ha de fixar la prelació, l'ordenació de les diferents administracions locals.

Pel que fa al tercer punt d'aquesta esmena número 2 del Grup Socialista, la facultat del planejament entenem que correspon al Govern de la Generalitat. La Llei 19/91, de totes maneres, també entenem que garanteix la participació de les administracions locals.

Pel que fa al punt número 4, pensem que és superflu en tant que queda regulat per les lleis. Per una part la Llei de bases de règim local, en el seu article 25, i per altra part la Llei municipal de règim local de Catalunya, Llei 8/87, als articles 65 i següents pel que fa als aspectes de la titularitat.

I el darrer punt d'aquesta esmena, també en relació amb la titularitat patrimonial de les instal·lacions del Pla de sanejament, entenem que queda plenament explicitada en els articles 53 i 14 d'aquesta mateixa Llei. En conseqüència, aquesta primera esmena, aquesta esmena número 2, del Grup Socialista, la votarem en contra.

Pel que fa a l'esmena número 3, val a dir que vam acceptar ja el darrer punt, el punt 4 va ser acceptat en Comissió, i ja vaig exposar en aquell moment els motius pels quals rebutjàvem els punts 1, 2 i 3, però, en qualsevol cas, reiteraré una mica l'argumentació que ja vam donar en Comissió.

Pel que fa a aquests tres primers punts, l'única modificació substancial que presenta aquesta esmena és el fet de sotmetre els actes administratius de la Generalitat a recurs ordinari davant el Consell de Direcció, en lloc del conseller. D'entrada això comportaria —entenem nosaltres— una paralització de les tasques administratives de la Junta de Sanejament; comportaria gairebé una dedicació exclusiva del Consell de Direcció a l'atenció d'aquests recursos, cosa que no és prevista en cap altre organisme autònom o empresa pública paral·lela dependent del Govern de la Generalitat.

Per tant, pel que fa al punt 12.1 de l'article 8, ja defineix les funcions del Consell de Direcció, ja queden explicitades les funcions del Consell de Direcció, i en el punt 2 el règim de recursos i el Pla de revisió ja queda determinat. He dit ja que acceptàvem el punt número 4, per tant, votarem també en contra d'aquesta esmena número 3 del Grup Socialista.

I pel que fa a l'esmena número 4, sobre la titularitat dels fons, també intentaré contestar punt per punt. El punt 19.1, la titularitat local de l'increment del cànon de sanejament, entenem que comportaria un retorn a la situació anterior a l'any 1981, en la qual cada administració local prestava el servei de sanejament de forma independent. Si hem evolucionat, d'alguna manera ha estat, en bona part, gràcies a la unificació de la titularitat i, per tant, evitar aquesta actuació diferent independent de cada administració local. Per tant, aquí entenc que hi poc haver un problema de fons entre vostès i nosaltres, però, en qualsevol cas, nosaltres optem perquè aquesta titularitat sigui del Govern de la Generalitat.

Pel que fa al punt 2, entenem que seria trencar el principi d'autosuficiència financera del Pla de sanejament; per tant, aquest és de totes totes inacceptable per part nostra.

I pel que fa al tercer punt, les ajudes de l'Estat a la Comunitat Econòmica Europea, el gravamen de l'increment de la tarifa de sanejament i cànon de sanejament han de tenir en compte l'amortització dels crèdits –cosa que vostès semblen no tenir en compte en aquest article– i préstecs ordinaris de la Junta de Sanejament. En conseqüència, votariem en contra de les quatre esmenes presentades, defensades fins ara pel Grup Socialista.

Tenint en compte que anem evolucionant al llarg de la Llei, voldria fer esment que hi va haver la incorporació d'una esmena, la número 4, del Grup de Convergència i Unió, en Comissió, i que entenem que hi va haver una errada tècnica per part nostra, i que amb l'acord de tots els grups seria la modificació de la lletra l, allà on diu: «un representant de les associacions i organitzacions de consumidors», havia de dir: «un representant de les associacions de veïns». Aquest és un punt sobre el qual, si no vaig errat, hi ha acord per part de tots els grups d'aquesta cambra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ha acabat, senyor Espadaler? *(Pausa.)* Tots els grups estan d'acord amb aquesta rectificació de la lletra l, eh? *(Pausa.)* Doncs així queda incorporada al Dictamen.

Passem a la votació d'aquestes esmenes. Votariem conjuntament l'esmena 1, 2, 4 i els punts 1 i 3 de l'esmena 3. És això, senyora...

La Sra. MARTÍ I CONILL: El 2 i el 4.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, conjuntament esmena 1, 2, 4 i els punts 2 i 4 de l'esmena 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 28 vots a favor, 54 en contra i 13 abstencions.

Ara se sotmeten a votació, segons el Dictamen, la nova redacció dels articles a què fan referència aquestes esmenes.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president, un aclariment.

El Sr. PRESIDENT: Primer votariem separatament els punts 1 i 3...

La Sra. MARTÍ I CONILL: D'acord.

El Sr. PRESIDENT: ...de l'article 12, de la nova redacció de l'article 12.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts del Dictamen han quedat aprovats per 66 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Ara es vota la resta del Dictamen d'aquests articles.

Vots a favor?

La resta ha quedat aprovada per unanimitat.

Esmena número 5, del Grup Popular: per a la seva defensa, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president, la dono per retirada.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Seguint amb el debat de les esmenes, esmena número 6, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; el senyor Portabella té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Aquesta esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra fa referència als paràmetres de contaminació que es tenen en compte en aquesta llei per determinar la càrrega contaminant de les aigües.

Nosaltres considerem que els paràmetres aquests són encertats, però que, sense que hi hagi concreció d'un sistema de valorització determinat per aquests paràmetres, la seva utilitat és baixa i la seva inclusió en la llei pot ser, en moments determinats, irrellevant o sigui que es pot produir un ball de dades i unes dificultats per comparar les dades que s'obtinguin que dificultin, doncs, o que facin que no sigui d'una gran utilitat. Fruit d'això, el nostre grup ha presentat uns sistemes de valoració que són bastant estesos a nivell europeu i que, per tant, sí que permetrien comparar i validar resultats amb rapidesa. Són sistemes de valoració que són reconeguts com a fiables per les comunitats científiques i tècniques que estan especialitzats en anàlisi d'aigua i que impliquen un cost de material per aplicar-los a l'abast de tots els laboratoris i empreses que treballen en aquest àmbit. El sistema de valoració que presentem no el defensem individualment, perquè cauríem en un lèxic potser una mica tècnic, però sí que el citaria. Nosaltres demanem que la valorització de les matèries oxidables es facin mitjançant la DBO₅, la DQO, la DOC i la TOC; les sals solubles es facin mitjançant l'anàlisi d'alcalinitat; que el nitrogen es faci mitjançant l'anàlisi de nitrats i amoni; que el fòsfor total es faci mitjançant l'anàlisi del fòsfor reactiu soluble, i que les matèries inhibidores, pel test de toxicitat vigent a la normativa europea, ja que aquest actualment està en evolució, molt, aquests sistemes d'anàlisi, i, per tant, ens semblaria bé que oficialment, doncs, estigués en aquest moment en vigència dintre la normativa europea.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Torn en contra: el senyor Espadaler té la paraula.

El Sr. ESPADALER: Sí, d'entrada agrair al senyor Jordi Portabella que no hagi fet la defensa tècnica i química, perquè els qui no en som coneixedors, d'aquesta matèria, ens ho hagués posat francament difícil.

Aquesta esmena ha estat llargament discutida per part nostra amb el senyor Portabella i el que li pregaríem és que la retirés, sempre que constés en acta, i així voldríem que fos, el nostre compromís explícit que aquests mesuradors de contaminació, doncs, seran inclosos en el decret que desenvolupi aquesta llei. Entenem que aquesta no és una qüestió que hagi d'explicitar-se en l'articulat de la llei, però sí que ho acollirem literalment i en els seus termes exactes, que els ha plantejat el senyor Portabella en el decret, en el desenvolupament posterior de la llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Espadaler.

(El Sr. Portabella demana per parlar.) Senyor Portabella, per què demana la paraula?

El Sr. PORTABELLA: Per anunciar que el meu grup parlamentari sí que retirarà aquesta esmena, tenint en compte que el fet que surti explicitat en el decret i no en la llei pot permetre més agilitat a l'hora d'introduir innovacions, quan així es consideri oportú per les comunitats tècniques i científiques.

El Sr. PRESIDENT: La presidència ha entès que parlava en present, no en futur, perquè ha dit «retirarà». Suposo que «retira» en aquest acte. (Pausa.) Moltes gràcies, senyor Portabella.

Esmena número 7, del Grup Socialista: la senyora Martí té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Defensaria l'esmena número 7 i la número 44. Aquesta esmena fa relació a sol·licitar, per part del Grup Socialista, que es suprimeixi l'últim apartat d'aquest article, que preveu la inclusió de l'IVA, del 6%, en l'import del cànon i de l'ITS. Nosaltres entenem que el cànon de sanejament i l'ITS són uns tributs i, dins dels tributs, podríem dir, encara que hi ha moltes discrepàncies jurídiques, però el que més s'assembla a aquests tributs és una contribució especial. I precisament per què? Perquè no grava ni el consum ni la distribució d'aigua, sinó que el que fa és gravar la producció de l'aigua contaminada. I en l'article 12.12 de la llei, de la mateixa Llei de sanejament, preveu la possibilitat que hi hagin consums, com és el cas del consum d'aigua agrícola, que no pagui cànon. Per això dic que els cànons no graven el consum, sinó que el que graven precisament és la producció d'aigua contaminada.

Si en un tribut, que si bé s'utilitza per depurar les aigües d'una forma genèrica, té un benefici directe sobre els ciutadans més propers al lloc on es fan les inversions, també justificaria aquesta presumpció de contribució especial, a la qual més s'assemblarien aquests dos tributs.

I nosaltres ens preguntem, amb la introducció de l'IVA en aquest apartat de la llei, per què ara, a partir d'ara, s'ha de pagar o s'ha d'incloure l'IVA sobre el cànon de sanejament i l'ITS i abans no. Els ciutadans i les ciutadanes no ens entendran, perquè, ens hem de preguntar també, es cobrarà amb efectes retroactius? Qui l'ha de cobrar, l'IVA? L'IVA, l'ha de cobrar Hisenda o l'ha de cobrar la Junta de Sanejament? I, si el cobra la companyia d'aigües, una companyia d'aigües, a qui ho ha de revertir? A la Junta, també, o a Hisenda? I no ens diguin —no ens diguin—, que suposo que en la justificació sortirà, que abans no eren empresa pública o bé entitat de dret públic, perquè ja fa tres anys que ho són, és a dir, ja fa tres anys, en tot cas, que són entitat de dret públic. I tampoc no ens diguin que és d'aplicació, perquè la nova llei de l'IVA, la 37/92, ho preveu o ho modifica. Nosaltres entenem que no és així, però, en tot cas, si ho fos, també fa un any i mig que aquesta llei és vigent i no es va introduir fins al debat de pressupostos del desembre de l'any passat.

Nosaltres també entenem que el fet d'introduir aquí l'IVA, donada la situació de la problemàtica actual a l'en-

torn del rebut de l'aigua, és introduir un nou concepte més a tota una discussió i un debat que, en aquest moments, té obert la nostra societat i que complica el tema.

I una altra pregunta que també ens formulem: per què el cànon de sanejament ha de pagar IVA i, en canvi, el cànon hidràulic, no, eh? Tots dos tributs estan inclosos dintre del rebut de l'aigua, i un diu que sí, un diem que sí i a l'altre diem que no. Evidentment hi podria haver una justificació fàcil i dir: «És que la Junta de Sanejament és una entitat de dret públic amb funcions privades, en canvi, la Junta d'Aigües, no.» Perquè això solament seria una resposta jurídica i no pas una resposta política. Perquè qualsevol persona assenyada li diria al Govern «facin el favor de clarificar-se entre vostès i no responguin diferent davant d'un mateix problema». O que totes dues juntes siguin empreses públiques..., o el que potser no és normal és que una ho sigui i l'altra, no.

I una altra repercussió que té l'aplicació d'aquest IVA és la següent, i molt clara: que si s'aplica donarà lloc que l'usuari industrial tindrà una rebaixa corresponent al 6%, perquè en aplicar-se-li aquest IVA i no ser industrial finalista, sinó que podrà deduir-lo, de la mateixa manera que haurà de pagar aquest 6%, després se'l podrà deduir. En canvi, l'usuari domèstic no pot deduir-se aquest 6% d'IVA, perquè és finalista, és un destinatari final. Això, què provoca? Provoca..., jo no faig cap judici; des del Grup Socialista no fem cap judici de si això és bo o dolent, però en tot cas això directament suposa una rebaixa del cànon de sanejament del 6% al sector industrial i cap rebaixa a l'usuari domèstic, i va una mica en contra dels discursos que tots hem fet que el que cal és ampliar les aportacions del sector industrial, perquè encara no han assolit el compromís i el compliment de la mateixa llei. I no ens diguin tampoc que aquest fet de poder cobrar l'IVA revertirà en incrementar les inversions, perquè sí que és veritat, i segurament serà això, que permetrà una deducció de les inversions de la mateixa Junta, però té dificultats aquesta defensa. La primera és que és el mateix diner públic el d'Hisenda que el de la Conselleria. Per tant, estem sempre parlant d'una mateixa bossa comuna que ens afecta a tots. I, en segon lloc, la Junta de Sanejament no només és una empresa adjudicatària d'obres, i en aquests moments està adjudicant moltes obres, però té altres finalitats i, per tant, diguem, esmerçar esforços en una qüestió estrictament d'adjudicació d'obres, bé, és interessant, però suposo que no és la funció principal que té. I també dir que la Llei 37/92, la de l'IVA, sobre la qual suposo que sostindrà la defensa de la col·locació d'aquest IVA, diu clarament —diu clarament— que si es cobra un tribut i no el gestiona una empresa privada, no correspon cobrar IVA. I si la Junta de Sanejament, com hem dit el començament, és una entitat de dret públic, no una empresa pública, però sí que pot actuar de vegades com a pública i de vegades com a entitat privada, però que precisament quan més actua com a pública és amb la recaptació d'un tribut. Per tant, és a dir, la funció..., no pot dir que per cobrar el tribut precisament funcionarà com una empresa privada. Perquè és la cosa més clara que

pot arribar a fer la Junta de Sanejament com a empresa, i més de caràcter públic, que és cobrar un tribut. Per tant, si actua com a pública no correspon poder ingressar l'IVA.

A aquests arguments que hem donat des del Grup Socialista, afegir-hi que existeixen un munt important d'informes jurídics bastant contradictoris. És a dir, no hi ha una posició en el món jurídic clara, a favor i en contra, d'aquesta qüestió, per tant, existeix una situació de dubte i nosaltres mantenim l'esmena, i amb tot el que acabem de dir, la donem per defensada.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra: el senyor Espadaler té la paraula.

El Sr. ESPADALER: Gràcies, senyor president. A veure, tal com s'ha instrumentat la defensa d'aquesta esmena, per part de la diputada senyora Rosa Martí, sembla —sembla— que enguany, a partir dels pressupostos últims aprovats en aquest Parlament, l'usuari industrial o domèstic tingui un plus, a més a més, per sobre del cànon de sanejament, que sigui l'IVA. Aclarim d'entrada que això és absolutament fals. El que es va introduir és una frase que deia: «Aquest cànon que vostè ja paga porta inclòs l'IVA.» Avantatges i desavantatges que comporta això? Vostè em diu: «L'usuari particular no podrà desgravar; l'usuari industrial podrà desgravar.»

D'entrada, partint que estan pagant exactament el mateix import que abans de la inclusió de l'IVA, a nosaltres no ens sembla malament que l'usuari industrial pugui repercutir aquest IVA i pugui desgravar aquest IVA. Nosaltres mai hem estat en contra de donar un suport, ni que sigui per via indirecta, a l'empresa d'aquest país. Nosaltres estem per l'economia productiva i entenem que això és perfectament defensable. Aquí, hi podem estar en desacord per qüestions polítiques més profundes, però ens sembla que d'entrada la possibilitat que l'industrial pugui desgravar-se aquest IVA, doncs, no és en absolutament dolent per a la indústria d'aquest país i, menys, en els moments que vivim actualment.

Què passa amb l'usuari particular que no pot desgravar l'IVA? Pel diferencial que genera amb l'aplicació de l'IVA, d'entrada la Junta de Sanejament pot fer bastantes més inversions. Per tant, entenem que indirectament aquest major nombre d'inversions que es pot fer i que ens permet aquest diferencial de l'IVA, beneficia també, si més no indirectament, l'usuari individual, el no industrial —per dir-ho amb aquestes paraules.

Per què s'ha inclòs? Vostè ho ha dit. Per la Llei 3/92, de l'article 8.4. Qui recaptarà? Aquí es presentava un problema de veure qui recapta. Doncs, això funcionarà..., entenem, hi ha altres paral·lels; el qui recapta és la Junta de Sanejament, i el qui recapta són les companyies per compte de la Junta de Sanejament. Exactament igual que el que fan les gasolineres amb la benzina. Recaptem els IVA —recapten— els gasoliners i es fa sempre per compte de CAMPSA. Per tant, existeixen paral·lels i aquesta és una fórmula perfectament vàlida.

I, per altra part, un últim argument que em sembla important per argumentar aquesta votació en contra d'aquesta es-

mena, de les dues esmenes, és el que fa referència..., vostè em deia: «és que el diferencial que hi ha entre l'industrial i el particular»..., val a dir que en els últims anys l'augment més important que hi ha hagut en la recaptació de cànon, percentualment i proporcionalment, ha estat en el cànon industrial.

En conseqüència, per tots els motius exposats i tenint en compte i tornant a subratllar el que he dit al principi, la inclusió d'aquesta frase «aquests valors inclouen l'IVA», que no implica cap augment en el cànon de sanejament, tenint molt present això, doncs votarem en contra d'ambdues esmenes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Espadaler.

Votarem ara aquesta esmena, esmena número 7, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 35 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Ara es vota el nou redactat de l'article 23, segons Dictamen.

Vots a favor?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Nosaltres demanaríem votació separada de l'últim punt, del punt que diu «aquests valors inclouran l'impost sobre el valor afegit del tipus del 6%».

El Sr. PRESIDENT: Doncs, es vota aquest últim punt del nou redactat de l'article 23.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes parts de l'article 23, del nou redactat, han quedat aprovades per 65 vots a favor, cap en contra i 31 abstenció.

Ara se sotmet a votació la resta del nou redactat de l'article 23.

Vots a favor?

La resta d'aquest nou redactat de l'article 23 ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem al nou redactat de l'article 27. Esmena número 8, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

(El Sr. Espadaler demana per parlar.)

El Sr. PORTABELLA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Portabella. El senyor Espadaler ha demanat la paraula?

El Sr. ESPADALER: No, que hi han alguns articles que no tenien cap esmena i que no els hem sotmès a votació.

El Sr. PRESIDENT: No, és que votarem després... És donada l'estructura de la Llei: votarem després tot l'article primer, tot l'article segon, eh?, i així quedarà comprès, per no confondre. I ara només centrar el debat i les votacions en el que és objecte d'esmena.

El Sr. ESPADALER: D'acord.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Portabella té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Per defensar l'esmena 8, del nostre Grup Parlamentari. Bé, aquesta esmena parteix de la necessitat, al nostre entendre, d'expressar d'una manera que no es pugui induir a errors el que s'entén per «població permanent» i per «població estacional». Considerem que és important, ja que d'aquests dos criteris parteix que es determini la fixació de l'increment de la tarifa o del cànon aplicable a la utilització de l'aigua per a usos domèstics.

D'altra banda, a la Llei no existeix cap criteri sobre el que es determina per a la població estacional, i, per tant, en presentem un, inspirat en el que diu la revisió del Pla de sanejament del 1991. I d'altra banda, també, diria que, quan sotmetem a votació aquesta esmena, el número 196 que hi ha abans de la paraula «edificacions» no el sotmetrem a votació, ja que això és un error de transcripció a l'hora de picar el *Butlletí Oficial* i que no prové de la nostra esmena, que, per tant, considerem que no s'ha de sotmetre a votació.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, la presidència no ha entès l'últim que ha dit el senyor diputat.

El Sr. PORTABELLA: Sí. En el punt 3 de l'esmena 8, abans d'«edificacions de segona residència», hi ha un 196. Aquest 196 sorgeix d'un error de transcripció en picar el *Butlletí* i, per tant, nosaltres no ho sotmetem a votació.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Gràcies, senyor Portabella. El senyor Espadaler vol fer el torn en contra de totes les esmenes a aquest nou redactat del 27? (*Pausa.*) Cada una o globalment?

El Sr. ESPADALER: No, jo faria, en tot cas, un torn en contra globalment, de l'article 27.

El Sr. PRESIDENT: Globalment. Molt bé. Doncs, així, ara té la paraula la portaveu del Grup Socialista, la senyora Rosa Martí, per defensar l'esmena número 9.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Agruparia les esmenes –si no hi té cap inconvenient–, la 9, 10, 14 i 17, tot fent observar que a l'esmena número 10 hi ha un error de mecanografia, que és que l'apartat «integrats en el Consorci de la Costa Brava» va també en lletra negreta; és un error, suposo, de transcripció.

Bé, aquest conjunt d'esmenes que el Grup Socialista hem presentat a l'article 27, relatiu a tota la qüestió dels coeficients d'aplicació, de concentració demogràfica, nosaltres entenem que el primer problema que planteja aquest article és la definició del que s'entén per «coeficient de concentració demogràfica», i sobretot el que s'entén per «coeficient de concentració demogràfica estacional». Nosaltres entenem que hi hauria d'haver alguna disposició genèrica que definís aquests tipus de coeficients i no ens sembla el lloc més adequat que ho inclogui la mateixa Llei. Però, evidentment, també entenc que el Govern, en no existir una llei que contingui aquesta definició, com existeix una definició de padró d'habitants, de cens d'habitants, doncs, intenti aquí fer una definició.

En realitat, aquest coeficient de concentració demogràfica estacional afectaria, fonamentalment –perquè tots ho en-

tenguem–, les zones de tipus turístic, sobretot les relatives a la costa i a la muntanya. Nosaltres, el segon problema que veiem és que no és tampoc gaire lògic, pel que fa al tema de sanejament, l'aplicació d'aquest coeficient de concentració demogràfica estacional. I per quina raó? Perquè nosaltres entenem que avui existeix una gran mobilitat sobre el territori de la població. I precisament amb aquesta modificació de la Llei fem una cosa: volem intentar, o ho intentarem després, en algun dels apartats dels articles, fer un pla de sanejament que abasti tot Catalunya.

Entenem que aquesta generalització i el fet que la mobilitat dels ciutadans sigui molt àmplia no convenen gaire o no justifiquen la necessitat d'aquest coeficient, perquè, per exemple, hi pot haver un ciutadà o una ciutadana que dormi a Vic –és a dir, que visqui a Vic, en teoria–, que treballi a Barcelona i que els caps de setmana els passi a Cadaqués. I es podria trobar que tingués tres rebuts d'aigua diferents, en funció del lloc on està, per diferent coeficient de concentració. Per tant, ens sembla que la mobilitat iguala aquesta qüestió i no caldria.

I hi ha un altre argument a favor d'això, que és l'argument que aquest coeficient, com he dit al principi, no està definit en una llei superior i, com que no està definit en una llei superior, el Govern només l'aplica i el defineix quan l'interessa. Per exemple, a les zones turístiques –que és on es pretén aplicar aquest coeficient de concentració demogràfica– seria legítim que també s'apliqués aquest coeficient de concentració demogràfica quan el Govern vol donar subvencions a aquests municipis turístics. És a dir, per exemple, en el repartiment del PUOS hi hauria d'haver també un coeficient de concentració demogràfica a favor, perquè, si no, sembla que només l'utilitzem per recaptar i en canvi per repartir no tenim en compte l'existència d'aquest coeficient de concentració demogràfica. Per tant, nosaltres entenem que hauria de ser, en cas que existís, reversible.

Nosaltres estem d'acord amb l'esglaonat que es fa de municipis, que els municipis de menys de 400 habitants tinguin un coeficient 0, que els de 401 a 2.000, 0,6; de 2.001 a 10.000, 0,8; i la resta, al nostre entendre, i així hem fet l'esmena, hauria de quedar que la resta de municipis de Catalunya que tinguessin més de 10.000 habitants tinguessin coeficient 1.

És injust, com es disposa aquí, que als municipis de la Costa Brava se'ls pretengui aplicar... –després sembla que hi ha possibilitats d'arribar a algun acord, però, en tot cas, està redactat així en el text de la ponència–, els municipis de la Costa Brava paguin coeficient 1 quan n'hi ha que no arriben als 10.000 habitants. És injust perquè, a més a més, aquests municipis, precisament, han fet un esforç inversor per avançar-se en el tema de sanejament; llavors, sembla que qui més avança, qui més treballa, a sobre, després, més li cobrarem. I també era injust en el text inicial l'existència de coeficients 1,1 en alguns municipis com Terrassa, Rubí, Sabadell, Lleida, Girona i Salt. I, per exemple, que no hi fos, en aquesta relació, Tarragona. Era una cosa bastant estranya. Ens sembla que hem pogut arribar a acords i això es corregeix, i també, per tant, doncs, serà positiu.

Tampoc no estem gaire d'acord amb l'existència..., que aquest coeficient de concentració demogràfica es digui que és del 0,4 i no s'explica gaire bé com s'aplica. Nosaltres relacionem, evidentment, el que pugui passar amb la possible transaccional a la qual es pugui arribar a acord si l'ofereix el Grup de la majoria, amb la disposició transitòria que hi ha, en la qual preveu que els municipis de l'Entitat Metropolitana continuïn tenint coeficient 1,1. També ens sembla injust. I per quines raons? Tenim un conjunt de raons importants per defensar l'homogeneïtzació i la necessitat de l'existència del coeficient 1.

Primer, estem davant d'un nou model de llei que canvia, precisament —com els he dit abans—, l'àmbit del Pla. Abans, el Pla tenia zonificacions i cada zonificació s'autofinançava, en principi. Ara desapareixen les zonificacions. Per tant, estem en un canvi important, que pretén el que els deia al començament, l'homogeneïtzació i l'equitat de les aportacions econòmiques. Per tant, això reforça la necessitat de mantenir aquest coeficient 1. Aquest coeficient 1,2, que en un moment determinat des de l'Àrea Metropolitana es va acceptar davant la necessitat de fer una sèrie d'inversions i d'arrencar i que servís per donar una forta empenta al Pla de Sanejament, en aquests moments ens sembla que, catorze anys després que ja s'està cobrant aquest coeficient de l'1,2, ens sembla que l'Àrea Metropolitana i els ciutadans i les ciutadanes d'aquesta àrea ja han fet avinent amb escriure la seva quota de solidaritat amb la resta de Catalunya.

L'any 90 es va aprovar, precisament, la Llei del cànon hidràulic, que preveia recaptacions per tal de fer front a despeses corresponents a conceptes de pluvials i que fins a l'any 90 havien estat, algunes, suplertes per aquesta espècie de coeficient afegit que tenia l'Àrea Metropolitana. Ens sembla que ara aquest argument també és un bon argument, ja que dins del rebut de l'aigua s'ha introduït el cànon hidràulic i, per tant, s'hi ha introduït un apartat específic per a tota la qüestió de pluvials, que no cal, per tant, seguir mantenint aquesta discriminació.

També ens sembla que no seria bo que es digués que es manté aquest 0,1 perquè, si no, no es podran complir els compromisos del Pla, que en aquests moments existeixen planificats. Perquè nosaltres, el que entenem és que aquests compromisos, que sembla que ronden al voltant dels 7.000 milions de pessetes, es corresponen, per dir-ho, a la recaptació corresponent durant un any a l'Àrea Metropolitana. I nosaltres entenem que poden ser integrats i assumits perfectament, respectant el coeficient 1. Perquè, si es compleixen les previsions dels esborranys dels quals tenen coneixement tant els membres del Govern com de l'Àrea Metropolitana, s'ha fet un càlcul de les inversions i les necessitats del Pla de sanejament a l'Àrea Metropolitana i a la resta de Catalunya entre el 83 i el 98 —per tant, estem parlant del que s'ha fet fins ara i del que farem els propers dies— i, globalment, aquestes inversions donaran un dèficit d'ingressos més o menys d'un 15% a l'Àrea Metropolitana, però a la resta de Catalunya això donarà un dèficit del 150%. És a dir, deu vegades més gros. I això, què vol dir? Vol dir que, des de

l'Àrea Metropolitana, en part, s'ha finançat el Pla de Sanejament de la resta de Catalunya. I repeteixo que això va ser un acord, però el que diem és que la quota de solidaritat està completa.

També hauríem de corregir un altre dels desequilibris que hi ha, i és igualar i millorar la recaptació, que no es produeix igual des del camp de l'usuari domèstic que des de l'usuari del sector industrial. Arguments contundents en aquest sentit són que nosaltres diríem que no és convenient o no és bo munyir més la vaca de l'Àrea Metropolitana sense donar-li més pinso, perquè es pot arribar a morir, i nosaltres diem: millorin la recaptació en altres sectors, exercitin totes les competències que la mateixa Llei els facilita, facin més gestió, facin que tothom pagui i facin que s'incrementin les declaracions del sector industrial, que són molt baixes, i també que alguns municipis —i bastants—, no importants des del punt de vista quantitatiu però sí qualitatiu, compleixin la Llei de sanejament. És a dir, millorin la gestió, i incrementaran els ingressos i es cobriran a bastament.

Per exemple, jo voldria citar alguns exemples que tenia preparats, que crec que són bastant contundents, per il·lustrar aquesta última afirmació, que són, per exemple: vostès creuen lògic que el municipi d'Ascó no pagui cànon de sanejament? O, per exemple, el municipi de Cervera. I, en canvi, i per exemple, vostès també creuen lògic que el municipi de Tarragona hagi pagat l'any 92, en concepte de cànon de sanejament, 23 milions, i el de Girona, 24? Vostès no creuen que al municipi de Tarragona hi ha un polígon i una força industrial molt major i una major contaminació industrial que no pas en el municipi de Girona? Per tant, aquí hi ha un forat, hi ha una manca de gestió. O, per exemple, que el municipi de Constantí hagi pagat només un milió de pessetes, quan també té un sector industrial molt fort. O bé, per exemple, per fer un altre binomi, el municipi de Tarragona, que va pagar —ho repeteixo— 23 milions de pessetes, o el municipi de Lliçà d'Avall —que no té cap comparació, que és molt petit—, per posar un exemple, en va pagar 22. Per tant, això torna a demostrar que aquí existeix un forat.

O comparant les pròpiament de Tarragona, de la província de Tarragona. Tarragona va recaptar 23 milions, mentre Tortosa i Balsareny, que em sembla que tenen uns sectors industrials molt menys potents que no pas Tarragona, van recaptar 36 milions de pessetes, per tant, alguna cosa falla i nosaltres el que volem dir és que millorin la gestió, homogeneïtzin sobre el territori les càrregues contributives i així faran justícia social i justícia distributiva, que és del que es tracta.

Per tant, nosaltres defensarem que els municipis de més de deu mil habitants tinguin de coeficient 1, perquè em sembla que els arguments que els hem acabat de donar justifiquen aquesta necessitat i aquesta justícia davant del territori.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Ha defensat totes les esmenes del Grup Socialista al nou redactat de l'article 27, oi?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, sí, senyor president. La 9, 10, 14 i 17.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Correspon ara al Grup Popular defensar les seves: la senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, senyor president, acumularia totes les esmenes presentades pel Grup Popular al Projecte de llei de modificació de la Llei 19/91, del 7 de novembre, de reforma de la Junta de Sanejament i, si m'ho permet, una breu explicació de vot, una cosa molt minsa.

El Sr. PRESIDENT: Totes, ja?

La Sra. MONTSERRAT: Totes, ja.

El Sr. PRESIDENT: D'una tacada?

La Sra. MONTSERRAT: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MONTSERRAT: El Grup Popular ha presentat un total d'onze esmenes, de les quals tres varen ser acceptades en Comissió. Per tant, arribem avui al debat amb vuit esmenes, de les quals d'una, la número 5, ja he anunciat la retirada i ara, senyor president, anuncio també la retirada de l'esmena número 43. I passo a defensar les esmenes 11, 13, 15, 30, 31 i 37.

Les nostres esmenes 11 i 13, que fan referència a l'article 27, fan referència al coeficient de concentració demogràfica permanent. El Grup Popular creu que s'han de suprimir els coeficients de concentració demogràfica permanent superiors als coeficients 1.

El Projecte de llei avui a debat dona rang de llei als coeficients de concentració demogràfica d'algunes ciutats —com fa poc la il·lustre diputada senyora Martí feia esment—, com són les ciutats de Salt, Sabadell, Terrassa, Rubí, Girona i Lleida, que, de fet i de manera arbitrària, es veuen discriminades respecte a la resta del territori, sense cap tipus fins i tot de justificació territorial, històrica o bé d'homogeneïtzació. I també veiem com es dona aquesta circumstància en àmbits concrets de Catalunya, com puguin ser en aquest cas la Costa Brava.

Entenem que s'ha de suprimir del Projecte de llei aquesta pràctica injustificada amb caràcter general, de manera que les tarifes que s'aprovin siguin les que realment s'apliquin a tot Catalunya.

Donada la bona disposició del Grup de la majoria a transaccionar les esmenes 11 i 13, quan arribi el torn de defensa de les esmentades esmenes pel que fa al senyor Espadaler, crec que ja farà arribar el contingut de les transaccionals per tal que, si hi ha un bon criteri dels altres grups, es puguin transaccionar amb la resta dels grups, que nosaltres hi estàriem d'acord, senyor Espadaler.

Pel que fa a l'esmena número 15, el nostre Grup creu que el coeficient de concentració demogràfic estacional ha de comptar amb elements justificats o justificatius per a la seva aplicabilitat. Aquesta concentració estacional ve motivada: un, per la mobilitat dels mateixos ciutadans d'un lloc a l'altre i per l'*avalancha* temporal, i qui pot marcar i donar unes dades estimatives i ajustades nosaltres creiem, des del Grup Popular, que és la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme per als municipis en què es produeixen les esmentades concentracions estacionals.

Pel que fa a les esmenes 30 i 31, que fan referència a l'article 30, són esmenes recomanades per la Ponència i que ben segur el criteri del Grup de la majoria, per tant el senyor Espadaler crec que té un interès i una bona intenció de poder-les també transaccionar i que nosaltres també estàriem d'acord quan sigui el seu moment.

Pel que fa a l'esmena número 37, fa referència a l'article 31, en què es proposa una vigència indefinida a un tipus de pla que, per la seva naturalesa de pla territorial sectorial, requereix un procés de modificació o revisió molt aproximat i constant. Per tant, nosaltres creiem que no és adient aquesta vigència indefinida.

La mateixa normativa reguladora d'aquests tipus de plans, contemplada en la Llei 23/1983, de política territorial, no estableix una vigència indefinida. Cal, doncs, preveure un termini de vigència per al Pla de sanejament amb revisions del Pla d'obres i del Programa, fins i tot, econòmic i financer.

Per això el Grup Popular presentava aquesta esmena, per tal que el Pla de sanejament tingui vigència bianual. De totes maneres, sembla ser que el Grup de la majoria, mitjançant altres transaccionals, li donarà caràcter a aquest article..., o sigui surt la paraula «indefinida» —que en aquest cas era la nostra qüestió de fons, que ens preocupava— i, evidentment, ben segur que podrem donar suport, depèn de com vagin les transaccionals, a l'article en el seu moment.

Per acabar, voldria recordar l'elevat grau de consens que va obtenir la Llei 19/1991, del 7 de novembre, i la col·laboració en aquest consens del Grup Popular en l'aprovació de la Llei en el seu moment. Ara, doncs, dos anys i mig després, s'ha fet necessari portar a terme una modificació de l'esmentada Llei per tal de millorar-la. Es tracta, doncs, d'un projecte organitzatiu, que el transcurs del temps fa necessari o ha fet necessari modificar parcialment i procedir a la seva educació normativa, el nou procediment administratiu comú.

Per tant, el Dictamen a debat evidentment no és del gust de tots, en tot cas tampoc del tot del Grup Popular, però sí que hem de dir que hi hem pogut participar amb esmenes que han estat acceptades, que seran transaccionades, per tal de poder col·laborar a millorar aquest Projecte.

Avui s'enceta una etapa nova amb la reforma de la Llei 19/1991 i la presentació d'una nova versió del Pla de sanejament de Catalunya, que esperem que no quedi en la simple publicació, sinó que ens permeti millorar i racionalitzar en l'àmbit cabdal de les prestacions a tots els nostres ciutadans.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Intentaré ser breu, perquè molts dels arguments ja s'han donat per part dels altres portaveus dels grups de l'oposició.

Crec que hi han dos elements importants, que són, per una banda, els coeficients discriminatoris majors d'1, que fins ara hi havien pactes implícits però que no se sabia o hi

havia molta gent que no recordava perquè hi havia aquesta discriminació d'alguns municipis, l'1; alguns municipis, 1,2.

El que plantejem és —de la mateix manera que tota la resta de grups— que no hi ha d'haver aquestes discriminacions i que, en tot cas, el que hauria d'haver-hi és un acord per part dels municipis que volguessin implementar algun tipus d'obres de sanejament o de caràcter unitari, és a dir, col·lectors que poguessin servir per a pluvials i al mateix temps per a sanejament. Però que mai hauria de ser per imposició, per llei, i menys de la manera com havia estat funcionant fins ara, per un decret que no especificava per què a uns municipis se'ls feia un tracte i als altres, un altre.

Sembla que les propostes de transaccionals van en aquest sentit i ens agradaria que ho poguéssim concretar de manera que fos clar i meridià el resultat, que ningú se sentís, cap municipi se sentís discriminat per aquest efecte.

L'altra és l'esmena 16, que es refereix al tema dels coeficients de concentració demogràfica estacional. Ja s'ha dit aquí també, creiem que el redactat inicial del text és confusionalista, el fet de dir «s'aplicarà un coeficient del 0,4», sense dir quins són els paràmetres pels quals s'establirà aquesta població estacional, es pot prestar a modificacions o a criteris en segons quins llocs i segons de quina manera. I el que nosaltres plantejem és inicialment modificar el 0,4 en 0,5, però el que d'alguna manera voldríem plantejar, el més important és que hauríem de tenir d'una manera pública, per evitar aquesta ambigüitat, aquest confusionisme o aquesta parcialitat en l'aplicació, quin és el llistat de municipis afectats, quins són els criteris d'aplicació i que aquests criteris d'aplicació —ja que la ciutadania no és fixa i els costums de la gent canvien— també fossin revisables, la qual cosa no vol dir que s'ha de modificar, però que fos revisable cada any en funció de les realitats anuals que hi han. Hi ha una transacció en aquest sentit, no crec que sigui plenament satisfactòria, però almenys sí que intenta resoldre aquesta ambigüitat.

I, finalment, l'esmena 20 és també una prevenció respecte a una consideració, que es diu que, en general, les empreses que consumeixin menys de 6.000 metres cúbics es considerarà que fan un consum domèstic. Nosaltres diem: «Home, hi han empreses i empreses. Hi ha empreses de cinquanta treballadors, de cinc-cents treballadors o de cinc treballadors, i no és el mateix una empresa que, amb cinc treballadors, que és poc més que una família, consumeixi 6.000 metres cúbics l'any, que no una empresa que tingui cinc-cents treballadors i que faci això.» Llavors, posàvem una clàusula que diu que si és una empresa que té més de cinquanta treballadors podríem considerar que això és consum domèstic; en cas contrari, entenem que el consum és exagerat per considerar-se així i en empreses de menys de cinquanta treballadors s'hauria de considerar consum industrial igual que la resta d'empreses.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per defensar les

seves esmenes en aquest nou redactat de l'article 27, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Defensaria les esmenes 18 i 19, conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PORTABELLA: Pel que fa referència a l'esmena 18, nosaltres el que proposem és que l'exempció del pagament de la taxa... Perdoni, senyor president, s'ha desmuntat la taula. *(Pausa.)* Sí, gràcies, doncs deia que, en aquesta esmena, nosaltres el que dèiem, el que proposem és que hi hagi una exempció del pagament per l'increment de la taxa de sanejament, però que aquesta no tingui com a punt de referència els criteris de caire polític, com podrien ser els municipals, sinó criteris físics, és a dir, segons la població que aboca a un sistema o a un altre, és a dir, amb sistemes independents.

I l'esmena 19, aquesta fa referència als casos que es consideren usos domèstics d'aigua de la indústria, compartim part de l'argumentació feta fa uns moments sobre la quantitat de 6.000 metres cúbics que, segons el tipus d'indústria, pot considerar-se realment una quantitat elevada. I aquí nosaltres el que proposàvem és que la contaminació..., quan hi hagi els criteris d'exempció, a part d'aquelles indústries que utilitzen un volum d'aigua total anual major de 6.000 metres cúbics, s'hi inclogui també el d'una contaminació de caire especial, de caràcter industrial en lloc d'especial en naturalesa o quantitat.

Doncs aquest és el sentit d'aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Torn en contra: té la paraula el diputat senyor Espadaler.

El Sr. ESPADALER: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, certament, aquest article 27, juntament amb el 30 i el 31, eren els que presentaven més esmenes i, per tant, amb aquesta voluntat de voler arribar a acords i transaccions, hem donat una nova formulació a tot el que és l'article 27, que en aquest moment ja la tenen —si no vaig errat— tots els grups de la cambra.

Per tant, jo el que intentaria és defensar com queden, o explicar com quedarien amb aquesta nova formulació els diferents punts de l'article 27 en lloc de contradir les esmenes i així en la defensa ja diríem quines s'integren i a quines votaríem en contra.

Abans de fer això, però, m'agradaria respondre si més no genèricament algunes de les...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Espadaler, perdoni. Vostè m'està parlant d'una transaccional que és una nova redacció?

El Sr. ESPADALER: Sí, senyor.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, la presidència no en té notícia, d'aquesta transaccional, de manera que demanaria...

El Sr. ESPADALER: Us la lliuraríem ara mateix.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ja en té un altre exemplar per poder-la defensar, vostè?

El Sr. ESPADALER: En aquest moment, no.

El Sr. PRESIDENT: Doncs ja me la donarà després.

EL Sr. ESPADALER: Ja la hi donaré després. Perdoni. Bé, només respondre una mica a una de les argumentacions

que plantejava la diputada senyora Rosa Martí fent referència a l'àrea metropolitana, en el sentit de dir: «l'àrea metropolitana està finançant tot el sanejament de Catalunya». Escolti, això és absolutament fals, i altres grups també han fet indicacions en aquest sentit, en aquesta línia: per no se sap en quin decret, doncs, surt això de l'1,2 de l'àrea metropolitana... Escolti, jo m'he entretingut a buscar quin decret; per tant, aclarirem –primer punt– quin és aquest decret: és el 20/85, i en la seva memòria –i llegeixo textualment i literalment la memòria del Decret– diu: «S'incorporaran els col·lectors unitaris dintre del Pla de sanejament; per al complement de tarifa de sanejament de la Corporació Metropolitana de Barcelona tindrà un coeficient corrector que reflecteixi l'increment de despeses per aquesta raó.» Una mica més avall diu: «Aplicant aquest 0,10 de més de concentració demogràfica a la Corporació Metropolitana de Barcelona, resulta un coeficient global d'1,2.» Per tant, primer aclariment: això respon a un decret, 20/85, el qual explicita clarament aquest recàrrec de més que té, o aquest 0,10 de més que té l'àrea metropolitana; el decret –així ho diu claríssimament la memòria– és pel tema dels col·lectors unitaris, pels col·lectors mixtos. Primer aclariment.

Segon: insisteix la senyora Martí que es pot millorar la recaptació i que amb això supliríem la necessitat de posar aquest gravamen en l'àrea metropolitana, que, hi insisteixo, no va per finançar la resta de Catalunya, sinó que va pel tema de pluvials. Aquesta discussió, l'hem tinguda diverses vegades.

Les dades de què dispenso jo, de recaptació, em sembla que demostren que hi ha una eficiència notable: 1991 –recaptació ITS més cànon–, 13.800 milions de pessetes; 1992, 16.132 milions de pessetes; 1993, 18.652 milions de pessetes. L'increment de la tarifa –vostè em dirà: «Aquí probablement és perquè hi ha hagut un increment de la tarifa.»–, l'increment de la tarifa ha estat del 3,5% el 91-92, i la recaptació ha augmentat un 16,7%; per tant, el diferencial entre aquest 3,5 i el 16%, nosaltres entenem que ha de respondre necessàriament a l'eficiència: aquesta recaptació augmenta; el 92-93, igualment, increment de la tarifa 3,5 i increment de la recaptació, 15,6%. Per tant, si vostè treu aquest 3,6% del 15,6, tindrà l'eficiència recaptadora de la Junta de Sanejament.

Un altre punt que no voldria tampoc que quedés sense respondre, de la intervenció que ha fet la senyora Martí –perquè entenc que és bo clarificar les coses–, diu: «És que hi ha ajuntaments que no paguen i ajuntaments que paguen...» Certament que n'hi ha, d'ajuntaments, en aquests moments, que no paguen, però jo recordo haver llegit algunes declaracions, no fa pas massa, en algun diari, del conseller Vilalta, en aquest sentit, que eren prou clarificadores. Del que s'ha oblidat vostè és de sumar el cànon i la taxa de sanejament, les dues coses; per tant, si només es dona parcialment una part dels números, és evident, doncs, que hi han ajuntaments que paguen més i ajuntaments que paguen menys.

En qualsevol cas, aquest seria, a grans trets, el que volia

respondre a la senyora Martí, i entraria ja, pròpiament, en el que seria el text de la transacció de l'article 27, repassant cadascun dels seus apartats.

Pel que fa al punt primer, d'entrada, no hi havia cap esmena; per tant, queda en la proposta transaccional exactament igual que el Projecte de llei presentat pel Govern.

El punt número 2 fa referència a la població permanent. Entenem que no canvia en essència, però sí que es millora incorporant-hi l'esmena número 8, d'Esquerra Republicana de Catalunya; aquesta, la incorporariem al punt número 2, la transaccionariem amb el punt número 2, pel que fa al coeficient de població permanent, que queda fixat en l'establert en el darrer cens. Jo entenc que això no canvia massa l'essència; potser ho deia d'una manera confusa, però és molt més clarificador; per tant, incorporariem aquesta esmena, la transaccionariem amb aquesta esmena.

El punt número 3, tot el tema de la població estacional, és el que presenta potser més modificacions de tot el conjunt d'aquest article, amb base en l'acceptació parcial d'esmenes de diferents grups. D'entrada, rebutjaríem totes aquelles esmenes que tenen per objecte suprimir el cànon de concentració estacional; per tant..., és a dir, l'esmena 9, del PSC. Jo entenc que l'argumentació que donava la Rosa Martí, del ciutadà que es lleva a Vic, dina a Barcelona i sopa a la segona residència d'Arenys de Munt, doncs, entenc que si té una segona residència... –o a Cabriels, perdó..., a Cadaqués, perdó, a Cadaqués–, doncs, li asseguro que sincerament no em fa cap llàstima que hagi de pagar un cànon de sanejament per una segona residència. Per tant, aquest em sembla que és un argument defensable. Per tant, rebutjaríem l'esmena número 9, del PSC: entenem que no es pot suprimir l'estacionalitat.

Acceptariem, amb una modificació que ja havíem discutit amb el senyor Jordi Portabella, també, de l'esmena número 8, d'Esquerra Republicana: «l'augment de la població estacional vindrà determinat» pel tema de «segona residència, quatre habitants» –això és el text literal de la seva esmena–; «hotels i pensions, dos habitants per cambra»; albergs i altres, «un habitant per plaça d'allotjament», i aquí sí que faríem una modificació, nosaltres, en relació amb la seva esmena, que són els càmpings: ell proposava un per unitat d'acampada i nosaltres en proposem tres –suposo que aquí no hi haurà massa discrepància. Entenem que aquestes són dades objectives i, amb base en aquestes dades, podem definir la població permanent amb base en el cens –acceptant aquesta esmena d'Esquerra Republicana–, la població estacional ponderada amb base en aquests criteris que acabo d'esmentar, i això ens donaria un coeficient demogràfic, de concentració demogràfica. Per tant, resumint, votem en contra de l'esmena número 9, del PSC, i transaccionariem aquest apartat, aquest punt 2.3 amb l'esmena 8, d'Esquerra Republicana.

Pel que fa al punt número 4, els coeficients de concentració demogràfica, proposariem transaccionar les esmenes 11, del Grup Popular, 12, del Grup d'Iniciativa, i 13, també del Grup Popular. Quedaria el coeficient de concentració demo-

gràfica permanent: fins a 2.000 habitants, 0,6; de 2.001 a 10.000, quedaria 0,8, i més de 10.000 quedaria 1. Entenem que recollim, si més no parcialment, l'esperit del que són aquestes esmenes. Per tant, suprimiríem tot el tema del Consorci de la Costa Brava, que quedaria, doncs, en funció del nombre d'habitants que tingui, aniria l'escalat –si en té 2.000, o menys, etcètera–; se suprimirien també, evidentment, els municipis de Girona, Salt, Lleida..., tota aquesta relació, i se suprimiria també l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus, aquest 1,2. Per tant, a partir de 10.000 habitants, tot el territori nacional quedaria unificat a 1, a partir de 10.000 habitants, amb aquest escalat inferior per als municipis més petits.

Això què implica? He citat abans la memòria del Decret pel qual quedava explicitada la necessitat dels col·lectors mixtos i de pluvials a l'Entitat Metropolitana. En converses fins a última hora abans de començar el Ple, nosaltres, el que proposaríem..., acceptaríem que l'Entitat Metropolitana desaparegués d'aquí i, per tant, quedés 1, però incorporar un article 32 –i en faria, en tot cas, la defensa ara, de l'article 32– que obriria la porta a tots aquells ajuntaments, siguin o no siguin de l'àrea metropolitana de Catalunya –i em sembla que amb això recollim també la voluntat de la Federació Catalana de Municipis–, obriríem la porta a aquells municipis que vulguin posar aquest recàrrec per finançar aquestes obres de col·lectors pluvials, etcètera, amb independència que siguin o no siguin de l'àrea metropolitana de Catalunya. Això comportaria, de retruc, eliminar la disposició transitòria, aquella que deia: «Fins al 2004, l'àrea metropolitana ve amb un coeficient multiplicador d'1,1.»

En conseqüència intentaré clarificar com quedaria tot el tema... El tema del coeficient estacional –perdó, que me n'havia descuidat– queda exactament igual, 0,4, per tant, votaríem en contra d'aquelles esmenes que hi feien referència, que serien..., sintetitzant-ho, rebutjaríem l'esmena 14, del PSC; la 15, del Partit Popular; la 16, d'Iniciativa per Catalunya, i la 17, del PSC. La primera, la 14, entenem que no es pot –ja ho hem exposat abans– suprimir sense donar cap alternativa el coeficient aquest d'estacionalitat; pel que fa a la 15, del Grup Popular, ho fixem per llei; pel que fa a la 16, del Grup d'Iniciativa, no podem publicar anualment els llistats d'aquests municipis –em sembla que ja està objectivat publicant una llei que contempla uns paràmetres perfectament objectius, seria una mica redundant haver de publicar, doncs, tot aquest llistat de municipis–, i pel que fa a la 17, del PSC, cal tenir en compte sempre el criteri d'estacionalitat, segons el nostre criteri. Això, pel que fa al punt 4.

Pel que fa al punt cinquè –pel que fa al punt cinquè–, el tema de l'exempció del pagament o l'increment de la tarifa de sanejament i cànon de sanejament als municipis petits, acceptaríem també..., proposaríem transaccionar el text que nosaltres presentem amb l'esmena 18, d'Esquerra Republicana de Catalunya, modificant el darrer punt, que quedaria amb el redactat següent –i llegeixo textualment–: «Manca de xarxa d'evacuació i tractament d'aigües residuals». O sigui, quan es donessin els dos condicionants de població de

base inferior a quatre-cents habitants i que aquesta població no tingués la xarxa d'evacuació i tractament d'aigües, doncs, aquestes poblacions quedarien, per llei, exemptes del cànon de sanejament.

Pel que fa al punt número 6, proposaríem transaccionar amb l'esmena número 19, d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb un petit matís que em sembla que no hi haurà desacord, que és substituir la paraula «contaminació industrial» per «contaminació especial», perquè entenem que no necessàriament ha de ser industrial, la contaminació. Per tant, amb aquest petit matís, que suposo que no hi hauria cap problema, podríem transaccionar i donar forma al nou redactat del punt 6: «Es considera d'ús domèstic la utilització industrial inferior a 6.000 metres cúbics anuals que no ocasioni contaminació especial segons els paràmetres establerts», recollint l'esmena esmentada d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per tant, resumint, nosaltres votaríem en contra de les esmenes números 9, 14, 15, 16 i 17 i oferiríem una transacció per l'article en conjunt, per l'apartat 27.4.a, que el transaccionaríem amb el Grup Socialista, amb l'esmena número 10; entenem –i aquesta és l'oferta que fem– que en aquesta transacció també recollim, si més no parcialment, per bé que no literalment, les esmenes 11 i 13, del Grup Popular –entenem que queden recollides en l'esperit d'aquest nou redactat–, i l'esmena 12, d'Iniciativa per Catalunya.

I, pel que fa a la resta de l'articulat –o sigui, llevat del punt 27.4.a, tots els altres punts–, proposaríem transaccionar amb l'esmena 8, d'Esquerra Republicana, els punts 2, 3 i 4; amb la 18, d'Esquerra Republicana, transaccionar el punt número 5, i amb la 19, d'Esquerra Republicana, transaccionar el número 6.

Aquesta és una mica la proposta que fem nosaltres. Entenem que amb aquest nou redactat d'article 27 clarifiquem molt més els termes, solucionem un dels punts essencials de la discussió, que estava al tema de l'àrea metropolitana –hi insistim nosaltres: l'àrea metropolitana no pagava gratuïtament ni per finançar res més enllà de l'àrea metropolitana aquest increment en el cànon de sanejament, sinó que senzillament el pagava pel tema dels pluvials i pel tema dels col·lectors mixtos–, obrim aquesta porta en perfecte acord amb la Federació Catalana de Municipis, i això ens suposa haver d'incorporar aquest article 32, al qual espero que tots els grups votaran a favor, perquè s'ha recollit, doncs, la voluntat de les diferents esmenes de tota la cambra.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Espadaler. Els grups retiren les esmenes al redactat aquest de l'article 27? Totes? (*El Sr. Gimeno demana per parlar.*) El senyor Gimeno en considera alguna de viva, no transaccionada?

El Sr. GIMENO: Sí, m'han dit alguna que em votaran que no, per tant, no la puc considerar transaccionada. Accepto la transacció de la 12 i retiraria la 16, perquè tot i que el redactat no és el mateix, en l'esperit sí que coincideix amb el tema de la concentració demogràfica estacional, i, en tot cas, demanaria una votació separada, conseqüència de la

diferència, al punt sisè, a l'apartat sisè de l'article transaccional, l'article 27.

El Sr. PRESIDENT: I considera viva quina esmena seva?

El Sr. GIMENO: La 20.

El Sr. PRESIDENT: La 20. Molt bé. Les altres queden retirades? (El Sr. Portabella demana per parlar.) Sí? El senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Senyor president, per dir que acceptem les transaccions que se'ns fan, totes.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Per tant, les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana queden retirades per donar lloc a la tramitació d'aquesta transaccional. Moltes gràcies. Molt bé...

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president, per part del Grup Socialista també queden retirades les no transaccionades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ja havia vist que feia moviments amb el cap, i ho havia donat per entès.

Molt bé, doncs. En primer lloc, votem l'esmena número 20, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 57 en contra i 24 abstencions.

Ara es vota l'esmena transaccional.

Vots a favor?

S'entén que es vota l'esmena transaccional exceptuant el darrer paràgraf, que és el 6. (Pausa.)

L'esmena transaccional, amb l'excepció que abans s'ha dit, ha quedat aprovada per unanimitat i ara es vota el darrer punt, el número 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat aprovat per 85 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Passem al debat del nou redactat de l'article 28, esmena 21, d'Esquerra Republicana de Catalunya: el senyor Portabella té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Aquesta esmena, que fa referència al punt 2.b de l'article 28, és una esmena de supressió ja que ens sembla innecessari. En aquest punt es diu que en la fixació de l'increment de la tarifa del cànon aplicable a una indústria pot haver-hi deducció per la mateixa depuració, i sota el nostre punt de vista aquest punt només tindria sentit en el cas que continués existint el que s'anomena el càlcul global, però això, fruit que totes les empreses han de presentar declaració de càrrega contaminant, no és així, per tant, si tenim en compte que la declaració de càrrega contaminant expressa la càrrega després del tractament de depuració intern de la indústria, aquest punt, sota el nostre punt de vista, no té sentit.

De tota manera, com se'ns ha dit que aquest punt es manté per una qüestió, diguem-ne, de filosofia general i nosaltres no li veiem cap impediment que com a filosofia general

hi sigui, retirariem aquesta esmena i no la sotmetríem a votació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, queda retirada. Esmena número 22, del Grup Socialista: la senyora Martí té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta esmena, que és una esmena d'addició, pretén que sigui obligatòria la connexió a la xarxa de sanejament públic a partir del moment en què en algun polígon o en algun lloc existeixi. Perquè ens trobem el cas que hi ha autoritzacions molt antigues, fetes a la llera pública, i que seria bo que en el moment en què es produís una nova instal·lació, doncs, fos obligatòria la seva connexió. Evidentment aquest és un tema discutit i discutible, però a nosaltres ens sembla que endreçaria bastants problemes, sobretot puntuals, de contaminació que es produeixen en alguns llocs determinats.

Ens sembla, també..., per això ho afegim a l'apartat segon, en què diem que la Junta de Sanejament podria prendre en consideració determinats supòsits que, per les seves característiques, permetessin abocaments directes. Ens sembla que afegir aquest punt endreçaria bastant la necessitat de l'obligatorietat de les connexions quan es produeixi la construcció i la instal·lació de noves infraestructures.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra? (Pausa.) El senyor Espadaler té la paraula.

El Sr. ESPADALER: Sí, gràcies, senyor president. A veure, nosaltres entenem que el sol fet d'existir una xarxa de clavagueram, que d'altra part és una expressió una mica vaga, no és una raó suficient per obligar l'abocament o per privar l'abocament a la llera pública, sempre que hi hagi autorització per fer aquests abocaments a la llera pública i aquestes autoritzacions només hi són en aquells casos en què no es contamina. Això seria un motiu, entenem, suficient per refusar aquesta esmena. N'hi ha dos més, per això, que també voldria exposar.

La supressió d'abocaments autoritzats ve regulat per la Llei d'aigües i pel Reglament de domini públic hidràulic, i, per altra part, entenem que l'acceptació d'aquesta esmena comportaria un sobredimensionament considerable en tot el que són les instal·lacions de medi ambient. Per tant, tenint en compte que només qui té el permís pot abocar a la llera pública i només es dóna el permís a qui no contamina, doncs, entenem que aquesta esmena és innecessària, motiu pel qual hi votarem en contra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Espadaler.

Passem ara a votar l'esmena número 22, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 44 en contra i 10 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'article primer del Projecte, en tot el que no ha quedat modificat per les vota-

cions anteriors. S'ha de fer l'aclariment que respecte al nou redactat de l'article 22, en la lletra c.bis, s'ha d'entendre que queda compresa l'expressió «per any», perquè no s'especifica. Diu: «En el cas de recollida de pluvials pels usuaris, la finalitat dels quals sigui la utilització en processos productius, la quantitat d'aigua *per any* a considerar serà l'equivalent al doble del volum del dipòsit de recollida.» O sigui, amb aquest afegitó que està comprès al Dictamen.

Vots a favor d'aquest article primer?

L'article ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem al debat de l'article segon. Hi ha unes esmenes que proposen l'addició de nous articles; totes són del Grup Socialista: 23, 24, 25 i 26. La senyora Martí té la paraula per defensar-les.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Les acumularé com vostè ha dit: 23, 24, 25 i 26, tot fent una apreciació tècnica, que a l'esmena 25 hi ha un 196, que crec que és un error de mecanografia, perquè no hi va cap número 196, i aquest conjunt d'esmenes van en el sentit de defensar la necessitat que per part de la Junta de Sanejament i per part del Govern es procedeixi, anualment, a realitzar campanyes d'informació, tant pel que fa als increments del cànon de sanejament com també per les inversions i millores dels mateixos sistemes, perquè entenem que una major informació als ciutadans segurament facilitaria moltes coses i faria que els temes fossin més entenedors.

També creiem que dins d'aquestes campanyes d'informació seria bo i convenient que n'hi hagués alguna de contínua, que es fes de forma continuada, per tal de fer campanyes d'estalvi d'aigua. Ens sembla, per tant, que a la Llei de sanejament hi ha una mancança de l'aspecte informatiu. Aquest és el sentit, doncs, de l'esmena número 24.

El sentit de l'esmena número 25 va en la direcció d'aconseguir una major participació en la Junta de Sanejament per part d'organismes afectats i per part també de la societat civil. Nosaltres entenem que —i a més aquesta cambra ja ho ha aprovat alguna vegada— en algunes lleis, per exemple la Llei de reproducció assistida, existeix un consell assessor, perquè de vegades es debaten temes molt tècnics o temes que afecten col·lectius molt considerables, i, per tant, seria bo que amb ànim d'incrementar la participació i col·laboració de la societat civil, hi hagués la creació d'un consell assessor amb tots els membres que aquí proposem, que no els els llegiré, que els ho estalvio, però, per exemple, amb participació de representants de les universitats i també d'associacions i federacions de municipis.

Entenem que a la Junta de Sanejament, al mateix consell de direcció ja hi ha una representació àmplia d'alguns col·lectius, però l'existència d'aquest consell assessor, que —ho repeteixo—, per altra part, aquest no seria un element nou, sinó que en altres lleis ja existeix, doncs, ens sembla que aportaria coses positives, en el sentit d'estudiar i informar propostes que es podrien sotmetre a la Junta de Sanejament, de presentar al consell de direcció criteris nous, per exemple, se'ns acudeix tota la problemàtica a l'entorn del rebut de l'aigua, doncs, seria bo que hi haguessin alguns dic-

tàmens tècnics, que hi ha hagués participació, que hi hagués un consell assessor que pogués fer determinades propostes.

I en l'últim apartat, l'esmena número 26, nosaltres demanem la necessitat que es comuniqui al Parlament de Catalunya el contingut de les auditories que faci la Junta de Sanejament. I per què diem això? Perquè ja en l'última modificació de Llei que hi va haver, evidentment es va posar, em sembla que és en el seu article 16, que anualment la Junta de Sanejament farà una auditoria i la traslladarà a la Sindicatura de Comptes. Això està bé, però a nosaltres ens sembla que sent una empresa pública que mou una quantitat molt important de diners anuals de pressupostos públics, no estaria gens malament que es fes una notificació al Parlament de Catalunya cada any de l'auditoria. Perquè avui ens trobem que dos anys i mig després que s'hagi modificat la Llei, en el sentit que cada any hi hagi una auditoria, el Parlament de Catalunya encara no té la documentació relativa a l'auditoria del primer any en el qual es va aplicar la Llei. Per tant, ens sembla que seria bo que, al marge de la tramitació de l'article 16 de la Llei, hi hagués la necessitat de presentar al Parlament el contingut de l'auditoria.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Vol fer el torn en contra ara, el senyor Espadaler?

El Sr. ESPADALER: Sí, senyor president, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, té la paraula.

El Sr. ESPADALER: A veure, avanço ja que votarem en contra de les tres esmenes defensades, les quatre, em sembla que no és cap novetat per part de la senyora Martí, que veig que fa escarafalls. El tema de les campanyes, les campanyes de sensibilització, a veure; entenem —i en això estem absolutament d'acord— que és lloable i que és una feina de l'Administració fer campanyes per a l'estalvi d'aigua, perquè és important l'estalvi d'aigua i és una feina que s'ha de fer. Ara, aquí tenim discrepàncies, si bé estem d'acord amb la funció, tenim discrepàncies pel que fa a l'òrgan: entenem que no és una feina de la Junta de Sanejament; aquesta és una feina, en qualsevol cas, de la Direcció General de Promoció i Educació Ambiental, que és qui està fent aquests campanyes. Per tant, no tindria massa sentit que s'haguessin de fer a través de la Junta de Sanejament.

I, per altra part —i això ja tècnicament potser—, em sembla que no hi ha cap paral·lel de cap Llei que obligui, per llei, un departament o això a fer campanyes, o una empresa pública a fer aquestes campanyes.

Això pel que fa al primer punt.

Pel que fa al segon punt, del Consell Assessor, em temo molt que no li aportaré cap argument de nou dels que ja vaig intentar explicar en la Comissió. Estic plenament convençut —i perdoni, perquè no sé si li agradarà el que li vaig a dir— que si nosaltres haguéssim proposat un consell assessor vostès haurien demanat un consell director (*remor de veus*); d'això n'estic absolutament..., de direcció. Nosaltres proposem de dret un consell de direcció, en el qual incorporem pràcticament tota la gent que vostès proposen introduir al consell assessor, però els fem amb consell de direcció, per

tant, amb una responsabilitat i un grau d'informació i de participació molt més elevat. Per tant, entenem que no té massa sentit mantenir dos consells, un d'assessor, un de direcció, amb un munt de gent que vostès ens acusen sovint que són òrgans que d'acord que són participatius, però que no són operants, etcètera, etcètera. Per tant, resumim-ho, fem-ho amunt, fem-ho a la màxima instància, que és el consell de direcció.

Per aquest motiu, doncs, també li votariem en contra aquesta esmena. Tenint en compte que havíem aprovat l'esmena 4, del grup nostre, que ja incorporava representants de les indústries i dels sindicats en el consell de direcció.

I, per últim, l'esmena número 26, de les auditories; la Llei de finances públiques de Catalunya, en l'article 75, regula el procediment d'auditoria que s'ha de sotmetre a la Junta de Sanejament. Per altra part, la Sindicatura de Comptes és un òrgan dependent del Parlament de Catalunya, i, per tant, és qui està fent les auditories en base a la Llei reguladora 6/84. En aquests moments la Junta de Sanejament cada any és objecte de tres auditories: una d'interna, de la qual n'és informat el conseller; la del Síndic de Comptes, a la qual està obligada tota l'Administració pública, i una altra del Departament d'Economia i Finances. En conseqüència, entenem —entenem— que són suficients aquestes auditories i que, doncs, les persones responsables del Departament estan perfectament informades sobre els números de la Junta de Sanejament, i aquestes auditories ho garanteixen. Per tant, votarem en contra, també, d'aquesta tercera esmena.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Espadaler. Article 30, esmena 27, del Grup Socialista: la senyora Martí té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí. Moltes gràcies, senyor president. Agruparia la 27 i la 34, que fan...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MARTÍ I CONILL: ...relació, totes dues, al mateix tema. Aquestes esmenes anaven en el sentit de millorar el text que havia presentat el Govern, per la necessitat d'aconseguir la millor tramitació possible pel tema del Pla territorial. Nosaltres entenem que, en ampliar l'àmbit del Pla territorial a tot Catalunya, aquest es convertia en un pla sectorial i, per tant, havia de complir les lleis d'ordenació del territori. Nosaltres també entenem que s'havien de fixar en el Pla clarament els objectius de qualitat i també els programes que ha de desenvolupar el mateix Pla i el programa econòmic financer. També entenem —entenem— que d'aquests programes n'hi ha d'haver un que contempli la necessitat de l'estalvi d'aigua; malgrat el que el senyor Espadaler digui que això no és competència de la Junta de Sanejament, ens sembla que és una competència ben clara, perquè la necessitat de reduir el consum d'aigua és una necessitat de tothom. I també la necessitat que el Pla de sanejament sigui sotmès a informació pública perquè puguin totes les administracions afectades, i també els usuaris afectats, tindre la suficient informació.

A l'esmena número 34, nosaltres demanem la necessitat que el Pla tingui un termini. Nosaltres creiem que el redactat inicial, que proposava un termini indefinit, no és sostenible ni es pot aguantar. Creiem que els plans han de tenir un termini determinat; proposàvem que aquest Pla tingués deu anys —l'anterior també va tenir una vida de deu anys—, i, a més a més, proposàvem la necessitat que un dels programes que s'inclou dins del Pla de sanejament, possiblement el més important, que és el Programa de sanejament d'aigües residuals, possiblement el que contempla el 90% de la problemàtica del mateix Pla i que, doncs, per part de la Conselleria i per part de la Junta s'han fet reiterades manifestacions que, en aquest sentit, ens avançaríem a la Directiva europea 91/271, nosaltres demanàvem que els objectius d'aquest programa, que és en part el més important, es complissin l'any 98, tal com ha manifestat reiteradament —ho repeteixo— el conseller.

En qualsevol cas, entre aquestes dues esmenes, avanço al senyor president que hem arribat a diferents acords amb tots els grups, i el Grup Socialista la retiraria en benefici de la..., si es proposa una transaccional, per tal com estimem que recull, la transaccional, gairebé totes les peticions formulades pel Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: el senyor Portabella té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Sí. Gràcies, senyor president. Agruparia l'esmena 28 i l'esmena 33. També fan referència, en tot aquest article, a la part de tramitació i aprovació del Pla de sanejament. Considerem que aquestes són esmenes importants per part de tots els grups i que en la transacció que se'n proposarà, doncs, hi han diferents elements que sí que es contemplen. Per exemple, es contempla —i, per tant, anuncio que, si es fa la transaccional, l'acceptariem i retirariem l'esmena 28— tot el que fa referència a la tramitació del Pla de sanejament perquè es segueixi un procés, primer, d'aprovació en la Junta de Sanejament, després d'exposició pública on es puguin fer alegacions i, després, de retorn cap a la Junta de Sanejament. Aleshores, per a la seva aprovació final, nosaltres el que proposem és que vagi al Parlament, seguint el sentit de l'esmena 33.

Aleshores, creiem que la primera part d'aquesta esmena sí que queda contemplada. Pensem, d'altra banda, que queden dos punts no prou clars. Un és el que fa referència a què és el que es posa a exposició pública i què és el que no es posa a exposició pública. És a dir, nosaltres considerem que el que ha d'anar a exposició pública és el conjunt del Pla de sanejament i, en la forma que queda la transaccional, creiem que els programes específics que desenvolupen el Pla de sanejament, i que són d'una importància gran, doncs, no passaran per exposició pública, sinó que aniran directament de la Junta de Sanejament al Govern, i trobem que aquí hi ha una mancança, diguem-ne, per poder intervenir-hi: que sigui des del Parlament, des d'alegacions municipals.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya: 29, 32 i 35. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. També en el mateix sentit que la resta dels altres grups, dir que vam presentar aquestes esmenes en el sentit de clarificar d'una manera més explícita que no en el text original què s'entén per Pla de sanejament, què és el que hauria de contenir aquesta aprovació del Pla de sanejament, com s'hauria d'informar públicament, el que s'hauria d'informar —que entenem que no havia d'ésser només el catàleg d'infraestructures i els objectius de qualitat, sinó també tots els programes—, i que això havia d'ésser sotmès a consulta pública, a informació, que la gent ho pogués saber.

I, finalment, a l'esmena 35 el que plantejàvem era una modificació del concepte «indefinit» de la vigència del Pla. Semblava que el Pla, de la manera que estava establert, era un pla que podria valdre per a tota la vida, i el que creiem és que el Pla ha d'ésser dinàmic, i havia de quedar clar que podia ser fàcilment revisable, no només en els supòsits que es plantegen a l'article 31, en el redactat inicial.

Com que hi ha hagut aquest acord dels diversos grups, nosaltres també acceptaríem les transaccions i retirariem les nostres esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno.

La presidència, inadvertidament, ha inclòs en aquesta tanda d'esmenes del Grup d'Iniciativa la 35, que és de l'article següent. Potser... (*Pausa.*) Bé, el senyor Espadaler sabrà si fa el torn en contra o ho reservarà per quan... (*Remor de veus.*) La 35, que és a l'article 31, l'ha deixat defensada el senyor Gimeno; com que té una altra esmena del Grup Socialista a aquest article, pot fer el torn en contra per a després, eh? De manera que ara faci el torn en contra de les esmenes al nou articulat de l'article 30.

El Sr. ESPADALER: D'acord, d'acord, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Queda clar?

El Sr. ESPADALER: Sí, sí, sí. Gràcies, senyor president. Si l'article 27 ha set fruit d'una transacció múltiple —i entenc que això és positiu, perquè significa, doncs, que hem estat acostat posicionaments—, al 30 i al 31 es dona tres quartes parts del mateix. Intentaria, igual que he fet amb la defensa de..., amb la proposició de la transacció, anar posant quins són els punts clau que entenem que ja es recullen ara en l'article 30 i quines són les esmenes que entenem que s'hi incorporen i, per tant, amb les quals oferim transaccionar aquest nou redactat, que donaré a la presidència un cop defensat, perquè també només en dispo d'una còpia.

Els temes essencials de l'article 30 eren el tema del Pla de sanejament. És un pla territorial —això ho contempla nítidament la transacció—; per altra part, el Pla de sanejament pot prendre forma d'un document únic —això també ho contempla la transacció—, i el Pla de sanejament ha d'incloure objectius de qualitat, programes a desenvolupar, programa econòmic financer, terminis per assolir els programes i la delimitació d'aquest Pla a través dels programes. Aquestes

són, totes, coses que es recullen de les diferents esmenes dels diferents grups que s'han integrat en aquesta proposta de nou redactat de l'article 30.

En conseqüència, incorporariem l'esmena 27, del Grup Socialista, i la 28, del Grup d'Esquerra Republicana. Val a dir que, pel tema de..., el Pla de sanejament té vigència indefinida, i ja vam incorporar en comissió una esmena d'Esquerra Republicana en aquest sentit. Per tant, incorporariem les esmenes 27 i 28, del PSC i d'Esquerra Republicana, al text, al seu punt primer.

Pel que fa al programa econòmic i financer, el nou redactat explicita que ha d'incloure les fonts de finançament, l'especificació d'aportacions de la Junta de Sanejament, les propostes de tarifes de les exempcions, a les quals es refereix l'article 17, i garantir l'equilibri econòmic financer, així com que el programa econòmic financer s'ha d'integrar dins del pressupost de la Junta de Sanejament. Això respondria, doncs, a la transacció del nou text proposat amb l'esmena 27, del Grup Socialista.

Pel que fa al tema d'aprovació, hi havien diverses esmenes, de les quals entenem que recollim l'essència de la 28 i de la 31. Una és del PP, la primera, i la segona..., perdó, d'Esquerra Republicana, i la segona, la 31, és del Grup Popular, que quedaria incorporada. I entenem també que seria transaccionable el nou redactat amb l'esmena 32, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Sintetitzant, pensem que millora bastant el text, en tot el que fa a tramitació i aprovació. En primer lloc, quedaria una aprovació inicial pel Consell de Direcció, el qual ho sotmetria a informació pública; després hi hauria l'aprovació provisional, per part del Consell de Direcció, l'aprovació definitiva pel Govern, i se'n donaria compte al Parlament de Catalunya. Aquest seria el tràmit que proposa l'article 30.

Entenem, per tant, que és transaccionable amb les esmenes 29 i 32, d'Iniciativa per Catalunya, i amb l'esmena 31 i 30, del Partit Popular.

Les esmenes que sí que rebutjaríem o que ens hi posicionaríem en contra són l'esmena 33, d'Esquerra Republicana, que demana d'aprovació definitiva per al Pla pel Parlament de Catalunya, perquè entenem que perdríem bastant agilitat: una cosa és donar-ne compte al Parlament, i l'altra és que s'hagi d'aprovar pel Parlament de Catalunya el Pla de sanejament. A més a més, cada any, el Parlament entenem que, ja en aprovar els Pressupostos de la Generalitat i els programes econòmics i financers, doncs, d'una manera bastant directa perquè afecta el finançament del Pla, ja té un control entenem que important sobre el Pla de sanejament, ja hi ha aquest control parlamentari via pressupostària, via aprovació de la Llei de pressupostos de cada any.

També rebutjaríem l'esmena 34, del Partit Socialista, pel que fa a la vigència del Pla, la qual vindria delimitada o fixada per la vigència dels programes. Serien els programes que sí que especificarien quina vigència tenen, i seria, doncs, a partir d'ells que el Pla tindria una delimitació en el temps, i no seria aquesta temporalitat que es presentava en el primer redactat.

Resumint una mica el nou article 30, l'oferta de transacció que fem als diferents grups entenem que fa una remodelació molt profunda del text inicial, que resol tot el tema de la tramitació i aprovació i informació pública, motiu pel qual, doncs, agraiem –i ens sentim satisfets perquè el Grup Socialista ja ha manifestat la seva voluntat de transaccionar– haver pogut arribar a aquest acord també amb una esmena que, d'entrada, d'antuvi, plantejava..., un article plantejava bastantes esmenes i bastants problemes, que s'ha clarificat notablement i que entenem que s'ha millorat amb la incorporació d'aquestes esmenes de tots els grups.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Espadaler.

Tots els grups coneixen aquesta esmena transaccional i retiren les seves esmenes per donar lloc a la seva tramitació? *(Pausa.)* Molt bé. *(La Sra. Martí i Conill demana per parlar.)* La senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí. Senyor president, per ratificar, sí, el que vostè està dient, que les retirem en benefici de la transaccional, però recordar-li que hi han unes esmenes anteriors del Grup Socialista que no han estat votades, perquè no ens les descuidem, senyor president: la 23, 24...

El Sr. PRESIDENT: Nous articles, vol dir.

La Sra. MARTÍ I CONILL: ...25 i 26.

El Sr. PRESIDENT: Que proposaven nous articles. Perfectament. *(El Sr. Portabella demana per parlar.)* Sí, el senyor Portabella?

El Sr. PORTABELLA: Sí, senyor president, per demanar votació separada de la transaccional en el seu punt quart.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, així es farà.

Continuant amb el debat, article 31, esmena 36, del Grup Socialista.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president, voldria demanar-li la paraula.

El Sr. PRESIDENT: Qui? La senyora Montserrat?

La Sra. MONTSERRAT: Sí. No tinc cap esmena, però li voldria fer un petit comentari, si vostè m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Hi tenia esmena; el que ja l'ha defensat.

La Sra. MONTSERRAT: Sí, no, no, és que resulta que, quan he sortit, he donat per retirada, si vostè ho recorda, l'esmena número 43...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

La Sra. MONTSERRAT: ...i he tingut un petit lapsus de distracció i l'hauria de mantenir, senyor president, si vostè m'ho permet; si no, no seria possible poder fer unes transaccionals que vindran després.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, assistirem a una resurrecció d'una esmena retirada.

La Sra. MONTSERRAT: Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí, la senyora Martí té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Defensaria l'esmena 36 i l'esmena 38, que fan relació amb la revisió del Pla de sanejament i dels programes, i també les modificacions dels programes. Nosaltres entenem

que hi ha possibilitat que aquestes esmenes nostres siguin recollides àmpliament en una transacció; ja anuncio que les retirem en benefici de la transacció, perquè a nosaltres ens semblava important la necessitat de mantenir la mateixa tramitació per a la revisió del Pla de sanejament que el mateix tràmit que s'aplica al Pla. És a dir que sigui possible la revisió quan es canviï la zonificació o es canviïn els seus objectius, però els tràmits, doncs, que siguin els mateixos. En canvi, es reservi la figura o l'especialització de modificació per als programes que es puguin fer des de la mateixa Junta.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. L'esmena 38, també l'ha defensada, no? *(Pausa.)* Doncs, torn en contra: el senyor Espadaler. A les esmenes de l'article 31, eh?

El Sr. ESPADALER: Gràcies, senyor president. En relació amb l'article 31, com ja ha dit la senyora Rosa Martí, hem incorporat una part de les esmenes 36 i 38, del Grup Socialista, en la formulació d'una nova redacció, i entenem que també és transaccionable amb l'esmena número 37, del Grup Popular.

Els temes clau d'aquest article 31 era tot el tema de la vigència indefinida, que ja s'ha resolt amb anterioritat, el tema de la revisió: s'estableixen en el text nou, transaccional –que ara facilitaré a la presidència– els criteris i objectius amb els quals es portarà a terme la revisió, que són els canvis en la zonificació, d'una part, i els canvis en els objectius de qualitat, de l'altra. Per tant, recollim el sentit d'aquestes esmenes. Pel que fa al mecanisme de revisió, seran exactament els mateixos que el d'aprovació, i això ja ho hem aprovat fa uns moments, o ho aprovarem, suposo, en la modificació de l'article 30.

Pel que fa al tema de modificació en els programes, la transacció recull també l'esmena 38, del Partit Socialista, del Grup Socialista, i jo tenia, senyor president –per això he dubtat, en pujar a aquesta tribuna–, esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que no sé si n'han fet la defensa, és el dubte que tinc: són la 35 i la 42, en relació amb aquest... De la 35, sí que se n'ha fet la defensa abans, la contestaré ara, i la 42...

El Sr. PRESIDENT: És un nou article, la 42.

El Sr. ESPADALER: Perdó, d'acord. Doncs, en relació amb l'esmena 35, d'Iniciativa per Catalunya, el nostre vot no hi serà favorable, i, en tot cas, en la defensa de la 42..., és que ara no tinc el contingut de l'esmena 35; li exposaré els arguments pels quals no hi votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Respecte a les esmenes a aquest article 31, els grups esmenants retiren les seves esmenes per donar lloc a la tramitació de la transaccional? *(Pausa.)* Doncs, moltes gràcies.

Passem ara a les votacions. Esmenes del Grup Socialista, que proposen la redacció de nous articles: són les esmenes 23, 24, 25 i 26.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions.

A continuació es vota l'esmena transaccional, que dóna nou redactat a l'article 30: punts 1, 2 i 3; el 4, no.

Vots a favor?

Aquests tres punts de l'article 30 han quedat aprovats per unanimitat.

Ara es vota el punt 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Passem ara a la votació de l'esmena transaccional que dóna nova redacció a l'article 31. (*La Sra. Martí i Conill demana per parlar.*) Sí, la senyora Martí?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president, suposo que no hi ha cap inconvenient a votar-ho, però les esmenes 39, 40 i 41 no les hem defensades. S'entén, en tot cas, que només...

El Sr. PRESIDENT: No, és que això anirà en un altre lot.

La Sra. MARTÍ I CONILL: D'acord, d'acord, gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

O sigui, esmena transaccional, nova redacció de l'article 31.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

I a conseqüència de l'esmena transaccional que abans hem votat ha quedat votat l'article 32 nou i, a més, la desaparició de la disposició transitòria. Hi estan d'acord, senyors portaveus? (*Pausa.*) Molt bé. Doncs, passem ara a les esmenes que pretenen la introducció de nous articles, del Grup Socialista, 39, 40 i 41. I després hi ha la 42, del Grup d'Iniciativa.

Primer, la senyora Rosa Martí té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, moltes gràcies, senyor president. Per defensar això, les esmenes 39, 40 i 41, que són en relació amb l'addició de nous articles sobre la necessitat que existeix que el Pla de sanejament s'integri en el Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya i al mateix temps es coordini amb el Programa general de residus. Ens sembla que això és absolutament imprescindible perquè no hi hagi descoordinació entre l'evolució que puguin tenir els continguts i els objectius del mateix Pla de sanejament amb els del Pla hidrològic i del Programa general de residus. Aquests són els arguments de l'esmena número 39.

Pel que fa a l'esmena número 40, a nosaltres ens sembla que, en aquesta modificació de la Llei, hi manca un capítol relatiu al tema d'infraccions i sancions. Per dues raons: en primer lloc, perquè aquest capítol va ser inclòs en la Llei de residus; en canvi, aquí, doncs, no s'inclou cap capítol que faci referència al tema d'infraccions i sancions, quan ens sembla que és molt important aquest apartat per la necessitat del compliment de la mateixa Llei.

Encara que vostès ens diguin, suposo, en l'argumentació, que perfectament està en vigor la Llei d'aigües i que la Llei d'aigües ja té un capítol ben explícit per a tota la qüestió de les infraccions i les sancions, ens sembla que no estaria de més que els mateixos arguments o arguments semblants serien vàlids per al tema de residus i, en canvi, en el tema de residus es va fer i en canvi en el cas de l'aigua no es fa. És que no hi ha voluntat sancionadora per part del Govern? O és que es creu, el Govern, que el previst en la Llei d'aigües és absolutament suficient? Però, per exemple, a nosaltres ens sembla important que es podrien fer modificacions o ampliacions en virtut de les competències que té atorgades el mateix Govern per ampliar la capacitat que preveu la Llei d'aigües. Per exemple, tot el tema —i només en cito un— de les restitucions que es puguin produir als llocs afectats, doncs, es podrien habilitar mesures molt clares en aquest sentit, per exemple de restitució de danys produïts, com a sistema sancionador. Trobem a faltar aquest capítol, i per això ho demanàvem.

I en l'esmena número 41 demanàvem l'afegit —si no és possible la introducció d'un capítol nou— que el règim d'infraccions i sancions que aquí s'inclogui, almenys, faci una remissió al règim d'infraccions i sancions relatiu a la Llei de residus. Ens sembla que, com a mínim, això quedaria cobert. Si no, aquesta Llei té una mancança en aquests apartats.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí.

El senyor Gimeno pot defensar l'esmena 42, del Grup d'Iniciativa: té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. També coincidim en la conveniència que aquesta Llei —que és una llei que afecta tots els ciutadans de Catalunya, ja siguin particulars o ja siguin empreses— hauria de contenir un apartat explícit que parlés de les sancions, perquè no podem oblidar que la Llei està feta per complir-se i que una cosa és una aplicació laxa de la Llei i l'altra és una aplicació tal com s'ha d'aplicar en un tema tan important com és el sanejament.

Nosaltres hem inclòs alguna esmena que ha estat acceptada; per exemple, el control de les aigües pluvials per als usos de les indústries, però sabem que no a tot arreu es fa el control exacte dels sanejaments que s'utilitzen o no s'utilitzen per part de determinats usos industrials. Creiem que fa falta una major supervisió d'aquests abocaments, que moltes vegades produeixen conseqüències catastròfiques, i que per això plantejem la conveniència que dintre de la mateixa llei hi hagi un article que parli de les sancions, que faci referència a algunes de les lleis que ja existeixen, com pot ser la Llei de sanitat, la Llei d'aigües, Reglament de domini públic hidràulic, o també, com aquí es deia, la mateixa Llei reguladora de residus. Del que es tracta, dic, és que els incompliments siguin sancionables. Perquè, si no, sembla que l'única preocupació —i en això sí que podem dir que hi ha una agilitat extraordinària— és sancionar els incompliments, que poden ser simplement els retards de pagament per part dels ajuntaments, és a dir, aquells ajuntaments que cobren en pe-

ríodes semestral resulta que se'ls sanciona indirectament denegant-los subvencions si no han pagat el període anterior quan potser encara no han fet la recollida dels diners. És a dir, aquesta agilitat manifesta en el pagament del cànon de sanejament per part dels ajuntaments, que és comprensible el retard, en canvi no s'aplica la mateixa diligència a sancions molt més greus, com és la falta d'utilització del sanejament per part de determinades indústries. Llavors, creiem que això fóra bo, pedagògicament fóra aconsellable que estigués inclòs dins d'una llei que, com hem vist —i això sí que cal agrair-ho—, ha tingut un grau de consens, de discussió, d'acceptació de les aportacions dels diversos grups notori, i que aquest és un punt que queda una mica coix dins d'aquesta modificació del Reglament de la Junta de Sanejament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Torn en contra: el senyor Espadaler.

El Sr. ESPADALER: Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa a les esmenes del Grup Socialista, hi ha una part d'argumentació que és vàlida, jo entenc, per als dos grups..., no els acceptarem aquestes esmenes; hi ha una part d'argumentació que es pot compartir.

Pel que fa a l'esmena número 39, del Partit Socialista, la integració del Pla de sanejament dins del Pla hidrològic de les conques internes ja es desprèn dels articles 38 i 40 de la Llei d'aigües; a més a més, en dos articles declarats bàsics pel Tribunal Constitucional. Textualment, diu: «El Pla de sanejament forma part del Pla hidrològic.» Això és el que diu la Llei d'aigües en aquests dos articles. Cita literal.

Per altra part, el Pla de sanejament també afecta parcialment les conques de l'Ebre, amb la qual cosa deixaríem una part del territori nacional fora d'aquesta agrupació que es pretén.

I, per últim, la coordinació amb la Junta de Residus —és el tercer tema que tocava aquesta esmena— entenem que ja està garantida des del moment que ambdues juntes pertanyen al mateix Departament, és a dir, el Departament de Medi Ambient, i que els òrgans de direcció, en els consells de direcció d'ambdues juntes, doncs, hi ha representants, en cadascuna d'elles, de l'altra junta. Per tant, aquesta coordinació és, a més a més, a nivell de direcció i al més alt nivell, i ambdues —hi insisteixo— pertanyen al mateix Departament, que és el de Medi Ambient. Per tots aquests motius, doncs, ens oposaríem a l'esmena número 39.

Pel que fa a les esmenes 40 i 41, és clar que li diré el que m'ha dit que li diria: hi ha una Llei d'aigües que en els articles 108 i següents, declarats bàsics pel Tribunal Constitucional, fixa unes infraccions i són aquestes infraccions les que valen; per tant, la Llei de sanejament, que no és una llei tributària, pensem que no té per què incloure tot el tema d'infraccions i sancions. Pensem que és suficient aquest marc de la Llei d'aigües amb aquests articles que li acabo de citar.

Pel que fa l'aplicació del règim sancionador de la Llei de residus, a més a més de l'exposat en relació amb la Llei d'aigües, cal tenir en compte que l'article 4.2.e de la Llei de

residus, 6/93, exclou del seu àmbit d'actuació les aigües residuals. Per tant, això seria, en qualsevol cas o com a mínim, inviable. Això pel que fa a les dues esmenes, la 40 i la 41, del Grup Socialista.

He respost, en part, suposo els arguments també exposats per Iniciativa per Catalunya, i afegir només per justificar el nostre vot en contra a l'esmena número 42, que les sancions previstes a la Llei d'aigües i al Reglament del domini públic hidràulic són a cura dels organismes de conca, com expliciten aquests reglaments, i en el cas de la Generalitat de Catalunya aquest organisme de conca és la Junta de Sanejament i les sancions de la Llei general de sanitat a les quals vostè feia referència queden fora de l'àmbit d'actuació d'aquesta Llei.

Per aquests motius que he exposat breument, votaríem en contra de les esmenes defensades fins ara.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Espadaler.

Ara pot defensar, la senyora Montserrat, l'esmena número 43. Té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Donada la bona predisposició del senyor Espadaler que puguem fer una transaccional, dono per defensada l'esmena número 43, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Ha quedat defensada brillantment. *(Rialles.)*

Passem a les votacions de les esmenes 39, 40 i 41, del Grup Socialista. S'hi pot afegir la 42, del Grup d'Iniciativa? Suposo que no, eh? *(La Sra. Martí i Conill demana per parlar.)* Digui, digui, senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president, la 38 tampoc ha estat votada.

El Sr. PRESIDENT: La...

La Sra. MARTÍ I CONILL: La 38, crec.

El Sr. PRESIDENT: L'hem votat a l'article 31.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Aquesta és d'addició, d'addició a l'articulat.

El Sr. PRESIDENT: Bé, bé, jo donava per entès que havia estat retirada en mèrits de la transaccional.

La Sra. MARTÍ I CONILL: D'acord, d'acord, senyor president. Retirada, retirada; d'acord.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

39, 40 i 41, esmenes socialistes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 38 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Es vota ara l'esmena 42, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 40 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Ara votem l'esmena número 43, del Grup Popular. *(Remor de veus.)* Perdó, la considera retirada?

La Sra. MONTSERRAT: La considero retirada en ares a la transaccional que el senyor Espadaler anunciarà, evidentment.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, el senyor Espadaler té la paraula. (*Veus de fons.*) S'està cuinant?

El Sr. ESPADALER: A veure si ho aclarim. La retirada d'aquesta esmena, cosa que agraïm profundament i sincerament al Grup Popular, és la que permet retirar la disposició transitòria i crear el nou article 32. Sense aquesta retirada no era possible fer aquest canvi.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ESPADALER: Entenem que ja està defensat.

El Sr. PRESIDENT: Ara bé, això està defensat i votat? (*Pausa.*) D'acord.

Ara resta només un punt de debat, que és l'exposició de motius, esmena 45, del Grup Socialista. La senyora Martí té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Molt breument, perquè aquesta part de l'exposició de motius intentava incloure algunes de les esmenes que han estat rebutjades a l'entorn de la participació i de la informació. La donaria, en tot cas, per defensada i només afegir una qüestió, senyor president, que demanaria als serveis de la cambra, si és possible, que tot el text de la Llei s'ajusti a la normativa que van dictar els tècnics de la cambra per a la utilització no sexista del llenguatge, sobretot pel que fa a l'article 7.2, en el qual hem tornat a reproduir —suposo que tots d'una forma equivocada— allò de: «el director general», «el gerent», «el president», «el vice-president». Per tant, només faria aquesta menció, suposo que la cambra hi estarà d'acord.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Així es farà i a més es farà en femení, perquè dirà: «la direcció general», «la gerència»... (*Remor de veus.*)

Bé, fem ara l'últim torn de votacions, que comprendria la disposició derogatòria, la disposició final, l'exposició de motius, el títol i els annexos. (*El Sr. Espadaler demana per parlar.*) Sí, digui, el senyor...

El Sr. ESPADALER: Senyor president, m'ha semblat entendre que el Grup Socialista no la retirava, aquesta última esmena, sinó que senzillament la donava per defensada, amb la qual cosa també entenc que jo tindria dret a fer un torn en contra.

El Sr. PRESIDENT: Faci el torn en contra de l'esmena 45.

El Sr. ESPADALER: No, a veure, nosaltres votarem aquesta esmena, la darrera esmena, tenint en compte que el seu contingut ja s'ha anat modificant. Era l'exposició de motius, i hi hem anat incorporant tot el que s'ha anat veient al llarg del debat i, per aquest motiu, entenem que no podem votar a favor aquesta exposició de motius.

El Sr. PRESIDENT: A més, es pot considerar decaiguda, tal com han anat tot el debat i les votacions. Bé, però la votarem, perquè no quedi cap mena de dubte. Esmena 45, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 57 en contra i 13 abstencions.

Ara sí, ara podem passar a la votació conjunta, si ningú demana votació separada, de la disposició derogatòria, de la final, de l'exposició de motius, el títol i els annexos.

Vots a favor?

Tots aquests particulars han quedat aprovats per unanimitat.

Presa en consideració de la Proposició de llei d'associacions de Catalunya

Passem al punt segon de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei d'associacions de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'afirmació que l'Albert Serra i en Pep Martí feien a la revista *El Món* l'any 88 serveix per sintetitzar la motivació de fons que ha portat el Grup d'Iniciativa, primer, a elaborar i, avui, a defensar aquesta Proposició de llei d'associacionisme.

Les institucions públiques democràtiques, el marc jurídic i polític de la democràcia, semblen definitivament establertes, però un sistema democràtic de debò no es limita a l'existència d'eleccions, hi ha d'haver participació i perquè n'hi hagi calen associacions potents. Això ho dèiem l'any 88, ara continua sent vigent.

La societat que volem construir no és només aquella en què els homes i les dones tinguin cobertes les necessitats bàsiques per a una vida digna, sinó aquella en què els seus components són actors i protagonistes del disseny, l'organització i la mateixa transformació de la realitat social.

En aquest sentit, les institucions públiques tenen, al nostre parer, una doble funció: per un cantó, han de conjugar l'acció pública com a garantia de drets individuals i col·lectius, assegurar la prestació de serveis tendents a reduir les desigualtats i garantir la igualtat d'oportunitats i, a la vegada, han de promoure i fer possible el paper que li correspon a la societat civil, als ciutadans i ciutadanes com a actors principals, que han de ser, de les transformacions socials.

Perquè això sigui possible cal aprofundir l'extensió de la democràcia. Aquesta Proposició de llei vol ser una contribució a aquest objectiu important.

L'evolució seguida per l'estat liberal del segle XIX fins a l'estat social, cal contemplar-la com un procés amb canvis transcendents —establiment del sufragi universal, garantia dels drets col·lectius—; aquests canvis transcendents, però, són inacabats per definició. Aquesta perspectiva dinàmica ens permet contemplar els sistemes democràtics no com un

edifici ja construït, sinó en permanent evolució cap a cotes més elevades de participació i eficàcia representativa.

La democràcia no és només un conjunt de normes i institucions, és també un conjunt de valors ètics i pràctiques quotidianes de participació que aprofundeixen i milloren el sistema democràtic.

Quan ens referim a la necessitat d'estendre la democràcia el que volem dir és que cal trobar noves fórmules que augmentin la representativitat del sistema. Aquestes fórmules avui passen per la necessària descentralització que apropi les persones als centres de decisió, per l'interès de la transparència administrativa –avui té més sentit que mai reivindicar això–, la participació en el control de preses de decisions i l'establiment de fórmules d'articulació de les energies socials.

Aquestes fórmules són al mateix temps condició de possibilitat i conseqüència de l'existència d'un moviment associatiu ric, plural, estructurat que contribueixi decididament a la vertebració social de Catalunya.

Parlem ara un moment de la realitat associativa que avui volem impulsar a partir de la presentació d'aquest instrument jurídic, la Proposició de Llei d'associacionisme.

Els seus límits són imprecisos i molt amplis, els límits d'aquest conjunt d'entitats a què avui ens referim, la qual cosa es converteix en una primera dificultat per tractar-lo com a globalitat. Comprèn des d'entitats de voluntariat i grups d'ajuda mútua fins a associacions culturals i esportives, fins a cooperatives i associacions de serveis que entrenen en el camp de l'economia social.

Per altra banda, és un marc de participació i transformació de la societat –els béns concrets i quotidians enfront de les macropolítiques–, genera corrents d'opinió, i és, en aquest sentit, portador de valors nous que, encara que contradictoris i diferents per la varietat i pluralisme que abraça, tenen en comú valors progressius com són la solidaritat, el compromís social, la responsabilitat individual i pública a la vegada.

És un sector que aporta energies socials, li és propi a la producció de béns intangibles i de serveis i productes de caràcter social i organitzacional. Sovint es tracta de produccions que donin consistència a una societat, encara que no es puguin comprar ni vendre.

És un sector que actua sovint en l'àmbit de l'interès general o públic, sense que per això l'anomenem «sector públic». Aquest sector i les organitzacions que el componen mostren sovint que no és d'interès públic només allò que fan els poders públics, és un espai per a la iniciativa social, individual i col·lectiva, que amplia i millora determinats serveis públics, que descobreix noves necessitats i exigeix més racionalitat en l'actuació pública.

Per tal que aquestes entitats puguin desenvolupar-se plenament a casa nostra, cal avui impulsar tres qüestions fonamentals: en primer lloc, l'aprofundiment de la cultura democràtica del nostre país, cultura democràtica entesa en el sentit que el filòsof italià Norberto Bobbio defineix: «Aprofundir la democràcia significa veure en la democràcia políti-

ca els ciutadans i les ciutadanes, però en l'esfera social el ciutadà també com a treballador, com a ensenyant, com a mare o pare, com a alumne, com a usuari. Allò important no és només qui vota, sinó on es vota, i així estendre la democràcia a tots els àmbits de la societat.» Aquesta és una primera qüestió fonamental perquè avui les associacions puguin impulsar-se, aprofundir de fons en la democràcia.

El segon aspecte fonamental a què em vull referir és que cal resoldre el problema del marc legal. Estem encara tenint com a referència la Llei d'associacions de l'Estat –la Llei 2412, de 1964–; aquest assumpte no ha preocupat gaire el Govern de la Generalitat, que fa dotze anys que governa i encara no ha portat a aquesta cambra un nou text legislatiu, un text legislatiu propi de la cambra catalana. Avui, el Grup d'Iniciativa presentem un text que regula, entre altres coses, els principis generals que han de regir l'associacionisme, la constitució de les associacions, regula els drets i deures dels seus membres, i defineix quan s'ha de considerar d'utilitat pública. Som conscients que aquest text és molt millorable, però, conjuntament amb el text d'Esquerra Republicana de Catalunya, constitueix una bona base de debat, a la qual segur que tots els grups podrien aportar les seves iniciatives, diguem-ne, les seves idees, i més tenint en compte la negativa del Govern a la proposta de tots els grups parlamentaris, que vam formular els grups de l'oposició, de crear una comissió d'estudi que en un breu termini de temps analitzés les principals propostes dels diferents grups parlamentaris i de les entitats més significatives i, a partir d'aquestes aportacions, el Govern presentés un text al Parlament.

Per últim, el tercer repte que cal avui resoldre –i això no és competència nostra– és un marc fiscal que estructurí un sistema de finançament per al sector associatiu.

El primer repte, l'extensió de la democràcia, és tasca de tothom, també del Parlament de Catalunya; el segon repte, l'existència d'un marc legal, és responsabilitat, fonamentalment, nostra. Aprovem avui aquestes preses en consideració de les proposicions de llei d'associacions i haurem fet un gran pas.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. (Pausa.) No sent així, poden participar ara els grups per fixar posició, de menor a major. El senyor Reguant...?

El Sr. BENACH: Senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Puigcercós té la paraula.

El Sr. BENACH: No, el senyor Benach.

El Sr. PRESIDENT: Què?

El Sr. BENACH: El senyor Puigcercós no hi és: el senyor Benach.

El Sr. PRESIDENT: Ah!, sí.

El Sr. BENACH: Era per aclarir que el següent punt de l'ordre del dia tracta pràcticament sobre el mateix tema; llavors, si li semblés al senyor president, podríem agrupar-los, i, per tant, fer jo ara la defensa de la nostra proposició...

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor; és molt assenyat, i, per consegüent, el senyor Benach té la paraula.

Presa en consideració de la Proposició de llei d'associacionisme a Catalunya

El Sr. BENACH: Gràcies, doncs, senyor president. Dijous passat es produïa en aquest Parlament la compareixença de l'honorable Joan Vidal i Gayolà, president del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana. El senyor Vidal i Gayolà va exposar, amb pèls i senyals, les múltiples activitats del centre que presideix i, en la seva exposició, fins i tot ens va obsequiar amb una part de filosofia que feia referència al món de l'associacionisme, filosofia que, en part, cal dir que compartim, i que en certa manera al seu dia ja ens va empènyer a presentar aquesta Proposició de llei que avui hem de debatre.

La filosofia expressada pel senyor Vidal partia d'una anàlisi de la situació actual i també de les perspectives de futur que se'n derivaven: per una banda, és del tot evident que cada cop es tendeix més a estabilitzar-se l'horari de treball, les set o vuit hores no acostumen a passar d'aquí, i, per tant, cada cop més gent té la possibilitat de gaudir d'unes hores anomenades lliures, i que, en definitiva, conformen tot un món en la relació entre les persones. Aquest món no es pot deixar de regular, és el món on es poden desenvolupar millor les capacitats creatives i d'associació dels éssers humans; és on millor es desenvolupen els valors que les dones i els homes tenim i podem desenvolupar. És evident, doncs, que la capacitat d'associar-nos i d'organitzar-nos que tots plegats tenim juga un paper important, no tan sols en la societat d'avui, sinó —i molt especialment— en la societat del demà més immediat.

D'altra banda, no podem ni hem d'oblidar la tradició associativa del nostre país, una tradició centenària i que s'ha vist estesa arreu del país amb multitud d'associacions i entitats de tipologia diversa. La reconstrucció social i política de Catalunya durant el segle XIX es fonamenta absolutament en la capacitat d'articular-se associativament de tots els seus components individuals; la densitat associativa fins al 1939 va ser de tal qualitat que només tenia equiparació amb les societats més avançades del món. La capacitat de resistència en períodes de crisi, que dissortadament en el nostre país han estat múltiples, ha estat possible també gràcies, i en part, a la persistència d'aquest teixit associatiu. Paradoxalment, però, la conquesta de les llibertats democràtiques i autonòmiques ha determinat, per una banda, la continuïtat de les possibilitats associatives i el seu creixement quantitatiu, però, per l'altra, també —i aquest és un motiu de reflexió—, l'afebliment de la seva eficàcia social, la manca d'actualització dels seus sistemes de gestió i l'abdicació, en part, del seu protagonisme social.

Les causes d'aquest afebliment poden ser diverses; n'apuntarem algunes. En primer lloc, creiem que s'ha produït en els darrers temps una certa abdicació de la societat

civil davant la fórmula de l'estat del benestar, el qual ha comportat el creixement d'una ètica de formulació individualista. En segon lloc, la polarització d'accions culturals i cíviques en certes associacions superprotegides, que esdevenen gairebé institucions paraadministratives, i que es converteixen en barreres a nous intents de caràcter associatiu; això també ha comportat l'abandó d'una certa filosofia crítica o alternativa sobre l'estructuració, els models i les finalitats socials. Finalment, en tercer lloc, la limitació de l'acció política a un simple sistema de subvencions, amb tot el que representa de dificultats valoratives i de tendència conservadora, de polarització de la gestió de les associacions i de pèrdua d'autoresponsabilitat per part d'aquestes.

Amb tot això, s'ha dibuixat un nou panorama de l'associacionisme a Catalunya, un panorama que ens indica que s'ha mantingut un importantíssim nombre d'associacions al nostre país, i que, a més, s'apunten nivells importants de creixement d'aquest fenomen, un creixement que segurament és degut a causes diverses i diferenciades: des de la mateixa inèrcia històrica d'aquest fenomen positiu a Catalunya que comentàvem fa un moment, fins a l'obligatorietat sociològica de la fórmula associativa del món actual, passant per les possibilitats de crear nous estats d'opinió i d'introduir noves idees i nous projectes en la societat, podrien ser algunes de les causes que justifiquen aquest creixement.

Tot plegat, doncs, ens porta a pensar que l'atenció al present i al futur de l'associacionisme a Catalunya ha de ser important en l'acció política, per moltes raons, entre les quals en destacariem especialment quatre. Primera: es tracta de la conservació i del desplegament d'un patrimoni social de primera qualitat d'una riquesa que constitueix una força i una originalitat de la societat catalana. Segon, l'associació és l'escola natural no obligada de solidaritat i democràcia dels seus membres; en aquest sentit, la seva capacitat educativa és d'ordre excepcional i insubstituïble. Tercer, per les seves específiques finalitats, lliurement determinades pels seus membres, l'associacionisme és el sistema més lògic, més lliure i, sens dubte, més eficaç d'educació permanent i participació. Quart, l'associacionisme és la fórmula més idònia perquè la societat s'autogestioni, es responsabilitzi i obri camins nous i no convencionals de progrés; la fórmula associativa és el germen de les institucions polítiques. L'abdicació o la repressió del sistema associatiu porta l'esclerosi de la vida política.

Si considerem, doncs, l'associacionisme no únicament com a element de protagonisme social, sinó també com a servei als seus membres, haurem de coincidir que aquesta valoració històrica, social i prospectiva de l'associacionisme legitima una atenció especial per part d'aquest Parlament, i que es concreta, finalment, en la presentació d'aquesta Proposició de llei. En elaborar-la, ens vam marcar tot un seguit d'objectius que hi havien de ser recollits de manera forçosa, objectius que no fan altra cosa que definir tots aquells aspectes que hem estat analitzant fins ara. Quines són, doncs, aquestes premisses que ens han fet arribar a aquesta Propo-

sició de llei? Per una banda, la necessitat d'aprofundir en els condicionaments que han de permetre una major solidesa i un excel·lent futur respecte a les associacions o al món associatiu a Catalunya; també el fet de mantenir, en qualsevol iniciativa política que es prengui, l'absoluta llibertat de creació d'iniciativa, de desenvolupament, de modificació, d'èxit o de fracàs de la voluntat associativa sense condicionament de cap mena; crear, des dels diferents àmbits d'acció del Govern, uns marcs indicatius que permetin el desenvolupament en les millors condicions de la vida associativa a Catalunya; prestigiar, al mateix temps, socialment la representativitat i l'existència de les associacions; atendre, d'una manera especial, les associacions que formulen novetat d'interessos, experiments socials i estructures de creació, fins i tot quan alterin valors convencionals i mai sotmesos a crítica modificadora, tenint en compte les complexitats del fenomen i que, en tot cas, l'Administració n'ha de ser un interlocutor, mai un factor determinant.

El mes de febrer passat, de l'any passat, aquesta cambra aprovava la Llei de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural, un projecte que va ser fortament criticat pel nostre Grup Parlamentari, i les nostres crítiques es produïen bàsicament per dos motius. Primer, perquè s'estava renunciant, a la pràctica, a una competència exclusiva que l'article 9, apartat 24, de l'Estatut d'autonomia atorga al Govern de la Generalitat; l'article 9 de l'Estatut diu: «la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents», i va definint totes les competències exclusives de la Generalitat, i en l'apartat 24 diu: «fundacions i associacions de caràcter docent, cultural, artístic, benèfic-assistencial i similars, que exerceixin principalment llurs funcions a Catalunya». Aquest és el primer motiu, doncs, que entenem que era de discrepància important amb la Llei. Segon motiu: perquè s'estaven barrejant dos conceptes que, tot i tenir punts en comú, eren prou diferenciats i importants com per fer-ne dues lleis. El projecte s'aprovà —amb la nostra oposició, val a dir-ho, i la d'altres grups—, i el Govern, amb tres articles, només tres articles, solucionava el que nosaltres estem plantejant en aquesta Proposició, amb no menys de trenta-dos articles, dues disposicions addicionals, tres de transitòries i tres de finals. El contrast, en tot cas, és com per pensar-s'hi.

Els arguments estan donats, i tot i reconèixer que la Proposició que hem presentat és millorable, també hem de manifestar que la situació actual no és la millor, ni molt menys. Els oferim una eina per intentar arreglar-la, i els l'oferim sense condicions. L'única cosa que reclamem, doncs, és poder seure al voltant d'una taula i poder arreglar una situació injusta que avui es produeix a Catalunya. Així de senzill.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Per fixar posició, té la paraula el diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Només per anunciar el meu vot favorable a les dues Proposicions preses en consideració.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Amb el seu permís, farem la presa en consideració, conjuntament, de totes dues proposicions de llei, tant del Grup d'Esquerra Republicana com del Grup d'Iniciativa per Catalunya, i en primer lloc felicitaria els il·lustres diputats que m'han precedit en el torn de paraula perquè, sens dubte, han aconseguit un repte lingüístic que jo no sé si seré capaç d'aconseguir: es tracta de dir dotze o catorze vegades seguides sense errades, pràcticament, la paraula «associacionisme»; jo ho intentaré.

El dret d'associació té el seu fonament en la sociabilitat humana i, com qualsevol qüestió que afecta les llibertats públiques, el seu desenvolupament forma part de la història i desenvolupament de les llibertats. Els motius i finalitats pels quals els ciutadans poden associar-se són infinits, com infinites són les possibilitats que s'obren al talent i l'esperit lliure en una societat oberta. L'associacionisme té com a base la prestació lliure del consentiment, i aquest consentiment lliure és l'expressió de la llibertat dels ciutadans dintre del marc de l'estat de dret. És la base essencial del dret a associar-se per a qualsevol finalitat lícita, sense que es necessiti cap autorització prèvia, utilitzant uns canals prèviament fixats pel legislador. En aquest sentit, hem de recordar que les llibertats públiques varen néixer com a drets subjectius dels ciutadans davant els poders públics, i, per tant, comporten una reducció de la capacitat d'intervenció de l'Estat en l'esfera de la lliure determinació individual. En aquest sentit, el 10 de desembre del 48 l'Assemblea General de les Nacions Unides, en l'article 20 de la Declaració Universal dels Drets de l'Home, va proclamar que «tota persona té dret a la llibertat de reunió i d'associació pacífiques». Més concretament, la Convenció Europea del 4 de novembre del 50 assumeix, en l'article 11, que l'exercici d'aquest dret fonamental de la persona només pot ser restringit per raons relatives a la seguretat nacional, a la seguretat pública, a la defensa de l'ordre constitucional, a la prevenció del delictes, a la protecció de la salut pública i a la protecció dels drets i llibertats de tercers. Aquesta Convenció va ser ratificada per l'Estat espanyol el 26 de setembre del 79.

La Constitució espanyola reconeix el dret d'associació al seu article 22, dintre del marc dels drets fonamentals i les llibertats públiques. Enquadrat en aquest marc, l'Estatut d'autonomia de Catalunya recull en el seu article 9 la competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya en matèria d'associacions de caràcter docent, cultural, artístic, benèfic-assistencial i similars, que exerceixin principalment les seves funcions a Catalunya. És a dir, hi ha una atribució competencial que permet que la legislació ordinària en aquesta matèria sigui desenvolupada pel Parlament de Catalunya.

El Grup Parlamentari Popular donarà el seu suport a la presa en consideració de les dues proposicions de llei avui a debat, tot considerant que cal concretar de forma sistemàtica

i realista les dades que les associacions han de proporcionar a registre, així com l'obligació d'actualització per mantenir-ne la vigència. En aquest sentit, és molt positiva la possibilitat apuntada de formalitzar l'acord associatiu mitjançant document privat, amb la flexibilitat que això representa per a les agrupacions de persones amb menor capacitat de recursos econòmics i per a les associacions temporals. En aquest sentit, em sembla adequat el tractament que fan les dues proposicions de llei de la problemàtica de les associacions no inscrites; tot i que la inscripció en el registre té com a finalitat la publicitat material, les associacions poden actuar i de fet actuen abans d'assolir la plena personalitat jurídica. Per això entenem que és molt positiva l'aportació que fan les dues proposicions de llei en els seus respectius articles 11, en el sentit de reconèixer que perquè una associació tingui personalitat jurídica diferenciada dels seus membres ha d'estar legalment inscrita en el corresponent registre, i que en cas contrari els seus actes són legals des del moment de la seva constitució, però només com a contracte que lliga entre si els promotors i fundadors i els qui hagin establert qualsevol relació jurídica amb tercers, atribuint-se la representació de l'associació.

Pel que fa al dret intern de les associacions i pel que fa a règim disciplinari, el nostre Grup Parlamentari considera que aquest ha de tenir un tractament diferenciats en la regulació dels mecanismes d'aplicació de la tutela judicial, ja que una cosa és la impugnació d'acords ordinaris i una altra, ben diferent, la pèrdua de drets dels associats. Igualment em sembla preocupant que no es mencionin en cap de les dues proposicions de llei el dret a la llibertat d'opinió dintre de les associacions. Entenem que la tutela judicial dels drets i llibertats dels associats no pot separar-se del marc de protecció especial que té el mateix dret d'associacions, tret que es volgués protegir més la llibertat d'un col·lectiu que la llibertat d'una sola persona.

Considerem també positiva la concreció de la participació de la societat civil en el procediment d'elaboració de disposicions de caràcter general i d'instruments de planificació general i sectorial. Això és positiu sempre que hi hagi la voluntat política de fer-ho efectiu per part dels poders públics, locals i autonòmics, ja que pot representar un camí per regenerar la projecció pública de l'associacionisme cívica català, que va decaure amb la consolidació de la democràcia, en bona mesura per la manca d'interès de la classe política a mantenir una veu crítica que no sempre responia amb docilitat a la veu del poder.

Finalment, pel que fa a les relacions amb l'Administració, el nostre Grup Parlamentari voldria que hi hagués una menció més explícita a la independència de la vida interna de les associacions, a fi i efecte d'evitar la reiteració de l'espectacle del secretari general de Joventut de la Generalitat de Catalunya en el Consell Nacional de la Joventut.

En tot cas, el nostre Grup Parlamentari, tal com he anunciat, donarà ple suport a la presa en consideració d'aquestes dues proposicions de llei, tot confiant que el debat parlamentari posterior ens permeti afegir les modificacions que

hem apuntat en la nostra exposició i d'altres que bàsicament es centren en els drets i llibertats dels associats i a garantir la no-interferència dels poders públics en la vida interna de les associacions, fora dels casos previstos per la Llei.

Confiam que la cambra tingui en compte la importància d'aquestes qüestions i recolzi aquestes dues iniciatives que poden contribuir a obrir un debat més ampli sobre la necessitat de superar el marc legal actual del dret d'associació i a homogeneïtzar aquest amb les normes comunes als països democràtics del nostre més immediat entorn social, econòmic, cultural i polític.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, al llarg d'aquests darrers mesos el nostre Grup ha presentat tot un seguit d'iniciatives polítiques que han anat totes elles lligades al voltant dels temes dels moviments associatius. Hem fet diferents interpellacions, hem presentat mocions, hem presentat preguntes a diferents comissions i aquí, en el Ple, i hem reclamat tot un seguit d'acions concretes del Govern de la Generalitat.

Recordaran vostès que al voltant del mes d'octubre interpellàvem el conseller Comas i li presentàvem una moció que va ser votada per tots els grups de la cambra per tal de treballar plegats, per tal que treballéssim tots els grups plegats i totes les entitats en l'elaboració d'una llei d'associacions per a Catalunya. Una llei en què nosaltres ja plantejàvem, en aquell moment, que en primer lloc teníem com una mena de premissa en la qual reclamàvem un tractament sobretot considerat respectuós i plural dels fenòmens associatius; reclamàvem, quan parlàvem d'aquella llei, un reconeixement sobretot del seu paper, tant en la història com en l'actualitat.

Més recentment, fa pocs dies, fa pocs mesos, en la Comissió de Política Social, tal com en el Ple també, hem exigut —i demà veurem una moció al respecte— una rectificació per part de la Conselleria i per part del Govern de la seva política associativa. I al llarg del temps, senyores i senyors diputats, vostès han estat testimonis que hem plantejat continuadament un oferiment de treball, d'estudi, de diàleg per crear un consens vers una nova política sobre el món associatiu, perquè l'hem considerat important per al país.

Els textos que ens presenten avui Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana creiem que són unes bones aportacions, creiem que són un bon punt de partida per iniciar en aquesta cambra un debat que defugui l'anècdota puntual que hem tractat algun d'aquests dies passats i que ens permeti una consideració del món associatiu entès globalment. Creiem que pot ser el punt de partida d'un debat i que per la seva marxa, per la seva bona marxa, haurà d'obviar els punts de fricció, els punts puntuals, els punts concrets respecte al món de les entitats, però que la seva resultant ha de ser l'eliminació d'aquestes friccions i el reconeixement

d'uns col·lectius imprescindibles per al bon enfortiment del teixit social.

Nosaltres creiem, senyores i senyors diputats, que l'associacionisme és un fenomen que ens dóna idea del dinamisme social i de la capacitat d'acció col·lectiva i d'estructuració d'una societat, i que també, en aquests moments i en altres anys i en altres temps, ha estat també un indicador dels centres d'interès dels ciutadans.

Vàrem plantejar al seu dia –i creiem que les proposicions que ens presenten els dos grups avui ho contemplen– el paper de les associacions com a teràpia, com una teràpia més per vèncer l'allunyament del ciutadà, de l'interès per les coses públiques i per les coses col·lectives. Nosaltres considerem –i que cal considerar avui– que el món associatiu és realment una escola de democràcia i és també un pedrera de quadres socials, i que aquesta pedrera i aquesta escola de democràcia tan sols tindrà sentit si és capaç que es preservi el seu caràcter plural i el seu caràcter democràtic. I és en aquest sentit que repetides vegades el nostre Grup ha reclamat un marc clar que definís i reconegués el caràcter públic i d'utilitat de moltes associacions i hem reclamat un marc que preservés la seva independència i que fos capaç d'evitar i d'esvair tots els dubtes de dependència econòmica envers l'Administració i també de dependència ideològica. Hem reclamat una llei d'associacions.

I al temps hem recordat –i ho hem fet en aquesta cambra– al Govern de la Generalitat que té competències mitjançant l'Estatut d'autonomia, que no les ha exercit fins ara, de moment, i que al seu dia altres parlaments, com el Parlament Basc l'any 89, ja va abordar aquest tema. Per tant, considerem oportú i considerem adient que aquest tema es plantegi avui a la cambra.

Les proposicions de llei que avui ens presenten a aprovació els grups d'Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa creiem que incorporen elements d'aquests que plantegem per treballar en aquesta línia i en aquest sentit, i els anunciem que comptaran amb el suport del nostre Grup pel que fa referència a la consideració d'aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat doctor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Sí, gràcies, senyor president. Per posicionar-me, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre la presa en consideració de les dues proposicions de llei presentades amb diferents noms –associacions o associacionisme– per part dels Grups Parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana.

El tema que ens ocupa, com s'ha vist a la defensa que han fet els grups proposants, és molt més complex del que a priori es podria pensar en formular les propostes. En aquest sentit voldria fer meves també la majoria de les reflexions que s'han exposat per part dels grups proposants i de manera molt específica volia manifestar la meua sintonia també amb les definicions i amb la declaració de definicions que el

senyor Benach feia sobre el concepte que per al seu Grup tenia l'associació i l'associacionisme en general.

Però no voldria estendre'm aquí en raons polítiques ni filosòfiques sobre el paper que el món associatiu o, més ben dit, la importància que l'exercici del dret a l'associació té per a una societat democràtica, ni tampoc parlaré del pes específic que té el món associatiu a casa nostra, no solament en el present, sinó sobretot en la història de Catalunya i especialment del nostre passat més recent. Vostès ja ho han fet, ho han introduït i em sembla que hi haurà una bona ocasió més endavant per poder reflexionar conjuntament sobre el que se'n deriva.

Però sí que, en tot cas, voldria fer algunes reflexions. La veritat és que estem davant d'una important realitat associativa al nostre país, realitat d'una llarga tradició, i ens trobem davant d'un buit jurídic, un buit jurídic motivat, d'una banda, per una Llei d'associacions de 24 de desembre de 1964, que fou parcialment derogada per la Constitució espanyola, i d'altra banda l'article 22 de la mateixa Constitució, on es reconeix com a dret fonamental el de l'associació que, com tothom sap, no ha estat desenvolupat per llei orgànica.

També ha estat esmentat l'Estatut d'autonomia de Catalunya. En el seu article 9 diu textualment que «la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents», i en el punt 24 d'aquest article explicita: «Fundacions i associacions de caràcter docent, cultural, artístic, benèfic-assistencial i similars que exerceixin principalment llurs funcions a Catalunya.» Així, doncs, té certa consistència l'argument que defensa que la legislació autonòmica ha de venir condicionada per la legislació estatal orgànica, tractant-se d'un desenvolupament d'un dret fonamental. La realitat, però, és que aquesta legislació estatal no existeix.

Tanmateix, la sentència del Tribunal Constitucional 67/85, en enjudiciar la constitucionalitat d'un precepte de llei ordinària estatal en matèria d'associacions, dóna peu a entendre que no cal esperar la promulgació de la legislació orgànica –és a dir, per part de l'Estat– per poder legislar des d'aquesta cambra. La competència legislativa d'aquest Parlament queda també reforçada per la idea que la matèria «associacions i fundacions» pot comprendre, d'alguna manera, un contingut de legislació civil i que s'hagi de valorar en el marc de definició de competències en matèria civil. Algunes d'aquestes qüestions i altres foren plantejades quan el Govern de l'Estat va recórrer la Ley 3/1988, de associacions, del País Basc, llei que fou suspesa, com vostès saben, durant uns mesos pel Tribunal Constitucional.

Aquesta fou la primera iniciativa legislativa que s'ha fet en el conjunt de l'Estat per tal de donar una resposta al buit jurídic existent. Però una qüestió que cal plantejar-se seria quin és l'objectiu que persegüim en voler legislar sobre associacionisme i sobre el concepte global de participació democràtica que tots plegats volem donar en voler legislar sobre associacionisme.

Una segona qüestió que se'ns plantejaria a partir d'una plausible coincidència sobre la necessitat d'afavorir i protegir aquest associacionisme és si de fet ens podem posar

d'acord a veure si de veritat la Generalitat de Catalunya, Parlament i Govern tenen al seu abast tots els instruments necessaris per incidir-hi —i em refereixo de forma més essencial al tractament fiscal que el món associatiu ha de tenir—, i si estem o no d'acord sobre com el poder públic ha d'intervenir sobre el món associatiu. I aquí podria tenir o podria manifestar alguns dubtes i reserves sobre si els models dels diferents grups representats en aquesta cambra coincideixen plenament.

Hi ha, però, dos blocs de qüestions que ens semblen significatius i importants de diferenciar. Un primer bloc que seria la regulació de l'exercici del dret a les seves plasmacions individuals i col·lectives en l'associació al règim de constitució i la llibertat d'autodeterminació sobre la mateixa organització, el règim d'ingrés, el dret a romandre-hi o a separar-se'n i el dret a no associar-s'hi. I, pel que fa a l'associació, la fundació, el règim de constitució i el dret a efectuar augments de dotació, la llibertat de gestió patrimonial i compliment del fi. I per part de les administracions, l'ordenació del registre i la manera de desenvolupar el concepte «utilitat pública».

I un segon bloc seria l'organització de l'entitat, donat que la llibertat d'autogovernació d'aquesta no és absoluta; parlem d'identitat, òrgans de govern i responsabilitat. Però crec molt important també assenyalar, com a funció de l'associació en tant que canal d'articulació i selecció d'interessos socials, com aquesta pot transmetre'ls a les instàncies públiques i polítiques, per tal de facilitar el coneixement i la presa de decisions. La formulació de l'apartat 24 de l'article 9 de l'Estatut d'autonomia, quan afegeix a la tipologia el col·lofó de «i similars», ens ha de portar a incloure-hi no només les que explícitament es mencionen de caràcter docent, cultural, artístic o benèfic-assistencials, sinó també totes aquelles entitats que compleixen finalitats d'interès general. Com també ha de permetre una més gran amplitud en referir-se a l'àmbit territorial d'actuació, quan explícita, el mateix punt, que exerceixin principalment llurs funcions a Catalunya. D'aquesta manera, associacions que treballen per la cooperació amb el Tercer Món, per exemple, poden ser-hi incloses sense cap problema.

Així doncs, ara ja comptem amb alguns referents, com són la Llei 2/1993, de 5 de març, de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural; la Llei a què feia menció, de asociaciones de Euskadi, i el replantejament que el Consell d'Europa fa pel que s'estableix a l'Estatut de l'associació europea, i se'ns planteja posicionar-nos ara sobre aquestes dues proposicions de llei d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya. I anuncio ara, des d'ara, que el nostre vot serà contrari a la presa en consideració i, com deia al començament, no per raons de contingut, perquè les dues propostes se'ns han presentat ben avalades i per arguments força interessants, molts d'ells compartits des del nostre Grup Parlamentari. Discutiríem, potser, una certa limitació controladora que se'n desprèn, d'alguna d'aquestes propostes, i l'excessiva poca imaginació —si se'm permet l'expressió— de les dues en resultar una simple còpia gairebé literal de la llei basca.

Des de la perspectiva de Convergència i Unió, creiem que cal cercar la nostra pròpia regulació. Una regulació que s'adigui amb la realitat ben específica i diferenciada, no solament del País Basc, sinó del conjunt de l'Estat. Nosaltres voldríem una bona llei que donés el marc jurídic idoni perquè el moviment associatiu català sigui i se senti protegit i promocionat, alhora que al resguard dels intervencionismes i manipulacions que eventualment es donessin des del poder polític. Un marc jurídic estable i que doni estabilitat. Encara que la realitat sigui diferent, voldríem una llei que s'inspirés en la voluntat dels legisladors que van fer néixer la llei francesa i que li han permès una vigència des de 1901, és a dir, més de noranta-tres anys. Una llei que encotilli ben poc i que permeti un desplegament normatiu d'acord amb la realitat i l'evolució social i del mateix moviment associatiu en cada època i en cada moment.

El nostre Grup està a favor de legislar sobre aquesta matèria i fer-ho cercant al màxim la capacitat legislativa d'aquest Parlament, intentant que es formuli una llei que doni cabuda a associacions amb finalitats ben diverses, i la línia de l'Estatut per a l'associació europea, actualment en curs d'elaboració a la Unió Europea, a la Comissió de les Comunitats Europees.

N'estic plenament convençut, que en aquesta línia no ha de ser difícil trobar no un ampli, sinó total consens entre els diferents grups parlamentaris. Però aquesta no és la qüestió que aquí hem de debatre. Jo crec que tindrem ocasió de fer-ho ben aviat, ja que ja ha entrat al Govern, concretament ahir, l'avantprojecte de llei d'associacions i, molt probablement, entrarà en aquesta cambra les properes setmanes, i ens sembla, des del nostre Grup Parlamentari, que tindrem, que tindran vostès, i nosaltres també, la possibilitat de conèixer-la amb profunditat, de formular les esmenes que es considerin adients, i poder, des del debat i l'acord, cercar el model legislatiu que necessita el moviment associatiu a casa nostra.

Això fa, per nosaltres, com sembla obvi, que sigui necessari ara —com deia al començament—, però, entrar al debat específic del contingut de les seves propostes i, en canvi, sí que els demano des d'aquí, tant al Grup d'Iniciativa per Catalunya com al Grup d'Esquerra Republicana, que retirin les seves propostes en benefici de l'entrada, els propers dies, d'aquesta iniciativa del Govern, que permetrà el debat en profunditat i poder cercar, no solament el consens que jo des d'ara els ofereixo, sinó la voluntat de poder trobar i formular una bona llei per al moviment associatiu a casa nostra.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós.

Passem a la votació de les preses en consideració.

Podem fer una sola votació.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Les preses en consideració han quedat rebutjades per 35 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el turisme social

Passem al punt 4 de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre el turisme social, presentada pel diputat senyor Joan Saura, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. S'ha tramitat pel procediment d'urgència.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'objecte de la nostra interpel·lació és parlar del turisme social que des de la Conselleria de Treball s'ha efectuat. Des de fa temps es van traspasar les residències de temps lliure al Govern català, per tant s'ha gestionat el traspàs de les residències de temps lliure, i l'any 1991 el Govern català inicià un programa específic, propi, de turisme social. Va ésser el Pla pilot de turisme social que ha funcionat com a pla pilot l'any 91 i l'any 92. L'any 93, el Pla pilot de turisme social va desaparèixer i va donar lloc a una partida que es diu «Accions de promoció i suport de turisme social».

En primer lloc els vull parlar del Pla pilot de turisme social, dels anys 1991 a 1992. És un pla curiós, sorprenent, estrany. Per què dic això? Per exemple, en els programes del pressupost no hi ha ni una línia d'aquest Programa. És a dir, el Departament de Treball té més de noranta o cent pàgines on explica tot el que fa, tot el que pensa fer i ni l'any 1991 ni l'any 1992 no hi ha una sola referència. És tant o més sorprenent que això el fet que a les memòries del Departament de Treball, la Memòria de 1991 i la de 1992, allà on ens expliquen tot el que han fet, les preguntes que el conseller ha contestat, gairebé les fotocòpies que ha fet, un pla d'aquestes característiques tampoc tingui ni una sola referència. Per tant, ni programes ni memòria, ni una sola referència.

Hi ha una tercera raó de la sorpresa, que és la convocatòria del Pla. L'any 1991, a l'inici de l'any, el mes de gener, el mes de febrer, van aparèixer les convocatòries dels diversos programes que el Departament de Treball impulsava aquell any. En canvi, el Pla de turisme social no va sortir publicat fins al 21 de juny, i el termini de presentació era el 31 de juliol. És a dir, cinc mesos més tard i amb un mes i una setmana per presentar propostes, gairebé a l'estiu, tocant les vacances.

L'altre dia parlava amb una persona –l'altre dia era el divendres– que té una cadena d'hotels, i deia: «Escolta, un programa d'aquestes característiques, si el llegeixes avui, quan temps passes per poder fer un projecte per presentar?» I em deia: «En menys de cinc mesos és impossible.» Perquè tirar endavant un projecte de turisme social vol dir pensar en el terreny, que l'has de comprar o has de fer convenis amb l'Administració, has de fer el projecte, has de saber quina continuïtat tindrà i, per tant, és gairebé impossible poder accedir, amb un mes i una setmana –exactament del 21 de juny al 31 de juliol–, és impossible poder presentar un programa.

Hi ha un quart element de sorpresa, aquest potser no tant de sorpresa, que és que no hi ha cap –cap– participació social en aquest programa; és a dir, ni en el Consell de Treball ni en els sindicats es parla de tot això.

Per tant, senyor conseller, un primer bloc d'explicacions que li demanàrem: per quina raó aquest Programa no apareix en el programa del Pressupost? Per quina raó no apareix en la Memòria? Quina justificació hi ha que surti el 21 de juny? Com és possible que només es donin quaranta dies per fer la presentació de sol·licituds? –vostè ha de saber que això és impossible. I com impulsa un programa de turisme social sense parlar amb els agents socials? –primer bloc d'explicacions.

Segon bloc: aquest Pla, què ha significat a Catalunya? Avui, d'aquest Pla, què queda, a Catalunya? Dels diners que durant el 91 i 92 es van esmerçar, què queda? Primer, durant el 91 i 92 es van pressupostar 120 milions de pessetes, quantitat que recordo que en aquesta cambra jo mateix vaig dir que era una quantitat baixa: per a dos anys, 120 milions de pessetes –per a dos anys. Què és el que s'ha realitzat? No arriba a 80 milions de pessetes: 70,8 milions de pessetes; és a dir, el balanç del Pla pilot de turisme social té més d'un 40% de no-realització. Aquesta xifra sola diu que ha estat un fracàs, aquest Pla, perquè impulsar un pla pilot de turisme social amb una quantitat tan baixa –120 milions, no 3.000 o 4.000: 120– i que, dels 120, més del 40% no s'arribin a aplicar..., ha fracassat aquest Pla. Perquè hi ha molta gent que no pot fer vacances. No és un problema que tothom fa vacances. I, precisament, un dels objectius centrals d'un pla pilot de turisme social seria, home!, que si hi poses 120 milions de pessetes et gastis els 120 milions de pessetes. Per tant, senyor conseller, quina explicació dona vostè al fet del baix nivell de realització del Pla pilot de turisme social?

Tercer bloc de consideracions: del total del Pla realitzat, el 61% o el 68%, si és inversió va a una entitat, a la Unió de Treballadors Democratacristians. Dit d'una altra manera: de cada tres pessetes del Pla, dues van per a la Unió de Treballadors Democratacristians. Es diu: «És que al 93 no s'ha demanat.» Home, és que al 91 i al 92, amb el que es va cobrar, gairebé es va arribar al límit de l'ajut de l'Administració. O sigui, 40 milions i escaig ja era el màxim que permetia, i per tant això ja es tenia, i el 93 no calia anar... Després m'hi referiré, al 93.

Si consideréssim no només el Pla pilot, sinó les accions del 93 –accions de promoció i defensa–, aquesta xifra del 60% es situaria a més del 40%, gairebé per una pesseta, una. I això ens ha fet tenir preocupació, fer iniciatives parlamentàries que han estat totes rebutjades. Per què? Perquè si un relaciona, no? –i no costa molt relacionar–, si un relaciona un programa, gairebé invisible..., quan dic «invisible» no ho dic des de la construcció del Pallars Jussà, invisible en el programa, en la memòria, cap referència. Si un relaciona com no entén com algú, des de la Conselleria de Treball, per fer una proposta de sol·licituds, l'any 91, de cinc setmanes –després van ser dos mesos el 92–, en ple estiu, sense parlar amb els sindicats, i que del conjunt de dotacions hi hagi una gran baixada de recursos, i que dels recursos que es donen, de cada tres pessetes, dues van a la Unió de Treballadors Democratacristians, un arriba a la conclusió que és un vestit a mida. Això ha estat un vestit a mida.

I per què diem que ha estat un vestit a mida? Ho diem no perquè la Unió de Treballadors Democratacristians no tingui dret a rebre una subvenció, clar que hi té dret! No penso entrar sobre si jo coneixia o no aquesta entitat, si es coneixia, quants socis té... És igual. Això és el de menys. És a dir, aquesta entitat, com totes, té dret a la subvenció.

Què és el que qüestionem? Primera, que des del punt de vista de programa social, el que avui queda, amb dos anys de pla de turisme social, no ha estat que hem ofert més turisme social de forma significativa als ciutadans, no: avui el que queda és un hotel amb 100 milions de pessetes de patrimoni, que costa, i, el 40%, l'ha pagat l'Administració; això és el que queda, per a una determinada entitat. I el senyor Farreres, el senyor Sesmió, el senyor Duran diuen: «Escolti, però això no és per fer negoci: això és per als afiliats.» I diem: «No hi estem d'acord», perquè creiem —creiem— que el turisme social no és donar a una entitat, sigui la que sigui, que pugui comprar un patrimoni, pagar-li una part del patrimoni i que sigui per als afiliats. Creiem que el turisme social s'ha d'obrir. Ens sembla bé que el Govern doni el 30 o el 40% a una entitat, però amb condicions; perquè, si no, constituïm nosaltres, tots els que estem aquí, una associació, comprem un hotel de 200 milions i en demanem el 40% per a goig nostre, per a plaer nostre.

Per tant, això, de turisme social, no en té res —això, de turisme social, no en té res. I quan es diu que això no és per fer negoci..., faltaria més!, però el que qüestionem és que el turisme social sigui, a qualsevol entitat —a qualsevol entitat—, pagar el 40% del patrimoni perquè els afiliats d'aquella associació facin turisme. Això no és turisme social; això és facilitar que les entitats tinguin patrimoni per als seus associats només.

Això es complementa, senyores i senyors diputats, que, si bé és cert que l'any 93 ja no hi va haver subvenció a la Unió de Treballadors Democratacristians, hi ha un altre fet que nosaltres tampoc podem deixar de relacionar. Històricament —l'any 89, l'any 90, l'any 91— hi ha una partida en el pressupost que diu «Plans d'ocupació amb els ajuntaments», de 200 o de 210 milions de pessetes. Repetidament, des d'aquesta tribuna, tots hem demanat que aquesta partida s'incrementés. L'any 93, tot i que la partida global va continuar igual o va baixar —210 milions de pessetes—, va aparèixer en el pressupost una altra partida, una altra partida que deia «Altres programes d'ocupació», de 35 milions de pessetes, «Altres programes d'ocupació en col·laboració amb les corporacions locals»; el mateix concepte. I quan un mira i pregunta la liquidació d'aquesta partida, d'aquesta nova partida de 35 milions, hi ha una sola subvenció, un sol ajuntament ha tingut dret a aquesta partida: l'Ajuntament de Pallerols, el mateix, amb 16 milions de pessetes, i la resta, els 18 milions de pessetes, s'han donat de baixa. Llavors, la pregunta és: senyor conseller, quin programa és aquest, quin nou programa és aquest, de plans d'ocupació amb ajuntaments, quan vostès ja tenien la partida, i què han fet vostès perquè, de tots els ajuntaments de Catalunya, només aquest —que té relació amb el que he dit abans— cobra 16 milions de

pessetes. Els puc dir —no tinc temps— que, d'altra banda, els diners que es donen per a plans d'ocupació als ajuntaments..., el 70 o el 80% no reben més de tres milions de pessetes.

Per acabar, senyor president, vostès no han fet —no han fet— un programa de turisme social. Tot el que han fet és legal —tot el que han fet és legal. Ara, vostès, amb el procediment que han utilitzat, han impossibilitat que ningú o gairebé ningú pugui accedir al que sí que ha pogut accedir la Unió de Treballadors Democratacristians. Accedir a aquest projecte volia dir tenir una escriptura d'un terreny. La Unió de Treballadors la tenia des de feia un mes; el maig tenia l'escriptura, i el juny s'obria el procés de sol·licitud. I això se sabia. Per tant, el que els estem dient és que creiem que, amb altres procediments i amb altres prioritats, els resultats que avui havíem de tenir com a producte d'un programa de turisme social havien de ser diferents dels que són. I potser la Unió de Treballadors també tindria aquest hotel o hostal; no estem dient el contrari, no estem dient que no ha de rebre: el que estem dient és que un programa de turisme social ha de ser *social*, en primer lloc, i ha de garantir la possibilitat que totes o la majoria d'entitats tinguin el temps i les condicions suficients d'igualtat per accedir-hi.

Per tant, senyor conseller, li demano explicacions de tot això, però també —i perquè n'hagi parlat poc no cregui que per nosaltres és poc important, i ho serà en la Moció— de quin és el futur de tot això. L'any 93 i l'any 94 ha desaparegut el Pla pilot de turisme social; es diu «Accions de promoció i foment del turisme». Com ho pensa fer? Pensa recuperar algun pla? No? Pensa fer plans plurianuals? Què pensa fer, de tot això? Continuarà aquest pla, o aquestes accions de turisme social, en definitiva, propiciant l'arbitrarietat, o pensa vostè també tenir relació amb els agents socials per, de veritat, tirar endavant un programa de turisme social?

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura.

Alteració de l'ordre del dia

Hi ha una altra interpellació sobre el mateix tema, que, si no hi tenen inconvenient el senyor conseller i el diputat del Grup Socialista, doncs, es podrien acumular. *(Pausa.)*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el turisme social

Doncs, el senyor Rañé té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull començar aquesta interpellació afirmant que la majoria dels problemes que s'han produït en la gestió del Programa pilot de turisme social són el resultat del fet que aquest va néixer sense consens social. Malgrat això, del

coneixement dels antecedents del desenvolupament d'aquest Programa de turisme social es poden extreure propostes per superar la situació actual. Això és el que pretenem fer amb aquesta interpellació: analitzar els antecedents, analitzar el seu desenvolupament i fer-ne propostes.

L'any 90, abans que s'encetés aquest Programa, en el decurs de la negociació de la proposta sindical prioritària amb els sindicats representatius de Catalunya, Comissions Obres i UGT, aquests —els sindicats— van proposar una reorientació de l'activitat de la Generalitat de Catalunya pel que fa al turisme social. Les propostes presentades conjuntament pels sindicats representatius de Catalunya van ésser, d'una banda, crear un organisme que gestionés, amb participació sindical, les antigues «*residencias de educación y descanso*» del sindicat vertical, que van ser transferides en el seu moment a la Generalitat, i, d'una altra, ampliar l'oferta de turisme social adreçat als sectors amb menys poder adquisitiu.

Aquesta part de les negociacions va acabar sense acord. Convé recordar que aquestes són les negociacions que van donar lloc a l'acord de generació, entre altres, del Programa per a la renda mínima d'inserció. Però els negociadors del Departament de Treball van creure convenient acceptar el suggeriment que van fer Comissions Obres i UGT per tal de conèixer i analitzar sobre el terreny les experiències de turisme social que aquests sindicats tenen a Osca, i més concretament a Morillo de Tou i Ligüerre de Cinca. Aquests eren dos pobles abandonats, propietat de la Confederación Hidrográfica del Ebro, fruit de les expropiacions que van fer per construir el pantà Mediano al riu Cinca i que van ser cedides als sindicats per a un període de noranta-nou anys.

És per això que el mes de juliol de 1990 es va fer una visita dels representants del Departament de Treball, juntament amb els representants sindicals de Catalunya, a aquests pobles; és a dir, una visita prèvia a la generació del Programa de turisme social. En aquesta visita, els representants del Departament van poder observar com amb l'esforç sindical, tant humà com econòmic, i amb els ajuts del Ministeri de Treball i Seguretat Social, mitjançant la concessió d'una escola-taller, s'han pogut realitzar els dos projectes sindicals, els quals comportaven al mateix temps donar ocupació i formació a joves que no en tenien, inicialment en el sector de la construcció i posteriorment en el de l'hostaleria; dinamitzar econòmicament una zona de regressió demogràfica, posant en funcionament instal·lacions hoteleres i de lleure, a partir, fonamentalment, de l'esport d'aventura; recuperar part dels pobles abandonats; obrir una expectativa certa de repoblació i de retorn al conreu de les terres fins ara ermes, i tot això oferint uns serveis adreçats a tots els treballadors, siguin o no afiliats, en condicions assequibles i dignes.

El Programa pilot de turisme social que s'endegà l'any següent està inspirat en aquesta experiència dels sindicats, però es fa sense el seu consens ni la seva participació, aspecte difícil de justificar, i més si tenim present el seu posterior desenvolupament. Però allò que no s'entén i el fa més inadequat és la discrecionalitat de la norma reguladora dictada per tal d'accedir a les concessions dels ajuts adreçats a inver-

sions o subvencions per despeses. La indefinició d'objectius està en la causa de part dels problemes de gestió d'aquest Programa de turisme social. El Programa pilot de turisme social, al llarg dels anys, dels tres primers anys de vigència, 1991-93, ha tingut un desenvolupament força estrany. Cada any s'han pressupostat més recursos i cada any se n'han gastat menys, almenys en transferències de capital per a inversions. L'any 91 es van gastar quasi 45 milions —41 d'inversions i 4 de subvencions—, d'un pressupost de 50 milions; és a dir, amb una execució total del 90%. L'any 92 la quantitat va ésser de quasi 26 milions —23 d'inversions i 3 de subvencions—, d'un pressupost de 70 milions, és a dir, el 37% executat. I l'any 93 es va efectuar, es va situar aquesta quantitat al voltant dels 38 milions, tot en inversions, ja que van desaparèixer les subvencions. És a dir, una execució del 47%. En resum, en aquest Programa s'han gestionat, s'han repartit 108 milions sobre un total de 200, la qual cosa vol dir que només el 54% del Programa ha estat executat.

Però a més a més, aquesta situació no és equiparable; ha tingut alts i baixos significatius. El primer any, l'any 91, va ésser necessari ampliar el crèdit de 30 milions, el crèdit inicial de 30 milions, fins als 41, és a dir, es va haver d'incrementar un 37% el crèdit inicial per donar cabuda als ajuts, que es van repartir: 22 milions i mig l'any 91 a la Unió de Treballadors Democratacristians, 6 milions a la Unió Sindical Obrera i 12,5 a la Federació de Cooperatives de Treball Social. Malgrat això, malgrat que no s'han gastat tots els recursos pressupostats, s'han rebutjat algunes propostes i altres no han estat ateses en la seva totalitat. Això es desprèn d'una resposta seva que va ser lliurada el juliol del 92, en la qual es reconeixia l'existència d'associacions que sol·licitaven ajuts per a activitats en inversions i després no van aparèixer a la llista d'entitats que les han rebudes.

D'aquestes dades es podria desprendre que aquest Programa, dissortadament, ha funcionat millor quan més desconegut era. Al nostre entendre, a aquest Programa de turisme social precisament allò que li ha mancat és definició d'objectius, transparència i difusió, juntament amb la participació dels agents socials representatius.

Allò que reforça la idea d'un funcionament atípic és el fet que el projecte encapçalat per la Unió de Treballadors Democratacristians de Catalunya, associació lligada a membres representatius d'un partit, rebí 43,5 milions durant l'any 91 i 92 per a inversions, el 68% d'allò que es va repartir aquells dos anys, per construir una residència-restaurant, i que aquest projecte es realitzi juntament amb el projecte de l'Ajuntament de Pallars Jussà, que va rebre ajuts per a formació ocupacional i ajuts dels programes de col·laboració. Tot plegat, constitueix un projecte molt, potser massa semblant al projecte sindical desenvolupat a Osca, però sense comptar amb els coneixedors i impulsors d'aquesta experiència.

Possiblement, en la seva contesta, vostè, honorable conseller, em dirà que amb aquesta conjunció de projectes es pretenia donar ocupació i formació a joves, dinamitzar econòmicament una zona en regressió demogràfica, recupe-

rar part d'un poble abandonat, i tot això oferint uns serveis adreçats, en aquest cas, exclusivament a treballadors d'una associació impulsada des del seu partit. I és, potser, aquest últim l'aspecte més dissortat de tot aquest programa: amb fons públics es financen instal·lacions que no són obertes. Haurem de canviar aquests elements.

Així doncs, no és gens estrany que es pugui considerar aquesta coordinació de projectes com el resultat d'un impuls volgut i conscient, realitzat des del seu Departament, en connexió amb organitzacions i entitats amb les quals era fàcil trobar una via d'entesa perquè les duguessin a terme. El meu Grup no té cap raó per dubtar de la legalitat d'aquests ajuts, ja que es poden encabir perfectament dins de les normes dictades i, a més a més, la Sindicatura de Comptes tampoc les ha qüestionat. No serem pas nosaltres els qui llancem cap mena de dubte sobre la legalitat d'aquestes accions, però convindrà amb mi, senyor conseller, que, encara que siguin legals, i sense entrar en consideracions ètiques, si més no no són gaire estètiques. I potser tots plegats convindrem que en aquests moments no està el país per a massa alegries poc estètiques. Si realitzem aquesta interpellació és perquè el nostre Grup, el Grup Socialista, està d'acord amb l'existència d'un programa de turisme social. Tancar aquesta experiència ara, precisament ara que han aparegut problemes per la seva execució, encara és més inconvenient, perquè reforçaria la idea que aquest programa ha estat fet a mida. Convé, doncs, mantenir aquesta iniciativa, però rectificand-ne els errors.

En aquest sentit, el nostre Grup defensa la idea que s'ha d'impulsar un nou programa de turisme social, que tingui clarament definits els seus objectius, superant indefinicions i discrecionalitats en la seva execució, i això implica que tingui com a horitzó l'increment i la generació d'una nova oferta digna de lleure i esbarjo per als treballadors, que el seu disseny sigui fruit del consens amb els sindicats més representatius de Catalunya, que tingui present l'avaluació de l'actual programa de turisme social, que contempli la coordinació de tots els recursos, tant les residències de temps lliure com l'oferta que es pugui generar per l'acció dels sindicats mitjançant aquest pla de turisme social, que gaudeixi d'un ampli nivell de participació sindical i d'una considerable transparència social en la seva gestió.

Només així serà possible superar els problemes que actualment es presenten i enfortir una iniciativa de turisme social, que nosaltres recolzarem, que considerem necessària i que en tot cas sempre serà positiva per als treballadors i les persones amb menys recursos.

En aquesta direcció de rectificar els errors, d'anar cap endavant i de mantenir aquest projecte sempre ens trobaran amb una posició oberta al diàleg i amb una posició constructiva.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres i Bochaca): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i se-

nyors diputats, il·lustres diputats, senyor Saura i senyor Rañé, agraeixo que s'hagin presentat aquestes interpellacions perquè tindrè l'oportunitat d'informar aquest Parlament àmpliament sobre aquesta qüestió i, a la vegada, puntualitzar, aclarir o rebatre certes afirmacions que s'han fet, que són totalment imprecises o falses, en alguns dels casos.

Penso, senyor president —és la primera vegada que em trobo amb una acumulació—, que dispo de temps.

El Sr. PRESIDENT: Té vint minuts.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Molt bé, gràcies.

Sobre el tema de la primera afirmació és que hem actuat amb absoluta transparència i netedat. Voldria que la meua intervenció reforçés aquesta transparència.

Durant els vuitanta, els anys vuitanta, el Departament va centrar-se en la gestió de les residències traspassades. La gestió s'inicia l'any 82, amb el traspàs i posada en funcionament de les residències de Llançà i de Tarragona; l'any 83, amb la de Les.

Hem heretat —i això és important— un sistema de titularitat pública i gestió de l'Administració i que subvenciona les estades i els serveis —subvenciona, perquè hi ha pèrdues, les pèrdues de funcionament, ja no dic d'inversions. El model és paternalista, genera despeses elevades, plantilles nombroses i noves inversions, però no augmenta el nombre de beneficiaris.

Nosaltres no ho muntaríem així de nou avui, però el mantenim millorant-lo, millorant-lo sensiblement, mentre no es pugui substituir per un model millor, aspiració que motiva que els anys noranta endegàrem el pla pilot Programa de promoció del turisme social. Perquè vegin la importància d'intentar canviar el model, deixin-me donar unes dades dels costos que està portant l'actual model heretat paternalista: en els tres darrers anys ja es genera un dèficit conseqüència de la diferència entre el cost real de les estades i el preu pagat; en milions de pessetes, el dèficit només de funcionament l'any 91 és de 380 milions de pessetes; l'any 92, de 410 milions de pessetes; l'any 93, de 363 milions de pessetes. El dèficit diari per estada/persona és de 2.500 pessetes l'any 91; el 92, 2.407; el 93, de 2.200 —*persona/dia*. Vegin també que hi ha una reducció, una administració progressivament més acurada, que porta una reducció d'aquest dèficit, però dèficit al final.

Les inversions fetes a les residències actuals durant aquests mateixos anys són de 490 milions l'any 91; de 378 milions, l'any 92, i de 351, l'any 93. Ho dic perquè tinguin idea del model que està funcionant i dels costos que té per a l'Administració pública. Ara s'estan reconstruint nous la meitat dels xalets, 87 de Tarragona, i el 95 i 96 es pensa fer la resta amb les dotacions, per tant amb el plurianual corresponent.

Aquest model paternalista genera, per tant, despesa pública no proporcionada al nombre d'usuaris beneficiaris. Fa sis anys ja començarem a estudiar altres possibilitats —i aquí ja replico un dels arguments del senyor Saura, que ha dit que això ho hem improvisat, hem fet un «trajo» a mida, etcètera—, fa sis anys començarem a estudiar ja altres possibi-

litats mitjançant uns sistemes que donessin suport a la iniciativa social, les característiques dels quals fossin la participació, la titularitat i la gestió de les mateixes organitzacions socials.

Compartíem amb els agents socials —compartíem amb els agents socials, li ho demostraré— cercar el model millor. En parlàrem al Consell de Treball i en converses amb sindicats i amb dirigents sindicals. L'interès de tots plegats fou trobar fórmules que ampliessin l'acció del turisme social, que l'ampliés —estava estatitzada, estava estàtica—, i que facilités a les organitzacions aquests conceptes d'autonomia, de patrimoni i de gestió pròpia.

Per això l'any 91 endeguem el pla pilot. Abans —se n'ha fet referència a les paraules del senyor Rañé, vostè no ho ha esmentat i ho hauria de conèixer—, abans Comissions Obres a nivell confederal havia iniciat un Pla de residències i de rehabilitació rural a la vegada, que vam veure que era una experiència interessant i ho estudiàrem conjuntament, decidírem estudiar-ho conjuntament, i férem una visita conjunta —se n'ha fet referència abans— el juny del 90 —apunti's aquesta data, el juny del 90, el programa no comença fins a l'any 91— a Morillo de Tou i a Ligüerre de Cinca, i aquesta visita va ser feta conjunta pel senyor Simon, secretari general del Departament en aquell moment; pel senyor Ortiz, director general de Relacions Laborals, i pel senyor Coscubiela, amb d'altres persones —no recordo quin representant hi havia en aquell moment d'UGT.

I ens van semblar unes experiències molt interessants, eren actuacions ben orientades. Tant és així que ens va portar a l'edició conjunta, edició conjunta d'uns fulletons divulgatius a Catalunya —aquí en tinc, per exemple, un exemple, l'exemple del de Morillo de Tou—, i aquí l'edició conjunta és de Comissions i Departament de Treball conjuntament; vol dir que aquest tema l'estàvem treballant conjuntament des de feia molts anys.

Vam analitzar també els models establerts als països del nostre entorn, els belgues i francesos fonamentalment, i concretament vàrem visitar entitats de prestigi i que tenen una àmplia xarxa en aquest sentit moderna, nova, com per exemple foren el club Loisirs de Vacances, Eurovillage, per exemple, tot això es va visitar, tot això es va consultar, tot això es va parlar amb els sindicats; una altra entitat, la VVF, tot això es va visitar en el procés de gestació del programa de turisme social.

El nou programa s'inclou en el pressupost del 91. El 18 de l'I del 91 —prengui'n nota també: el 18 de l'I del 91—, el mes de gener del 91 a la permanent del Consell de Treball, senyor Saura, els representants de Comissions Obreres a la permanent del Consell de Treball diuen: «Comentant els pressupostos del Departament de Treball globalment...», diu, i li faig transcripció literal de l'acta, vostè diu que això és un «trajo» fet a mida, que no s'ha parlat amb els agents socials, «hi ha elements positius com és l'avanç en matèria del temps lliure i el fet que s'obre un programa pilot», i la UGT, per la seva banda, en carta del 15 del V del 91, si bé discrepava en alguns aspectes, és cert, expressava, i també

és traducció literal o expressió literal: «una coincidència molt gran en les línies que inspiren aquest programa perquè omple una necessitat àmpliament reivindicada».

Les organitzacions beneficiàries del programa eren, són els sindicats, les federacions i confederacions de cooperatives, la federació o federacions de societats anònimes laborals, la federació de mutualitats i les associacions de treballadors sense ànim de lucre, sempre que en els estatuts de totes aquestes entitats hi figuri com a objectiu la promoció social dels treballadors, com a domicili social Catalunya i que els béns o immobles objectes de la inversió estiguin també ubicats a Catalunya.

Hi havia —s'ha dit abans— dos tipus de subvencions els primers anys: una per a activitats, capítol IV, i l'altra per a inversions immobiliàries, que cobreixen tant els estudis com els projectes, com el material, com l'equipament, com la compra, com la construcció, això englobat en el capítol VII.

L'any 93 no s'elimina el programa —no s'elimina el programa—, l'únic que s'arriba a la conclusió que és més convenient, és més necessari, és de major necessitat estar en el capítol d'inversions que no pas en el capítol d'activitats, que era subvencionar viatges i que era difícil discernir què era turisme social en el capítol de viatges del que podia ser pur turisme individual de plaer. I, per tant, es va creure que els diners estaven molt més unificats i s'unifiquen en el capítol d'inversions, que és el que prevèiem que tindria més necessitats i més funcionalitats de futur. Per tant, les dues línies duren el 91 i el 92, i el 93 ho unifiquem amb inversions. El finançament màxim arribava, màxim, fins al 60% del projecte; la resta ho havia de pagar, ho havia d'aportar, lògicament, el peticionari.

El pla pilot fou ben rebut com a nova concepció del turisme social, una forma moderna i innovadora de turisme social i ampliadora de les persones potencials usuàries del sistema. Les aportacions per a inversions, ja per aquest programa específic —no el de les residències, que ja he esmentat abans— foren de l'any 91 —i li prego que prengui nota de les xifres—, 41 milions, ha dit el senyor Rañé; l'any 92, 50 milions; l'any 93, 80 milions. Cap any es va denegar cap petició si reunia, evidentment, els requisits legals que fixaven les condicions, la titularitat o la cessió, etcètera, i així i tot hi va haver romanents —també em sembla que han sigut esmentats—, l'any 92, de 27 milions, i l'any 93 de 42 milions, però cal aclarir que per a la concessió, per fer la concessió cal aportar la documentació —perquè estem administrant diners públics— de la propietat o de l'arrendament o cessió d'ús per un mínim de deu anys, i que per cobrar, a més a més, per fer efectives les concessions cal justificar la despesa feta.

Tinc aquí una llarga llista de totes les peticions i concessions d'aquests anys, si convingués hi entraria, però per no allargar-me... En aquests tres anys les subvencions per inversions, concretament en els dos anys 91 i 92, s'han concedit subvencions a tots els qui que ho han demanat, que són la USO, la Unió de Treballadors, la CGT, la CONC i la Federació de Cooperatives de Treball Associat de Catalunya; els anys 91 i 92 s'ha concedit a tots aquests peticionaris.

El desenvolupament, al nostre entendre, ha estat totalment positiu. Voldria destacar un fet que crec que també és important: en la discussió dels pressupostos dels anys 92 i 93 per part dels Grups parlamentaris del PSC i d'Iniciativa per Catalunya es van presentar esmenes respecte a aquest programa demanant l'increment de dotació, malgrat que hi havia hagut excedent o romanent en l'anterior; per què?, perquè el programa, primer, té una acceptació, no es demana l'ampliació de la dotació d'un programa que es rebutgi, i, segon, perquè hi havia la seguretat, la certesa que hi havia les peticions, hi havia projectes d'inversions de construir residències o instal·lacions del tipus que s'anaven a promoure. En definitiva, promoguérem intercanvi d'idees, hi va haver un coneixement d'experiències i realitats existents, realitats palpables i existents i que funcionaven feliçment, de manera eficaç. Hi va haver voluntat de col·laboració —escolti, no fem viatges conjunts amb els sindicats si no és amb voluntat de col·laboració—, discutim el model, agafem les seves referències; crearem un nou model, varem donar-ne publicitat. Al Consell de Treball —ja he esmentat el Consell de Treball i els pronunciaments dels representants dels sindicats corresponents— vam tenir converses amb els sindicats; la normativa ha estat publicada al DOGC. Vam actuar amb total transparència, hem contestat totes les preguntes parlamentàries: una del senyor Rañé, el maig del 92 —la primera—, i dues del mateix senyor Saura —de vostè, senyor Saura—, l'octubre del 92; vostès tenien, per tant, informació de com anava funcionant el Programa fins al moment, de l'any anterior.

Hem seguit el principi d'igualtat d'oportunitats, vam concedir totes les peticions, no hem discriminat cap organització, ni una; si hi ha hagut romanents, és perquè alguns no han pogut tirar endavant els projectes o han tingut dificultats legals en les escriptures o en els permisos, o manca de cofinançament: el programa descansa sobre un cofinançament, una responsabilitat, i, per tant, el programa exigeix una aportació que es té o no es té, i, després, requereix també la decisió política de construir i de cofinanciar-ho al moment oportú que l'organització corresponent vulgui fer-ho.

Ara Comissions i UGT tenen projectes importants —per al Departament de Treball serà satisfactori poder cofinanciar-los—, projectes endegats, en marxa ja: de Comissions Obres, a Molins de Rei, a la Quar, a Salàs de Pallars —per cert, serà oportú, perquè Salàs de Pallars també està tocant a Aramunt, i em sembla que no es mou sota els dictats de la Unió de Treballadors, que també seria per comentar-ho. La UGT té un projecte important, també, a Vilallobent, a la Cerdanya, si no..., i sé els maldecaps que a aquesta Conselleria també li ha portat la sola existència del projecte. És més, s'han concedit per a aquests projectes —això són projectes que encara no estan fent-se, però ja estan en marxa—, s'han concedit per a aquests projectes, per a la fase inicial, de plànols, del que sigui, del projecte, s'han concedit, l'any 92, 10 milions de pessetes a la CONC, n'utilitzaren sols un, i voldria remarcar aquest tema, però la concessió ha estat feta

i les concessions fetes a un no poden ser aplicades a un altre, després es justifiquen o no es justifiquen, però la concessió està donada; després és l'entitat qui pot justificar o no la despesa que justifiqui la concessió. L'any 93 es van concedir 2,6 milions de pessetes a la CONC i 10,7 milions de pessetes a la UGT —ja el 92, ja el 93.

Per tot això dit, no es pot mantenir l'afirmació que el conseller de Treball ha afavorit la Unió de Treballadors. Sóc democristià i nacionalista, i n'estic orgullós. Els governants normalment pertanyen a partits, però això no suposa donar tracte especial a afins, ni per bé ni per mal, tracte especial ni per bé ni per mal. A la Conselleria de Treball tenim una relació quotidiana amb els sindicats majoritaris; mai, mai els hem discriminat per raons polítiques o ideològiques —seria inadmissible. Per la mateixa raó seria inadmissible discriminar altres organitzacions socials perquè siguin afins a Unió Democràtica o a Convergència Democràtica. No he de ser discriminador quan no ho som amb ningú; vostè em demana que en certa manera siguem discriminadors amb aquells que ens siguin afins. No ho hem de ser amb ningú, perquè nosaltres hem de governar per a tothom.

Ara es critica la participació de la Unió de Treballadors al programa. Hi ha dret a la crítica, lògicament, però tinc dret a demanar que no s'utilitzi informació incompleta o esbiaixada, o que no es manipulin fets, dades o actuacions per provocar una distorsió de la realitat. La Unió de Treballadors tenia dret a demanar subvencions —vostè ho ha dit: és en una de les poques coses en què hem coincidit amb vostè—, reunia totes les condicions; la seva concessió no va perjudicar cap altre sol·licitant, ningú pot pensar, seriosament, que tots els consultats, totes les visites, tots els contactes, tots els implicats en el disseny ho van fer a mida de la Unió de Treballadors —vostè ha parlat d'un «trajo» a mida, si no ho recordo malament—; nego rotundament aquesta afirmació gratuïta o mal intencionada, i que no s'aguanta després dels nombrosos antecedents i gestions a Europa, a Osca i a Catalunya que he aportat. En resum: es va endegar un programa nou i modern i la Unió de Treballadors s'hi va acollir, com tothom qui va voler. S'ha practicat, com en tots els casos, un control rigorós de la subvenció —també d'aquesta.

Hi ha un tema que... I lamento, en aquest cas —dins del to molt moderat de la..., correcte, fa la seva funció, però moderat, del senyor Rañé—, que hagi barrejat el tema d'Aramunt, però jo només els puc dir que barrejar el tema del turisme social amb les subvencions en el nucli d'Aramunt és una altra manipulació distorsionada. A Aramunt, hi tenim l'escola d'alta qualificació d'oficis per a la formació de treballadors en matèria de revalidació d'edificis, que es fa en aquell municipi, i aquell centre de formació no té cap relació ni cap connotació amb la residència Hostal del Boumort; fins i tot em consta que alumnes de l'escola, que viuen en cases particulars de per allà, els hauria anat molt bé anar a la residència, perquè està a uns quilòmetres i segurament està en millors condicions, i no es va voler, precisament, en absolut, que hi hagués cap resident, per no barrejar conceptes —absolutament—, quan, des del punt de vista de pura racionalitat

econòmica –no política–, hauria set aconsellable, perquè aquells senyors haurien estat en més bones condicions i aquella entitat hauria ofert uns serveis que, en èpoques d'hivern i entre setmana, normalment, no estan ocupats. He d'insistir que el plantejament d'aquestes qüestions es faci amb objectivitat i es fonamenti en la realitat dels fets i en els comportaments, en els autèntics comportaments de les persones.

Sobre la participació social –acabo, senyor president–, hem comptat amb la col·laboració dels agents socials: he dit la manifestació sobre les polítiques i l'enfocament donat; hem participat amb ells en el disseny i en l'aplicació de la nostra política sobre el temps lliure i el turisme social –hi pot haver hagut elements, però en les línies substancials estem totalment d'acord–; venim coordinant amb els sindicats, per exemple, les adjudicacions de les places, del 50% de les places de les residències, que s'adjudiquen directament... Voldria recordar que el Parlament de Catalunya, aquest Parlament, en la segona legislatura va acordar que es fes una reserva de places, la reserva de places que es fa per als sindicats en aquells moments majoritaris, que s'ampliés a tots els sindicats la representativitat dels quals fos superior a l'1%. En el nou programa, en el nou programa de turisme social, s'inclou tots els sindicats sense limitacions –a part de totes les altres entitats que he dit, cooperatives, etcètera.

L'impuls a la col·laboració que demanava el senyor Rañé, i al qual estic obert, pot fer-se al Consell de Treball, on, en diverses ocasions s'ha informat sobre aquesta, i així es continuarà fent, i em sembla que per part del representant d'UGT al Consell de Treball, o sigui, en la funció pròpia sindical, es va demanar recentment que es tractés el tema del turisme social en una propera reunió del Consell de Treball, i així es farà.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Saura té cinc minuts per consumir un torn de rèplica.

El Sr. SAURA: Senyor conseller, li confesso que les seves explicacions em mantenen que això ha estat un vestit a mida. Perquè vostè què ve a dir? Vostè ve a dir: «Amb els sindicats hem anat a tot arreu, senyor Saura, assabenti-se'n, hem anat a Morillo de Tou.» Vostè l'ha visitat; jo he estiuat a Morillo de Tou, i en els anys noranta, amb el senyor –i dic el nom–, amb el senyor Joan Coscubiela en vam parlar, i les iniciatives nostres en relació amb l'increment del pressupost i del programa, les que vaig defensar jo aquí eren parlades amb Comissions i amb el senyor Joan Coscubiela, que avui diu el que diu del Programa, semblant al que diu el senyor Rañé. Per tant, no m'expliqui els viatges que van fer, és clar que van fer viatges, però en què ha acabat això? És que vostès han fet Morillo de Tou aquí? No han fet això, senyor Farreres. Vostè em diu: «un model paternalista que s'ha de canviar». Escolti, si s'ha de canviar, vostè l'ha de canviar. Ara, el que no em digui és que com que hi ha un model paternalista que s'ha de canviar... Qui l'ha de canviar? No l'ha de canviar vostè? A qui li diu que s'ha de canviar? Si s'han de canviar les residències, canviï'l, i no digui

que hi ha dèficit perquè no es pot canviar. Però, escolti, si el canvia, no faci aquest canvi, perquè jo prefereixo aquest model paternalista amb un dèficit –digui la gent que hi va– a un model de turisme que, en definitiva, és privatitzar el turisme per una entitat, sigui quina sigui, que està tancada. I vostè diu: «Escolti, aquí s'ha pogut presentar qui ha volgut.» I què ha passat? El senyor Farreres ens diu: «Què és el que ha passat? Que alguns no han pogut presentar projectes...» No, senyor Farreres, alguns, no: fins ara, tots, excepte la Unió de Treballadors. Tots, excepte la Unió de Treballadors, no ho han pogut presentar. I per què no ho han pogut presentar? Tots són ximplers. No tenen capacitat de gestió. Amb un programa que, segons vostè, compro un hotel, em paguen el 40% i me'l quedo per a mi, per als afiliats. Són ximplers, eh? Tots. Vostès, no.

Miri, senyor Farreres, de transparència, cap. Si, del Programa de turisme social, si, del Programa de turisme social del 91, la convocatòria hagués sortit al gener o al febrer, com van sortir altres programes, vostès ni s'hi haurien pogut presentar, segurament, perquè no tenien ni l'escriptura. I per fer aquest projecte calia tenir un procés previ, que s'havia de saber, i una altra qüestió: garanties de continuïtat. I ningú... –aquests alguns que no s'han pogut presentar–, per a presentar-te a uns projectes d'aquestes característiques, tens un procés que no tinc temps per a explicar, per exemple, el procés de Comissions a Salàs, en aquests moments. Què vol dir això? Protocol d'intencions amb l'Ajuntament, ratificat per l'Ajuntament, negociar amb els propietaris... Tot això s'està fent, i això no es fa en un mes, senyor Farreres. Amb compte: si algú ho ha fet abans i s'adequa als terminis i té garanties de finançament posterior, aleshores sí que ho pot fer. O doni'm l'explicació de per què ningú, excepte la Unió de Treballadors Democristians, s'hi ha presentat. Per què?

Què més li vull dir? Quatre consideracions de tot el que vostè ha dit: les preguntes en relació amb el Programa, amb les xifres, amb la publicació... De tot això, vostè no me n'ha dit res. Per exemple, quan li preguntem, el senyor Rañé i jo, li diem: «Escolti, si hi ha un programa de turisme social en dos anys, que vostès no es gasten el 50%, què diuen vostès?» I vostè surt aquí i diu: «Alguns no han presentat projectes.» I seu. Escolti..., però vostè pot dir això i ja està? Vostè pot tenir un programa de turisme social petit, dir que alguns no s'hi han presentat i seure aquí, tan tranquil? Però vostè no té aquesta responsabilitat? La culpa de qui és? Dels que no van presentar els projectes? Vostè no en té cap: dels que no en van presentar. I n'hi ha uns de molt bons, que ho seran, segurament, que aquests sí que han gestionat un projecte. Això no és «de rebut», senyor Farreres. No passi vostè el mort als que *no han pogut* presentar el projecte, als que *no han pogut* presentar el projecte.

Què voldria dir «tirar endavant un projecte de turisme social»? Escolti, faci plans plurianuals, firmi convenis –el senyor Rañé i jo li ho hem dit–, obri el turisme social a tothom. Quan vostè diu que ha anat *por ahí*, a Morillo de Tous i tal..., jo vaig estar a Morillo de Tous, escolti, estiuat

jant una Setmana Santa –la del 90, precisament–, i per anar a l'hotel de la Unió de Treballadors he de ser afiliat! Jo no tinc el mateix dret, no tinc el mateix dret, i, per tant, crec que l'Administració, quan dóna subvencions importants –en tema de turisme social o en altres temes–, ha de garantir que el diner públic sigui accessible a tothom, amb descomptes per als afiliats, amb el que vostès vulguin per als afiliats – amb el que vostès vulguin per als afiliats– però ha de ser obert, no facin un tipus de proposta que fonamentalment tanca els diners.

Vull acabar –tenia moltes coses...– amb una consideració. Miri, el que potser em dol més d'aquesta intervenció és que per part seva no hi ha cap reconeixement que s'han fet coses que no estan bé, i jo crec que hi ha coses que vostè ha dit que és negar allò que és evident, i, és clar, és difícil, no? En tot cas, sí que crec que després d'aquesta interpellació nosaltres hem de fer una moció, tenim dues possibilitats: nosaltres creiem que aquí hi han responsabilitats polítiques, i les podem exigir, i hi ha una altra orientació, és a dir, és possible?, vostès volen modificar la seva política de turisme social? És possible que d'aquestes dues interpellacions surtin prioritats, objectius, propostes de futur que facin possible que tothom tingui igualtat de drets? És possible o no? Quina via vol vostè?

És a dir, per tant, el que m'agradaria que em digués és: primera, si, el to de la seva primera intervenció –tot està bé, hi ha transparència, igualtat...–, el manté –crec que difícilment el modificarà ara i, per tant, el mantindrà–, si és això, o si, en definitiva, vostè surt aquí a dir: «Escolti'm, no diré que tot està malament...» –ja ho entenc, que el senyor conseller no ho pugui dir– «però anem a rectificar aquests deu punts», i a partir d'aquí tirem endavant un projecte de turisme social que tingui un consens, un control social adequat al que avui necessita Catalunya.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. El senyor Rañé té un torn també de rèplica, per cinc minuts.

El Sr. RAÑÉ: Senyor conseller, bàsicament, suposo que, d'això, en podem seguir parlant durant algun temps més, perquè sempre que succeeix que hi ha una activitat pública que té recursos, per tant, o una activitat o un servei públic, sempre hi ha la discussió sobre si estem parlant de dèficit o de subvenció. És a dir, és dèficit tot allò que l'Administració aporta perquè els ciutadans no hagin de pagar completament els costos del transport públic?, o és acció en aquest sentit?

I aleshores jo crec que quan vostè parla que hi ha un dèficit, és a dir, que entre el que es recapta per a les residències de turisme social i el que l'Administració paga per elles hi ha un dèficit important, jo crec que aquí hi han dos factors que haurem de diferenciar clarament: el primer, quina part correspon a una gestió que s'ha de millorar, evidentment, perquè aquesta aportació, o, en tot cas, vagi en benefici dels usuaris o en una reducció de l'erari públic i, per tant, per a tothom, i, en tot cas, evidentment, si les dimensions són les que vostè ha plantejat, jo no tinc les dades, però si les di-

mensions són de 2.500 pessetes per dia i persona ocupada, hem de fer una tasca molt important, perquè tothom sabem com està de «trillat» el turisme a Catalunya i per a 2.500 persones no és el dèficit, és tota la factura que paguen en alguns establiments hotelers a la Costa Brava, i per tant, jo crec que hem de fer una acció important de gestió a les residències de temps lliure per poder diferenciar. Nosaltres estem per la idea que hi hagi una oferta de turisme social en condicions, digna, i que al mateix temps no comporti una excessiva despesa per problemes de gestió. Evidentment, canviar determinats esquemes pot ser més o menys complicat, però, en aquest sentit, jo crec que hi ha una direcció clara.

El segon element és quelcom que de vegades hem parlat, no en aquest tema sinó en altres qüestions, i és que a Catalunya hi ha contínuament un diàleg molt important del Departament amb la Conselleria, però no acabem de rematar-ho. Parlem, parlem, però no arribem als acords. (*Veus de fons.*) Perdó, del Departament amb els sindicats, amb la Conselleria és previsible que tingui bona connexió.

Crec que parlem, es parla, però no s'arriben a assolir els acords; llavors succeeixen coses com aquesta que vostè ha esmentat; jo no la tinc al cap, en aquests moments, quina era la carta que signava el representant de política institucional de la UGT de Catalunya, el dia 15 de maig de l'any 90, que el conec una mica bastant bé, però si no ho recordo malament, les crítiques que es feien és que faltava concreció en els objectius i que potser el tipus d'entitats que podien acollir-s'hi era massa ampli i no s'assegurava la seva representativitat. Dic que no la recordo, però em sembla que eren les dues línies que tenia aquesta carta, i possiblement eren aquestes les crítiques que es feien en aquell moment quan vostès –i és veritat– ens van posar l'avantprojecte de resolució al capdavant i van dir: «Escolti, nosaltres, això, ho modificaríem.» Al final el projecte va sortir en aquest sentit, i creiem que aquest element, que és el que nosaltres hem detectat, són elements que hem de millorar: clarificar molt bé els agents que han de fer aquestes accions, la solvència, la capacitat, l'interès, l'objectiu, les condicions, i també clarificar perfectament que això que es fa amb fons públics no pugui ser, en cap moment, una entitat que tingui un interès tancat només, legítim per als membres d'una associació, però, evidentment, el que vulgui tenir una cosa d'aquestes ha de fer un esforç addicional i pagar-s'ho exclusivament.

Evidentment, en la meua intervenció jo no he ajuntat Aramunt amb un afany de manipular, sinó per establir el paral·lisme que existeix entre el projecte d'Aramunt i el projecte sindical d'Osca, de Comissions Obreres i d'UGT, i per dir que a mi em semblava que si els objectius que es plantejaven podien tenir alguna justificació social..., però que llavors, per entendre'ns i dir-ho col·loquialment, no em diguin que no hi té res a veure: hi ha una idea que vostès han copiat i que la traslladen i l'articulen no amb un sol agent, sinó amb diferents agents. Si vostès són conscients que això no genera cap problema ni és element..., jo crec que es pot reconèixer perfectament, fem el mateix projecte però amb diferents agents, i fem això, i això, i això.

Al nostre entendre, l'experiència d'Aramunt, amb una escola taller, amb la recuperació d'un poble abandonat al costat d'una residència, amb una oferta turística, si assembla tant al que han fet Comissions Obreres i UGT a Ligüerre de Cinca —que la veritat és que, és clar, com que un és primer que l'altre un ha de pensar que aquell lloc ha servit d'experiència i que, per tant, alguna cosa s'ha copiat d'allò—, el que a nosaltres ens sembla és que, si aquesta era la voluntat, també hauria estat necessari donar un pas més endavant i aquells que són impulsors d'aquestes experiències a altres llocs, que es comptés molt més amb ells, que és el que nosaltres hem comentat. Es dona la casualitat que les dues accions estan al costat d'un pantà, vull dir que és una zona que, realment, amb un turisme interior és la que dona més possibilitats i, a més més, és la que dona fins i tot més possibilitats de desenvolupar esports d'aventura que són els altres elements.

Per nosaltres —ho repeteixo—, nosaltres farem una moció en positiu, intentant —com hem intentat explicar durant tota aquesta moció—, intentant treure les conseqüències d'allò que ens sembla que no ha acabat de funcionar bé en aquest programa i, per tant, tirar-lo endavant. Esperem que amb aquesta proposta, desitgem i oferim a tots els grups i tota la gent que pugui sentir-se implicada que fem l'esforç que el missatge que puguem donar al conjunt de la societat en el proper Ple és que tenim una moció en positiu i que el programa de turisme social agafa un nou impuls on es resolen els problemes que es puguin haver generat al voltant de l'execució que han tingut en aquests anys i, per tant, que com a bona prova pilot i experiència en traïem les conclusions, fem propòsit d'esmena i rectifiquem.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. El senyor conseller pot duplicar.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Rañé, només unes puntualitzacions. Dels molts materials que hem manejat —ja n'hi he fet referència abans—, és dels models que funcionen a Europa en aquest sentit innovador. Jo tinc ja uns informes..., per exemple —no he portat tot el «totxo», he exposat la pàgina que fa referència a aquest tema—: «Informe sobre les activitats del turisme social fora de Catalunya» —l'any 89, ja—: «Els agents promotors del turisme social, a més de l'actuació dels poders públics i els altres agents que intervenen en l'organització del turisme social, són, en el conjunt d'Europa occidental, els següents: cooperatives, mutualitats, altres associacions sense ànim de lucre, sindicats, comitès de grans empreses, caixes de pensions, caixes d'estalvis, associacions familiars.»

No, només per aclarir-li que els sindicats..., però també són treballadors els de la Federació de Treball Associat o els treballadors de les societats anònimes laborals, i, per tant, em sembla que fóra un error plantejar-ho com un enfrontament, que uns han de tenir el monopoli o l'exclusivitat i els altres n'han de quedar exclosos.

Vostè fa referència als dèficits i diu: «Bé, jo només voldria dir..., hi ha una coincidència amb vostè, però és dèficit

d'explotació», és clar, el dèficit és el dèficit de l'explotació, després, aquest dèficit, el cobreix mitjançant subvencions l'Administració, si políticament es considera això. Jo el que li dic és que hi ha un dèficit important i que s'ha de controlar, i, per tant, nosaltres estem intentant reduir-lo.

Després també s'ha fet referència que les instal·lacions de la residència no són obertes. Doncs, miri, jo li podria dir que, amb preferència —ho mana la norma—, els afiliats de l'organització..., normalment, per assegurar que no hi hagi una especulació amb terceres persones, però, queden obertes a persones que no pertanyen a l'organització, i, concretament, té signats convenis amb diversos sindicats perquè afiliats d'aquests sindicats que no pertanyen a la Unió de Treballadors puguin també usar aquestes instal·lacions. I està obert a la possibilitat de signar altres convenis amb altres sindicats.

Vostè ha explicat, vaja, ha manifestat el temor que es pogués tancar ara; en absolut —ho dic perquè el plantejament que fa vostè és important. Miri, hi ha una demostració molt palpable, la dotació creixent d'aquests fons al llarg dels anys. Vam començar amb 30 milions, que després van ampliar amb 41 dels diners no utilitzats per als d'activitats; l'any següent són 50; l'any 93, 80 milions. I dic això perquè l'any 93, que es va dotar, va saltar de 50 a 80, doncs, no hi havia cap prestació, cap petició de la Unió de Treballadors, per tant, s'està pensant claríssimament en els projectes i hem dit que sabem que estan treballant una sèrie d'organitzacions i que en un moment o un altre els plantejaran o ja els han plantejat.

Senzillament, aclarir-li només que el tema d'Aramunt... Miri, els orígens són orígens radicalment diferents; jo li ho puc dir perquè, lògicament, he estat, diguem-ne, en les converses o les decisions preses des del primer moment, lògicament; l'un és un centre ocupacional, que es veia en funció d'un projecte molt ben elaborat —un dia es presenta a la Conselleria— del Col·legi d'Arquitectes..., em sembla que és de Catalunya, de Barcelona, la seva secció de rehabilitació, que tenen un projecte de rehabilitació del nucli vell d'Aramunt, i pensem que dins la línia de foment de les professions de formació ocupacional, de professions d'alta especialització, reuneix les condicions ideals o idònies per instal·lar-hi un centre, i llavors juga l'Ajuntament, perquè l'Ajuntament és el propietari de les cases aquelles enderrocades; per tant, hem de fer un conveni amb l'Ajuntament, necessàriament, perquè no podem invertir en una cosa que no és nostra, i per tant, el titular és l'Ajuntament perquè els propietaris que van abandonar-ho ho cedeixen a l'Ajuntament o ho cedeixen a la Generalitat, que quedi molt clar.

I sí que li vull dir, en tot cas, una cosa, que si alguna voluntat política hi ha és la d'ajudar les comarques deprimides. Imaginin els milers de votants que hi ha als Pallars, els milers de votants, en canvi, qui té voluntat d'ajudar aquestes comarques que ho estan passant molt malament quan a més, si alguna riquesa tenen —poca riquesa tenen— és precisament els seus encants naturals, per entendre'ns, i per tant, no hi veiem més fantasmes sinó una coherència de potenciar

aquestes contrades del nostre país que estan molt marginades.

I dit això –perdonin– i adreçat fonamentalment al senyor Saura, la veritat és que en veure la imatge que Iniciativa, a través de favoritisme i de «trajo» a mida, jo em vaig preguntar per què, com podia ser. I no dic la imatge ja avui, sinó la sèrie de participacions als mitjans de comunicació sense esperar les explicacions corresponents, sense explicar la interpellació, esbombant com si fos això un cas d'arbitrarietat, un cas de favoritisme, per tant, no m'ha donat a mi opció de contestar-lo. Em preguntava per què, com podia ser una iniciativa del Govern, moderna, innovadora, progressista, transparent, sense perjudicats, neta i amb la conformitat dels sindicats, en línies generals, amb els seus trets fonamentals, podia ser presentada de forma negativa? La meua resposta és que s'ha presentat de forma negativa perquè s'ha presentat el tema de forma manipulada o distorsionada o amb dades faltes. I m'explicaré.

En el llenguatge. Vostès han parlat de «sindicat», i la Unió de Treballadors és una *associació* de treballadors com tantes n'hi ha arreu d'Europa, però no utilitzava «el sindicat d'Unió», etcètera, i això; com tantes associacions, per exemple, hi han cristianes i de treballadors. Vostès han parlat d'«hotel», i la paraula «hotel» és digna; han parlat d'«hotel», no han parlat de «residència». Vostè avui ha parlat de «residència», però també ha sortit la paraula «hotel», i la paraula «hotel» és digna, però la paraula «hotel» utilitzada en aquest context porta al subconscient la imatge d'afany de lucre, obert al públic i benefici. (*Remor de veus.*) Vostès han parlat de «compra», i han prestat una construcció; vostès fins i tot han parlat de «piscina»..., sí, «en un hotel i tot això, i amb piscina», com si els treballadors no poguessin banyar-se o com si a la residència de Tarragona no hi hagués piscina. (*Veus de fons.*) No, perdonin, però, vull dir, aquí hi ha hagut una manipulació del llenguatge molt important. Això de l'«hotel» i del «sindicat» són falsos, radicalment falsos. Però passo a qüestions més importants.

Han manipulat les xifres. En un lloc, a l'agència EFE, l'11.02.94, vostè, senyor Saura, va manifestar que la concessió era del 70% dels ajuts concedits. Vostè confon «concedits» amb «justificats» –vostè confon «concedits» amb «justificats». Escolti, és més, en la Comissió de Política Social, que va tenir lloc fa pocs dies, es va parlar no ja del 70, del 91% dels recursos destinats l'any 92. La veritat és que les concessions a la Unió de Treballadors sobre les dotacions totals han estat del 54% –arrodoneixo només els decimals– l'any 91, i el 42% l'any 92. I, per tant, la mitjana dels dos anys és del 47,8%; ni el 70 ni el 91%, menys del 50%. Però vostès –és més greu, al meu entendre– manipulen perquè no contenen ni expliquen que es varen concedir al 92 6,6 –6.600.000 pessetes– a la USO i no se'n van gastar res. Però la concessió ja hi era, i si estava concedida no es podia aplicar a uns altres. I a Comissions Obreres se li van concedir 10 milions de pessetes, i sols en van gastar 1. Vostè, per tant, no computa, diguem, que aquests diners han estat concedits, només computa sobre els diners que efectivament

s'han gastat Comissions Obreres. Jo no vull responsabilitzar Comissions Obreres, però el que no és just és que pels incompliments o els no-aprofitaments de les concessions que s'ha fet una entitat li carregui el mort a una altra.

Per tant, no computa les concessions. I tampoc em diu una altra cosa: manipula, perquè tampoc ens diu –potser no ho sabia– que Comissions Obreres va presentar ja el dia 1.VIII.91 –darrer dia de presentació d'instàncies–, el primer any del Programa, mitjançant carta del llavors secretari de serveis de comissions de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, el senyor Castellana, una petició de previsió d'inversions –la porto aquí: annex 3–, ja el primer any, per 20 milions de pessetes, que, després, no va poder materialitzar en res.

Després una altra cosa. Vostès fan afirmacions falses. La senyora Mayol diu a la Comissió de Política Social, del passat 27 d'abril, que en la memòria explicativa –i vostè ho ha repetit avui– del pressupost del Departament, no hi ha una sola línia que faci referència a la partida 780.01. Aquí tinc les quatre memòries –aquí tinc les quatre memòries–, presentades l'any 91, l'any 92, l'any 93 i l'any 94, que fan referència explícitament a aquesta partida. Es veu que hi ha moltes més línies que una línia, cada any!

Diuen que és un «trajo» fet a mida. Aquesta afirmació és un judici d'intencions que els fets desmenteixen rotundament i clamorosament. És un model que veníem madurant des de fa anys. Els informes dels anys 86, 87 i successius. Tota la documentació que li he ensenyat abans. Els contactes i visites a les organitzacions, que no repetiré. La visita –abans em sembla que ho havia esmentat– a la Residència Cap d'Agde, d'Eurovillage, al sud de França, feta també pel secretari general per veure l'organització d'una residència d'aquest tipus, amb administració dels mateixos agents socials. La visita que hem dit a Osca –no ho repetiré. Hem discutit el nou model al Consell de Treball. Hem tingut la conformitat dels sindicats Comissions i UGT al Programa de turisme social, a la sessió abans esmentada, el 18.I.91 –vostè deia que no n'havíem parlat; totalment fals–, bastant abans de l'ordre de convocatòria. Per tant, no digui: «Escolti, la convocatòria ha sortit al cap d'un mes..., no sé què». Escolti, del tema s'havia parlat ja al mes de gener.

No hi ha hagut discriminació a cap altra organització. Cap organització ha quedat exclosa del Programa si ha complert els requisits legals, lògicament. Àdhuc els anys 92 i 93 han sobrat diners. Per tant, és impossible que les concessions a una entitat fossin en detriment de cap altra, si hi ha hagut excedents. Fins i tot ha volgut barrejar-ho amb un tema radicalment distint, que no hi té cap relació. El Centre d'Alta Especialització –i aquí donaré una precisió– d'Oficis d'Aramunt per a la formació d'experts en rehabilitació d'edificis és un centre de formació ocupacional. Els alumnes són d'arreu de Catalunya. No n'hi ha ni un del poble. Escolti, és un poble de quatre-cents habitants. Escolti, s'ha d'ubicar en algun lloc. Resulta que, és clar, normalment les cases enrunades estan a la muntanya, per entendre'ns. S'ubicà allà responnent a uns projectes presentats pel Col·legi d'Arquitect-

tes Tècnics i l'Ajuntament, i perquè a Aramunt hi ha un poble en runes on poden fer pràctiques de reconstrucció i rehabilitació.

El que ha passat, senzillament, és que a partir de la creació del Programa unes organitzacions, la Federació de Cooperatives de Treball Associat –vostè ha dit que només ho havia presentat la Unió de Treballadors; és que aquests senyors no van presentar les seves propostes i tenien, per tant, la seva documentació en regla?–, o la USO o la Unió de Treballadors o la CGT han tingut projectes acabats i s'han pogut acollir al Programa. Vostè ho ha presentat: «Aquí els únics que s'han beneficiat són aquests.» I tots aquests altres, la Federació de Treballadors i la USO, aquests han tingut projectes i els han presentat. I altres organitzacions, Comissions i UGT, han trigat més temps a acabar i enllestir legalment els seus projectes, sia per no tenir la titularitat de les finques, per manca de permisos urbanístics, manca de diners per a la seva part de cofinançament o pel que sigui, i fins més tard no han pogut o no han volgut acollir-se al programa complint els requisits. És molt legítim que, a la millor, hagin dit: «Ara, no és el moment oportú de gastar-nos diners en això.» Jo no ho sé.

La Conselleria tenia coneixement –això, sí que li ho puc dir– de les intencions dels sindicats Comissions i UGT d'acollir-se al Programa. Per això, a l'hora de pressupostar el Programa ho hem fet d'una forma creixent, malgrat els romanents, perquè si –diu– saps que et volen presentar programes, fem la dotació. El mateix devien pensar dos grups parlamentaris –ja ho he dit abans– del PSC i d'Iniciativa, que en el tràmit d'esmenes tots dos grups presenten esmenes per augmentar la partida. No hem discriminat mai els sindicats, que no són evidentment un instrument del Govern. Fóra injust. Però no em demani –fóra igual d'injust– que discrimini organitzacions properes a Unió Democràtica o a Convergència.

Sobre la participació social, de cara al futur, estic obert, diguem-ne, a parlar amb projectes de millorament en el que faci falta. I responc especialment amb el to constructiu –i ho he dit en termes positius– del senyor Rañé.

I per acabar, senyor president, i dedicat, adreçant-me especialment al senyor Saura, recordo que quan feia el batxillerat, ja fa bastants anys, ens feien estudiar llatí, i en l'estudi dels clàssics llatins recordo que dins de les *Catilinàries*, a la primera Catilinària, en Ciceró li diu a Catilina: «Quo usque tandem abutere patientia nostra, Catilina?» –«Fins quan abusaràs de la nostra paciència, Catilina?» Fins quan manipularàs les dades, Catilina Iniciativa?

Moltes gràcies, senyor president?

(*Xiulets en un sector de l'hemicicle.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. (*El Sr. Saura demana per parlar.*) El senyor Saura, per què demana la paraula?

El Sr. SAURA: Sí, per l'article 65, que fa referència a al·lusions a les persones o a la seva conducta –crec que no cal que ho expliqui–, i per l'article 67.3 que, per contradiccions, perquè el senyor conseller ha dit coses que jo he dit

que no he dit. Per tant, per l'article 65, per al·lusions, i per l'article 67.3, demano la paraula.

El Sr. PRESIDENT: Té dos minuts.

El Sr. SAURA: Senyor conseller, nosaltres no hem manipulat res, però creiem que vostè ha manipulat, hi doni les voltes que hi doni: del 91 al 92, de cada tres pessetes, dues se les ha quedat Unió de Treballadors Democratacristians. I és cert que, en un primer moment, jo no sabia que això no era un sindicat. Encara hi ha el *Diari de Girona* que deia: «Ens hem assabentat que hi ha un sindicat democratacristià.» Perquè jo no coneixia això. Fa molt temps que sé que no és un sindicat, tot i que ahir el senyor Duran i Lleida també va parlar de «sindicats» a Catalunya Ràdio. El senyor Duran i Lleida, el president d'Unió Democràtica el va qualificar ahir –ahir, tinc la cinta– de «sindicat».

Però, en tot cas..., home, manipular és dir que és un sindicat o és una entitat? Evidentment, però quan això va sortir tothom va pensar que era un sindicat. Tothom. I possiblement el que s'ha de preguntar, és: quins problemes hi han perquè no sapiguem què era això? O sigui, la majoria de ciutadans de Catalunya no saben què era això. Unió de Treballadors..., què és això? Negocia convenis? Té representació? Què fa? Seria la secció de sindicalistes d'Iniciativa. Per tant, això.

Segona. Això és, senyor Farreres, fotografia. «Hostal...», sé el que és, perquè en tinc una fotografia que diu: «Hostal del Boumort. Restaurant, piscina. Sant Martí de Canals». A sota, també l'anunci de «Centre Aramunt». Per tant, sé perfectament –sé perfectament– què és això.

Però, en tot cas –en tot cas–, sí que m'interessa dir el següent. En aquests moments, miri, estem passant una situació –vostè ho sap perfectament– políticament complicada de casos de corrupció importants, a nivell de l'Estat, i la pregunta és per què passa? Jo tinc el meu diagnòstic de per què passa. Hi ha dues raons. Primera, la patrimonialització de la política per part de majories absolutes: vostès actuen com si això fos una finca seva. Vostè actua com si això fos una finca seva. La setmana passada en aquesta tribuna vostè em va dir: «Formació ocupacional». Quan li dic: «Escolti, paguen lloguers amb diners de formació ocupacional?», i em diu: «Escolti, què més dóna? Es treuen d'aquí i es treuen d'allà.» Com un conseller diu això? Vostès actuen com si això fos seu.

Però, segona raó d'això: vostès i altres, quan algú els critica, els atribueixen fosques intencions, senyor conseller. I el Manolo Vázquez Montalbán deia fa poc que un dels problemes de fons és que el Govern del PSOE, a aquells que havien criticat –a aquells que havien criticat–, els intentava dir que tenien fosques intencions. Li he de dir quines són les nostres fosques intencions. Jo reconec que alguna vegada en tinc, de fosques intencions, i no les tinc en llatí.

El Sr. PRESIDENT: Acabi, acabi.

El Sr. SAURA: Sí. Acabo, senyor president. Però les meves fosques intencions, de veritat que quan tinc fosques intencions, que en tinc de tant en tant, no penso ni en el senyor conseller de Treball, ni en Unió Democràtica, ni en la Unió de Treballadors Demòcrates Cristians.

Quan surto aquí a dir el que dic en nom del meu Grup és perquè estic convençut que és la meua responsabilitat. Mai nosaltres i jo hem portat aquí una crítica fonamentada. Mai l'hem portada..., l'hem deixada de portar. L'hem portat sempre fonamentada. I vostè, senyor conseller, de les dades de fons que jo he dit no me n'ha pogut rebatre cap. Què li queda? Què li queda?

Intentar desqualificar el judici d'intencions –les intencions fosques, senyor conseller–, aquest no és el camí per sortir de la situació. El camí és acceptar la crítica –s'hi està d'acord o no s'hi està d'acord– i no pensar que el diner públic, vostès, és una finca, i en fan el que volen i el reparteixen quan volen. I això ho fan a formació ocupacional, ho fan a turisme social i ho fan en altres partides de Treball. I hi continuarem insistint: a risc que vostè ens faci una altra cita en llatí, nosaltres parlarem dels problemes de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. Encara que, com vostè es pot adonar, s'ha excedit en les contradiccions i ha fet altre tipus de consideracions que la presidència li ha tolerat.

El Sr. SAURA: Li ho agraeixo.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

Se suspèn la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i deu minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Comerç, Consum i Turisme i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el funcionament del mercat de treball

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el funcionament del mercat de treball, presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per a la seva exposició té la paraula el diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Torno a pujar a aquesta tribuna un altre cop, aquesta vegada per conèixer quins són els criteris de capteniment del Consell Executiu vers el funcionament del mercat de treball a Catalunya.

El mes de gener d'enguany, vostè, senyor conseller, va expressar als mitjans de comunicació la voluntat del seu Departament de crear un servei català d'ocupació. El mes de febrer, a petició de les centrals sindicals presents al Consell de Treball, va donar més explicacions, assenyalant que les

seves manifestacions eren l'expressió d'una voluntat política més que un projecte acabat i definit. És per això que, en primer terme, convindria que en la seva resposta ens expliqués si encara estem en el terreny de les idees, de les voluntats polítiques, o ja estem en el terreny dels projectes operatius.

Malgrat aquesta indefinició, gens esperable, per una altra banda, vostè va avançar alguns trets bàsics d'aquest Servei Català de Col·locació –que no Servei Català d'Ocupació– en aquesta reunió. Segons va explicar, la seva pretensió és generar aquest Servei de Col·locació, és a dir, d'intermediació entre empresaris i treballadors, basant-se, d'una banda, en un sistema d'informació de les ofertes mitjançant la contractació a una institució financera –llegeixi's La Caixa– d'uns aparells tipus caixer automàtic destinats exclusivament a donar informació que té aquesta entitat. I de l'altra banda, utilitzar la xarxa de centres col·laboradors de formació ocupacional com a agències de col·locació.

Amb tot el respecte i amb tota la cordialitat, conseller, li haig de dir que aquesta moto que li han venut no va ni amb rodes. I ho intentaré explicar. Si de veritat vol que la Generalitat de Catalunya disposi d'un servei català d'ocupació i que no sigui tan sols una agència de col·locació sense afany de lucre més de les que es podran constituir a l'empara del Reial decret-llei 18/93, ha de modificar substancialment aquests plantejaments. El problema bàsic del mercat de treball a Catalunya no és la falta de transparència o informació; el mercat de treball a Catalunya no millora perquè la Generalitat, encara que sigui amb fibra òptica, generi un nou servei d'informació laboral en competència amb *La Vanguardia*, *El Sol* –que és un setmanari d'ofertes laborals–, amb *Primera-mà* o amb qualsevol altre servei informatiu de característiques laborals. Aquest és un element necessari, però de totes totes insuficient.

Sap vostè quina és la capacitat d'ocupar els residents que tenien els nostres mercats de treballs comarcals l'any 91? Doncs, el nombre de persones ocupades que treballen a la comarca on resideixen era, en vint-i-quatre comarques, superior al 90%; en quinze comarques, superior al 80%, i a les dues restants –el Baix Llobregat i el Vallès Oriental–, el 73 i el 76%. En conseqüència, les ineficiències fonamentals del nostre mercat de treball no deriven de la falta d'informació que puguin tenir els treballadors d'Olot de les ofertes empresarials que facin els empresaris del Montsià o a l'inrevés, ja que el nostre mercat està fortament comarcalitzat. No és aquest el seu dèficit.

Aquest fet no ha d'estranyar ningú que conegui els criteris utilitzats per fer la divisió comarcal, ja que els nostres avantpassats van utilitzar el criteri de respectar i reconèixer quins eren els àmbits econòmics naturals existents. En conseqüència, el Servei Català de Col·locació que necessitaríem ha d'estar fortament comarcalitzat i, en algunes zones, fins i tot ha de ser d'àmbit local.

D'altra banda, sap vostè, honorable conseller, quina és la relació existent entre contractes formalitzats a Catalunya i nombre d'aturats els últims anys? Els anys 90, 91 i 92 es

van formalitzar a Catalunya al voltant de 900.000 contractes cada any. I l'atur enregistrat es va mantenir al voltant de les 275.000 persones. És a dir, es van formalitzar quasi quatre contractes per cada aturat. L'any passat es van formalitzar 200.000 mil contractes menys i va haver-hi un increment de l'atur de 80.000 persones.

Amb aquestes dades, de veritat creu que el problema fonamental que té el nostre mercat de treball és la dificultat per trobar-se els empresaris amb els treballadors? Els problemes més importants que té plantejat el nostre mercat de treball són, d'una banda, la insuficiència del nostre teixit econòmic productiu per generar llocs de treball suficients per donar ocupació a la majoria de la població activa de Catalunya i la inadequació de la mà d'obra en atur per respondre a les necessitats dels ocupadors. Aquests són els problemes. Sí coincidim en aquest diagnòstic, convindrà amb mi que l'aportació fonamental del seu Departament és aconseguir que els centres col·laboradors siguin una eina útil per superar aquest dèficit formatiu, que ara, al nostre entendre, no ho són.

El desconeixement del mercat de treball català, del seu funcionament i de les seves necessitats que té el seu Departament és un fet volgut que té la seva expressió més significativa en la renúncia a dotar pressupostàriament aquest any un observatori del mercat de treball, renúncia que cal afegir a la negativa de programar la formació ocupacional en funció de les necessitats globals del mercat de treball, deixant que els centres demanin allò que els convé a ells com a centres i que seleccionin els alumnes més ocupables, no qui més ho necessita. Això fa que la formació ocupacional que es fa a Catalunya no sigui la que necessiten els treballadors i les empreses de Catalunya, sinó la que convé als centres col·laboradors.

Però part de la seva proposta —que no projecte— de Servei Català de Col·locació es basava fonamentalment en aquests centres. Donant per bona la xifra del no demostrat 50% d'inserció dels alumnes aturats, sap quin és el grau d'inserció sobre el total de la contractació que han gestionat els 1.322 centres col·laboradors en els tres últims anys? Sap quant ens ha costat col·locar cada un d'aquests alumnes? Jo li ho diré: sobre els dos milions i mig de contractes de treball realitzats durant els últims tres anys, els centres col·laboradors de formació ocupacional han col·locat 59.000 persones, és a dir el 2,3%, i ens ha costat una mitjana de 636.000 pessetes per alumne ocupat. Això esdevé dels resultats facilitats per la seva Conselleria. Aquestes dades no resisteixen cap comparació ni amb la gestió de l'oferta genèrica que efectuen les delegacions de l'Inem existents a Catalunya. El cost mitjà d'aquesta oferta genèrica ve a resultar al voltant d'unes vint mil pessetes per contracte gestionat, i el grau d'oferta genèrica que es gestiona és tres vegades superior. Això —vagi per endavant— no demostra que la gestió de l'Inem sigui òptima, sinó que el que demostra és que la dels centres col·laboradors és inadequada si el considerem com a agències de col·locació, i crec que no faríem cap bon servei si pervertim la finalitat dels centres de formació intentant

transformar-lo en agències de col·locació. Alhora, utilitzar els centres col·laboradors com a agències del Servei Català de Col·locació seria illegal un 66% de les ocasions. Dels 1.322 centres, 878 són centres que tenen afany de lucre, i aquest afany està expressament prohibit per participar com a intermediari en el mercat de treball; la resta són majoritàriament ajuntament, sindicats i patronal. A més a més, per la distribució dels centres col·laboradors en el territori es deixaria sense cobertura moltes comarques de Catalunya, i per la seva especialització sectorial, a l'hora de fer cursos, es deixaria sense atendre alguns sectors econòmics.

El seu projecte, doncs, no garanteix una cobertura del servei que preservi allò que és característic d'un servei públic: la universalitat en la prestació, la igualtat de drets en l'accés al servei i, per extensió, la igualtat de dret en l'accés al treball. Aquestes disfuncions són fonamentals per fer rescindir un servei català de col·locació com el que vostè ha presentat, i no són sinó la conseqüència, una conseqüència més de les perversions de l'anomenat «model català de formació ocupacional», el qual no respon als interessos dels empresaris i dels treballadors de Catalunya, sinó dels centres col·laboradors, perquè així —a més, volgudament— s'ha fet.

Al meu entendre, aquells que l'han assessorat no coneixen com funciona la gestió de la col·locació. Un servei català de col·locació comarcalitzat ha d'oferir un servei d'atenció personalitzat, que proporcioni informació, orientació i respostes àgils, tant en les ofertes com en les demandes d'ocupació. Això significa, entre altres coses, el següent: oferir un servei d'orientació a les persones que demanen ocupació i, en funció del seu perfil, adreçar-los a les seccions de formació, accions de gestió de la mateixa ocupació i accions de recerca de la seva autoocupació; oferir també a les empreses un procediment àgil i efectiu de selecció del personal que necessita, ajudant-les a definir adequadament el perfil professional —moltes vegades als empresaris els costa definir quin tipus de personal requereixen—, i, al mateix temps, aquest servei els ha de facilitar un nombre reduït de candidats, que s'ajustin al màxim a les seves necessitats. Els empresaris no necessiten molts treballadors que vinguin a demanar; en necessiten pocs i que s'ajustin a les seves necessitats. Ha d'haver-hi una tasca de selecció, que no es pot aconseguir tan sols amb un servei d'autoinformació. I possiblement sigui convenient i necessari generar algun servei d'autoinformació en aquest Servei Català de Col·locació, però no és ni de bon tros l'element bàsic ni definitiu.

Per tant, la creació del Servei Català de Col·locació requereix: la redefinició del projecte anunciat, substituir-lo per un que tingui una concreció més acurada a les necessitats que tenim a Catalunya; la participació de tots els agents presents, empresaris, sindicats, ajuntaments i consells comarcals, tant en la fase de definició com en la fase d'execució, per facilitar la coordinació d'esforços i de xarxes, així com un desplegament en el territori que assegurï la igualtat d'accés als llocs de treball, i la dotació de recursos econòmics —molts *ex novo*— per assegurar els mitjans tècnics i humans necessaris per obtenir un servei de qualitat.

En aquesta línia, en aquesta direcció, possiblement aconseguirem fer un servei català de col·locació amb garanties. Si el que es vol plantejar –i en tot cas li demanem que ens contesti– és la continuïtat del que ha anunciat, possiblement tindrem una altra agència de col·locació més, però no un servei català de col·locació.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres i Bochaca): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre diputat senyor Rañé, també per segona vegada pujo en aquesta estrada per respondre la seva interpellació. Vostè em pregunta quins són els criteris de capteniment en relació amb el funcionament del mercat de treball, em fa una pregunta àmplia. Sobre el mercat de treball, els criteris del Govern són, per una banda, obtenir o arribar a assolir una adequada reforma del mercat de treball, que tregui rigidesa a l'estructura que tenim actualment. Coincidim molts que el mercat de treball, fins ara, funciona d'una manera molt rígida, i aquest era un element, una de les dificultats objectives de cara a la creació d'ocupació, i sobretot de cara a incentivar la creació de nous llocs de treball i reclamar o incentivar les inversions. Per altra banda, un altre criteri general és el d'assolir el traspàs de les competències i funcions pendents en els àmbits laboral, el social i l'ocupacional.

El gran repte que tenim –no és cap descobriment– és el de l'atur, i en aquest sentit és fonamental tot el que es pugui fer per fomentar l'ocupació, i l'ocupació depèn –em sembla que coincidim amb vostè, però és bo que ens ho recordem–, depèn fonamentalment l'ocupació de les inversions, de la competitivitat, de les exportacions, del relançament econòmic, en resum: de tot allò que permet mantenir o crear llocs de treball.

Pensem que assumint els traspàs pendents la Generalitat pot ampliar el desplegament d'una política activa contra l'atur. Ho venim fent ja de fa temps en formació ocupacional, i tenim voluntat de fer-ho en matèria de col·locació.

El mateix Parlament de Catalunya, en la Resolució 32/IV, del 1992, va reclamar el traspàs de les oficines d'informació i de les funcions de col·locació de l'Inem. Fa anys –és bo recordar-ho– que reclamem el traspàs de l'Inem, tot ell; el 92 hi insistim, però no s'avança, almenys del 92 ençà no s'avança de forma evident, encara que a partir del 92 també és cert que el Govern inicia el disseny d'una reforma de l'Inem; és criteri general que l'Inem no dona resposta a les necessitats del mercat de treball, o almenys no explota totes les seves possibilitats.

Nosaltres, el 92, establim com a línia d'actuació un principi: l'assignació i transferència dels serveis públics de col·locació més els mitjans corresponents materials i personals. En resum, la nostra posició és que reivindicuem tot l'Inem, però, per altra banda, demanem la transferència gradual per blocs competencials, a efectes pragmàtics; sense

deixar la reivindicació global, reivindicuem amb major accent aquelles qüestions que la conjuntura facilita o aconsella.

Sobre el primer bloc, la formació ocupacional –que té gran importància, vostè ho deia, en el tema de la col·locació i del mercat de treball– ens fou transferida l'any 92. Nosaltres hi venim actuant, en la formació ocupacional, des de l'any 85; primer, amb finançament amb totalitat nostra, dels pressupostos de la Generalitat; després, acollint-nos al cofinançament que es plantejava via Fons social europeu, i més tard –ja una vegada produït el traspàs de la competència sobre formació ocupacional– mitjançant el traspàs, concretament, del pla FIP i dels fons corresponents.

Amb tot això hem creat un model català propi, participatiu, en col·laboració i suport amb les iniciatives socials, i aquí entrem en els 1.800 centres col·laboradors –vostè feia referència als 1.800 centres col·laboradors. No sols fan formació ocupacional –d'això n'hem parlat més d'una vegada–: dintre la seva tasca, fan una funció de prospecció del mercat, a efectes de programar cursos d'acord amb les expectatives, i també una tasca d'inserció laboral, perquè el resultat d'aquesta inserció laboral forma part de l'índex de valoració del centre.

Aquí em permeto fer un incís respecte a un comentari que ha fet vostè; diu: «Als centres, els interessa col·locar al seu interès.» És que, si els centres col·loquen, l'interès és l'interès dels aturats que col·loquen. Vostè presenta com a antinòmics l'interès del centre... El centre pot col·locar –estem parlant d'aturats, ara–, si col·loquen, col·loquen aturats, no col·loquen àngels. Per tant, en principi, vostè presenta aquí una contraposició no gaire lògica.

Una altra cosa és que vostè faci referència –i en això també hi coincidiria– que hi han determinats col·lectius que per les seves condicions, siguin disminuïts o siguin persones majors de quaranta-cinc anys o de determinades característiques que siguin més difícils de col·locar..., però això no ha de ser en detriment, en absolut, que els altres que no són col·lectius especials també tinguem de col·locar-los. Si vostè em digués –i hi estaríem d'acord– que per a aquests col·lectius especials amb dificultats hem de fer accions específiques més intenses, més acurades o amb més paciència, amb més dedicació, amb més recursos, seria un tema amb el qual coincidiríem.

El segon bloc, per tant, per incidir des de la Conselleria de Treball –no des del mecanisme global del funcionament de l'economia, el tema de les inversions, dels incentius fiscals, etcètera, el marc laboral–, des d'una Conselleria de Treball, en el tema del mercat de treball seria la funció de col·locació. Nosaltres estem treballant en un projecte, projecte no acabat però el tenim molt avançat i que entenem com a actuació pròpia la creació, precisament, del Servei Català de Col·locació connectat com a base amb el nostre sistema de formació ocupacional. Jo recordo que, en anteriors interpellacions amb vostè, més d'una vegada havia reclamat l'atenció, de dir: «Escolti, la formació ocupacional no es pot desagregar, no es pot desconnectar del fet de la col·locació».

Nosaltres estem treballant en un projecte, un projecte no acabat, però que el tenim molt avançat, i que entenem com a actuació pròpia la creació precisament del Servei Català de Col·locació, connectat, com a base, amb el nostre sistema de formació ocupacional. Jo recordo que en anteriors interpellacions amb vostè, més d'una vegada m'havia reclamat l'atenció, de dir: «Escolti, la formació ocupacional no es pot desagregar, no es pot desconnectar del fet de la col·locació.»

El desembre del 93, el Reial decret –vostè hi ha fet referència– de mesures de foment de l'ocupació, després convertit en projecte de llei, trenca el monopoli de l'Inem per a la gestió de l'ocupació i preveu l'autorització d'agències de col·locació sense ànim de lucre. Llavors, el desembre mateix, a la Conselleria de Treball comencem a estudiar –aprofitant aquesta perspectiva legal, aquesta possibilitat legal– el disseny d'un servei propi. Ho anuncio el gener –vostè ho ha dit–; dic que en el termini d'uns quatre mesos aproximadament calculem que podem tenir un projecte ja elaborat i informo el Consell de Treball el febrer –vostè també n'ha fet referència–, i ara informo del projecte en línies generals, quines seran les línies bàsiques i la seva línia d'orientació.

El Servei Català de Col·locació, què seria? Seria una xarxa per casar ofertes i demandes de treball i de formació ocupacional, els dos aspectes; per casar tant les ofertes i demandes de llocs de treball com de formació ocupacional, que pot ser un requisit previ perquè es produeixi el posterior.

Les seves característiques –i aquí hi ha coincidència amb algunes de les que vostè ha perfilat–, doncs, miri, el primer seria que fos assistència personalitzada en els casos en què sigui necessari; bona qualitat del servei, que fos àgil i eficaç; el menor cost possible, utilitzant els recursos propis de la societat civil i facilitar el desplegament i la interconnexió de les iniciatives existents –la interconnexió. La intenció, la nostra intenció no és competir amb l'Inem en col·locació; el nostre desig fóra que l'estructura de l'Inem s'integri al Servei Català de Col·locació. Tenim plena voluntat de col·laboració amb l'Inem, i de coordinació amb ell mateix de tot el que siguin les dades bàsiques, informació estadística.

Per tant, la xarxa pretén cobrir tot Catalunya, en connexió amb tot l'Estat. Amb tot l'Estat, també: estem en un mercat únic, no sols a nivell estatal, sinó europeu, i encara que segurament a nivell europeu es trigarà més a la pràctica a poder-hi avançar, hem d'estar pensant –i ja estem pensant– en la possibilitat de treballar en un mercat a nivell, almenys, d'Unió Europea.

Les oficines amb què comptaríem. Doncs, miri, en principi, amb les del Departament de Treball, d'altres conselleries i dels centres col·laboradors en formació ocupacional. Tots aquells que requerissin les condicions. Són mil vuit-cents; no vol dir que tots mil vuit-cents tinguessin les característiques adequades, però aprofitaríem, en principi, tots ells. Els centres col·laboradors, la major part d'ells són entitats sense ànim de lucre i operen, de fet, com una borsa de treball. Pensem, també, que podrem contractar serveis externs necessaris, com ho fa l'Inem –com ho fa l'Inem: quan

l'Inem requereix un servei exterior també el contracta–, i estudiem la possibilitat d'utilitzar xarxes d'informació d'entitats financeres que permetin la precisió –xarxes d'informació, no xarxes exclusivament informàtiques; hi pot haver diferents modalitats de donar informació.

La informació sobre les ofertes de treball en direccionament ordenat de les entrevistes seria una de les prestacions que es podrien donar ja –o sigui, ja fem d'agenda, al mateix temps–, direccionament ordenat i també informació sobre els cursos de formació ocupacional, i signaríem conveni amb les entitats que tinguin xarxa útil per al servei.

El Servei Català –i acabo, senyor president– evitarà el perill de dispersió, homogeneïtzarà criteris, oferirà base de dades conjunta, atendrà ofertes segmentades mitjançant atenció personalitzada de demandes; també farà... –o creiem que ho podrà fer–, potenciarà la mobilitat geogràfica –els llocs de treball no sempre es presenten on un resideix–; hi hauria gestió centralitzada en la recerca automàtica de candidats –gestió centralitzada–, però generaria atenció final descentralitzada, i donaria suport a l'orientació i a la formació ocupacional. No entraré en més detalls tècnics perquè són part de l'estudi en marxa.

Jo crec que és molt important, malgrat tot, veure del plantejament que en puguem fer què en digui l'Inem. Nosaltres tenim anunciat a l'Inem que li farem un plantejament, i l'Inem, per tant, ens haurà de donar una resposta i, evidentment, també, comptem –en tot cas ho podria precisar en la meua segona intervenció– amb la voluntat de col·laboració, evidentment, amb els ajuntaments, amb el Consell de Treball, amb els sindicats, amb les patronals... Això, diguem-ne, ho faria, en tot cas, en la segona intervenció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Rañé pot fer rèplica.

El Sr. RAÑÉ: Senyor conseller, jo crec que, en primer lloc, tenim des de fa ja bastant de temps, una discrepància en les prioritats que ha de cercar el sistema de formació ocupacional. I sota l'esquema de dir que els centres ocupacionals de la seva gestió es mesuren pel nombre d'alumnes que aconsegueixen inserir en el mercat de treball, estem –ho repeteixo– pervertint la finalitat d'un centre de formació. Perquè no és la seva tasca bàsica; perquè no és per aquest element pel que s'ha de mesurar bàsicament; perquè això està portant que els centres col·laboradors seleccionin els treballadors més ocupables, ja d'entrada. I, per tant, el dèficit formatiu que tenim en les persones que resten a les oficines d'atur és continu. Perquè aquesta gent no els vol ningú. Llavors, vostè ha generat un sistema que perpetua aquesta discriminació.

I no es tracta de fer plans especials; es tracta de fixar prioritats i de saber quins aturats tenim a Catalunya i en funció del fet que no tenim tots els recursos del món per donar formació a tothom, hem de prioritzar amb voluntats polítiques, i veure on tenim el problema i com el resollem. I la visió que ha de tenir un centre de formació, evidentment, no és la que ha de tenir la Generalitat. La Generalitat ha de te-

nir la seva pròpia orientació, que és diferent –possiblement no contraposada– a la d'un centre que després rep recursos de la mateixa Generalitat. Vostè els ha d'ordenar amb qui han de treballar i com han de treballar; no és dir què és el que pensen fer i com ho han de plantejar. A més a més, estem generant intermediaris del món del treball, amb afany de lucre. I jo crec que aquest és un tema prou greu pel que pot suposar de distorsió del mercat de treball.

I precisament aquesta preocupació que un determinat funcionament, una determinada funció que entra en el mercat de treball, quan es genera un model propi a Catalunya té aquestes disfuncions, és el que ens fa posar, d'alguna manera, o intentar plantejar que, tot i essent coincidents amb la idea que la Generalitat ha de tenir un servei català de col·locació, volem que des de bon principi no li generem la mateixa metodologia que estem aplicant per a la formació al servei de col·locació. Perquè, si no, ens trobarem que estem potenciant novament entitats amb afany de lucre perquè siguin els intermediaris del mercat de treball.

El plantejament que necessiten els empresaris de Catalunya és que hi hagi una capacitat d'un organisme que, després d'un treball pràctic amb persones aturades, tinguin ben definit el seu perfil professional i li enviïn el menor nombre de persones possible; no sigui cosa que morin d'èxit; no sigui cosa que ens trobem en la situació que vam viure fa poc temps a l'hotel Arts, que per a tres-cents llocs de treball s'hi presenten tres mil. Això no interessa als empresaris. Als empresaris, el que els interessa és que, per a tres-cents llocs de treball, els enviïn, si és possible, tres-cents treballadors que s'ajustin perfectament al que necessiten. Això és el que necessitem, i això és el que un servei de qualitat ha de donar.

I al treballador se li ha de donar orientació perquè segueixi els seus estudis, la seva formació, per ocupar-se en els sectors nous. I això, perdoni, però es diu programació, planificació, i es vol dir acció política dirigida. No deixar que la societat vagi tirant; vol dir intervenir d'una manera positiva per atendre les necessitats dels empresaris i els treballadors. I el servei de col·locació, o fa aquesta tasca o no serà més que una xarxa paral·lela més, amb les ineficiències de les que ja tenim. I crec que estem en el bon camí i en el bon moment per generar aquesta dinàmica, i si aquesta dinàmica la generem de mutu acord tots, jo estic segur que altres xarxes hauran d'emmotllar-se en aquesta situació, i altres xarxes, serà molt més fàcil, demostrant a la pràctica que el que generem no crea més problemes, sinó que els resol, perquè aquestes xarxes s'hi integrin.

I no li estic condicionant elements addicionals; li dic que, a la pràctica, la demostració que som capaços de generar una dinàmica com aquesta seria bona. I és aquest sentit el que hem plantejat. A nosaltres ens sembla que, en aquests moments, és bo que el Departament elabori la seva proposta, però un cop l'acabi, senyor conseller, jo li demano que no ens passi com en alguna cosa que hem estat tractant aquest matí: un cop la tinguí, posi-la a discussió amb els agents socials i arribem a un acord. Però arribem a un acord, eh?, no a un decret unilateral en el qual hi haurà alguns agents socials

i econòmics i ajuntaments i no sé què que li faran una carta dient-li «no estem d'acord amb això», però al final acaba sortint. Arribem a un acord sobre aquest tema, que jo crec que serà el més positiu per resoldre els problemes que tenim, de la gestió.

Evidentment, hi ha un apartat que jo no he tocat, però com que hi coincideixo, i crec que tots hi coincidim, que és que hi ha altres elements de dinamització econòmica que són els que realment poden resoldre el tema de l'atur, però tampoc li demanaré al seu Departament que ho faci, perquè és una situació molt més interdisciplinar, jo crec que ens hem de centrar en aquesta discussió i en aquest plantejament; i en aquesta direcció jo crec que podem..., si el que volem és generar un servei de col·locació a prop dels ciutadans, en col·laboració amb les administracions, personalitzat, això, ho tirarem endavant, però, evidentment, això requereix una tasca d'orientació, de professionals ben formats, de gent, no que administri ofertes i demandes, sinó que tingui capacitat de fer una atenció personalitzada a empresaris i a treballadors, i això vol dir personal preparat, que moltes vegades no en tenen, ni en les oficines ni en les dependències de la Generalitat i, si haig de ser sincer, tampoc en tenen gaires –o menys dels que necessitarien– en les oficines i dependències de l'Inem. No ho tenen en quantitat; tenen més administratius que no pas insertors, però en tot cas, si generem un servei de col·locació, generem-lo pensant que la peça fonamental d'això seran els insertors, les persones amb capacitat de tractar personalitzadament la demanda de treball i l'oferta de treball.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé. Senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, primer, algunes preguntes que vostè ha fet en la seva primera intervenció, que no les hi havia pogut respondre, i algunes d'aquesta segona intervenció.

Així que vam començar a treballar en aquest tema ens vam posar en contacte amb els responsables –em sembla, a nivell de màxima autoritat– de la Federació Catalana de Municipis i de l'Associació Catalana de Municipis per donar-los coneixement que aquesta era la nostra intenció i que, quan tinguéssim un projecte elaborat, ho discutiríem amb ells, i, evidentment, dins el projecte comptàvem amb els ajuntaments. I ho dic perquè va ser de les gestions que es van fer, si no ho recordo malament, el mateix mes de gener. Valgui com a demostració que no ho pensem fer a esqueses, diguem-ne, d'aquestes entitats tan representatives –vaja, representatives de tots els municipis del nostre país–, sinó amb la màxima coordinació possible.

Vostè em diu que seria illegal fer-ho amb privats. Bé, ho hem de veure, si és illegal o no, perquè poden ser instruments..., jo no sé si..., una cosa és que els reconeguéssim com a agències pròpies independents i una altra cosa és que, com a instruments, no puguem aprofitar el que hi ha a la societat. O és que són ilegals tota aquesta sèrie d'entitats que

vostè ha esmentat, els diaris, les revistes, els setmanaris, totes aquestes entitats –privades, moltes d'elles– que fan aquesta tasca de col·locació paral·lela mitjançant els seus anuncis i, per tant, estan ajudant que el mercat de treball sigui més transparent? És que és il·legal, la seva activitat? És que la societat no ha d'aprofitar aquests recursos? És que realment moltíssimes de les col·locacions que hi han, de les que siguin, de les que puguin ser, no es fan a través d'aquestes entitats? Per tant, una cosa és reconèixer-les com a agències totalment independents i una altra és utilitzar els recursos d'aquestes entitats.

Pensem..., m'ha semblat, de les seves paraules, deduir com si nosaltres no penséssim a donar orientació, informació, formació..., pensem en totes aquestes qüestions: és més, en la mesura de les nostres possibilitats ho estem fent, i ho estem fent intensament. Estem fent orientació professional; tenim oficines d'informació del mercat de treball per als treballadors, tant per a les empreses com per als treballadors. Per tant, no tan sols pensem continuar-ho fent: pensem incrementar-ho, lògicament. No sols això, sinó que pensem evidentment aprofundir en algun tema que també vostè ha tocat, que és el tema dels currículums personals i els perfils dels llocs de treball oferts. Evidentment, per tant, es tracta de fer una cosa molt més ben feta. Nosaltres creuríem que aquí hi ha una possibilitat seriosa de millorar el nivell de qualitat que es donava fins ara.

I una altra cosa –i ho deia perquè quedés molt precisat–: comptem amb tots els recursos que l'Inem pugui donar per a aquesta qüestió, que ens pugui subministrar, i comptem, per tant, amb tots els experts que ens pugui subministrar i els experts que hi hagi, els que hi hagi a la Generalitat i els que haguéssim, en tot cas, de preparar. Lògicament, l'Inem diu, dins la normativa, que *permetrà* pagar despeses, per entendre'ns, a les agències de col·locació. Permetre despeses, diu que no amb afany de lucre, però sí que es permetrà cobrar despeses que es generin, i, per tant, doncs, ja com a principi, excepte que pugui cobrar-se..., no vol dir que nosaltres ho cobrem a l'usuari, però sí que, si són unes despeses que necessàriament s'haguessin de generar, nosaltres reclamem els nostres instruments materials i personals.

Hi ha un altre element que és molt important: hi ha el màxim de voluntat de negociar-ho aquí, però un lloc important a negociar també és a Madrid. Una altra cosa és –cosa que no crec– que Madrid, l'Inem, el Ministeri, doncs, **no** fos sensible a la nostra oferta, oferta que és, precisament, per augmentar les possibilitats de col·locació dels nostres aturats i per donar més transparència al mercat, perquè no són únicament els aturats, sinó que són també tots aquells que volen canviar de feina. Per tant, el problema polític que ens podríem trobar és si l'Inem no fos sensible als nostres plantejaments, i llavors seria quan ens tindríem de plantejar –potser políticament– el que vam fer al seu moment amb la formació ocupacional, que és que vam començar-hi a treballar des de l'any 85 i en canvi, el traspàs, no el vam tenir fins a l'any 92. Però la societat catalana va entendre perfectament que el Govern de la Generalitat treballés en aquesta qüestió, encara

que no se li passessin recursos i encara que no estiguin traspassades, i la gestió que es va fer va ser molt positiva durant tots aquests anys, des del 85 fins al 92, i, per més que no ho tinguéssim traspassat, no hi va haver ningú amb un mínim de seny que pogués dir que per la nostra part, amb els nostres recursos i amb el nostre esforç ens avancéssim en allò que després se'ns va reconèixer institucionalment.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la contaminació atmosfèrica a Catalunya

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre la contaminació atmosfèrica a Catalunya, presentada pel diputat senyor Gimeno, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, he de dir que cada vegada que llegeixo declaracions de problemes que passen a un país tan industrialitzat com el nostre, amb tants de problemes de contaminació atmosfèrica, em dóna la sensació que el Departament de Medi Ambient ve a ser la secció dels bombers del Departament de Governació; és a dir, que van a apagar incendis, van a sufocar, van a dir que aquí no passa res, que tot està controlat, que tot està dintre de la Llei, que no hi ha motiu per preocupar-se ni hi ha motiu per prendre cap tipus de mesures, ja sigui per corregir situacions, ja sigui per disminuir nivells d'emissions de forma significativa, que es poden produir ja sigui pels propis processos de producció de les indústries o pels hàbits de consum dels ciutadans, i que tampoc no caldria, si tot està controlat i no hi ha cap problema d'excessos, incrementar i adequar els mètodes de control. Això és el que jo puc extraure cada vegada que llegeixo declaracions del conseller o d'alts càrrecs del Departament de Medi Ambient.

I hem de dir que a Catalunya tenim un instrument des de l'any 83, concretament és la Llei 22, de protecció de l'ambient atmosfèric, que té més de deu anys, que planteja diverses possibilitats d'actuació davant de focus concrets, ja siguin permanents o ja siguin excepcionals, de contaminació, que permeten diverses declaracions com són les zones d'atenció especial o les zones de protecció especial; que la Llei preveu un fons per a la protecció de l'ambient atmosfèric, que aquest Fons ha d'estar destinat a subvencionar instal·lacions per reduir nivells d'emissió de les indústries que s'acullin als fons o que les fem acollir al Fons; que preveu un capítol d'infraccions i sancions per valors fins a un milió i mig de pessetes, i que també planteja la necessitat d'establir mapes de vulnerabilitat i de capacitat de Catalunya.

I quan analitzes quina és l'evolució, quin és el compliment o quina és l'aplicació d'aquesta Llei, l'única cosa que veiem que s'ha fet d'una forma clara, d'una forma que s'ha

de coincidir que sí que aquí s'ha desenvolupat, és en la xarxa de mesuradors de contaminació, és a dir, el que es coneix com la Xarxa de Vigilància i Protecció de Contaminació Atmosfèrica; que cada dia hi ha més mesuradors; que de tant en tant es van controlant diferents factors; que hi ha alguna xarxa inclosa dins d'aquesta, com pot ser la XOPA, la xarxa de l'ozó, de control de l'ozó i de la pluja àcida, però que, de les dades —una cosa és de les dades i una altra cosa és de la presentació de les dades—, sembla que tampoc no passa res a Catalunya.

Si més no, el motiu que en principi em va fer presentar la interpellació van ser les valoracions que es feien al setembre de les dades que surten en aquest llibre, editat pel Departament, *La qualitat de l'aire a Catalunya*, que són les dades de l'any 92-93, de l'abril del 92 fins a març del 93, i que resumia des de la valoració oficial que no hi ha problemes greus, que la situació a Catalunya és estable, tirant a millor, i que, per tant, no hi ha motius per preocupar-se per la contaminació atmosfèrica.

El que jo li he de dir és que, llegint, analitzant, estudiant aquest llibre, aquestes dades, el que trobem és que una cosa és la interpretació com a suma estadística de tots els diferents factors —i en això potser podríem estar d'acord que a uns llocs s'ha millorat i als altres s'ha empitjorat, i la mitjana és que estem més o menys igual—, però el que entenem és que, donades les característiques de contaminació atmosfèrica, el que no es pot fer és una valoració col·lectiva, conjunta, de dir: la cosa no ha empitjorat, per tant, el país va bé. I per què dic això? Perquè hi han una sèrie de dades que, des del nostre punt de vista, són preocupants, preocupants perquè afecten determinades localitats o determinades zones.

Per exemple, el llibre diu que els nivells de sulfhídric han presentat incidències, i són incidències notòries, a una estació, l'estació de Perafort, a Tarragona, en què el valor límit diari de 40 mil·ligrams per metre cúbic, de l'any 92 a l'any 93, s'ha incrementat de dos dies a tres dies, però que els valors límits semihoraris, és a dir, que es mesuren cada trenta minuts —i és un valor de 100 mil·ligrams per metre cúbic a l'atmosfera—, han passat de 65 mesuraments en un any a 108 mesuraments l'any següent. I el llibre diu, curiosament: «Per tant, es dedueix que la concentració s'ha mantingut.» Això és una cosa que em sembla increïble; que passem de 65 a 108 i que la concentració s'ha mantingut i que no cal cap preocupació específica és, si més no, surrealista.

La tendència dels òxids de nitrogen. Els òxids de nitrogen reconeix el document que han estat a l'alça i que s'han sobrepassat els valors-guia, com a mínim, en cinc estacions: dues a Tarragona..., no, en set estacions: dues a Tarragona, dues a Barcelona, una a Igualada i dues a Montcada i Reixac, i que si el valor-guia era 135 s'ha arribat, en alguna estació, fins a més de 170.

En el diòxid de sofre també diu el llibre que s'ha sobrepassat dues vegades a Cercs —prou lògic, vull dir, hi ha una centra tèrmica i que s'hagi sobrepassat seria comprensible— i que s'ha sobrepassat sis vegades a la ciutat de Vic. I si el valor-guia és 150 s'ha arribat fins a 219. I, a més, diu: «S'ha

detectat una tendència a l'alça, a part de Cercs, al Camp de Tarragona d'una forma notòria.» Al Camp de Tarragona, fixem-nos que a tots els llocs estem dient en totes les variables que al Camp de Tarragona, una vegada a Perafort, una altra vegada a Tarragona..., aquí torna a sortir Tarragona.

I el clor puja també, la tendència de detecció del clor és també a l'alça; s'ha sobrepassat el valor límit de 50 mil·ligrams per metre cúbic —sabem quins són els efectes que produeix el clor—, i diu: «Només a Flix» —és que només hi han controls a Flix—, i diu: «divuit vegades, havent arribat fins a 187», d'un valor límit de 50, a una de les estacions de mesurament d'allà, i nou vegades a l'altra estació. Per tant, el que sí que crec és que el que no podem dir és que, encara que la suma es manté, en aquests casos no calguin actuacions específiques.

Després parla d'altres contaminants, en tot cas parla dels contaminants secundaris, i parla de l'ozó. I l'ozó és molt curiós com se va presentar a la premsa, diu: «Només dinou municipis de Catalunya presenten valors superiors als valors límits d'informació a la població.» El que no diu és que són vint-i-dues estacions de les vint-i-vuit estacions que disposem a Catalunya, i vint-i-dues de vint-i-vuit són més del 75% de les estacions que hi han a Catalunya que indiquen valors d'informació a la població, i que jo podria dir que si, ja el llindar d'informació a la població és de 180 micrograms, en quinze d'aquests vint-i-dos s'ha passat dels 200, i que en una d'aquestes estacions, a Vic, s'ha sobrepassat 57 vegades el valor 180 micrograms, i en alguna d'elles s'ha arribat fins a 275. I s'han passat dels 240, és a dir, més del 33% del valor-llindar d'informació, a Badalona, a Barcelona, a Terrassa, a Veciana, a Alcover i a Tarragona.

Sí que és cert que hi ha un altre llindar d'alerta, i diu: «El llindar d'alerta, que és 360, el doble d'aquest, no s'ha sobrepassat en cap lloc», però el que no diu aquest llibre, no diu de cap de les maneres, és que hi ha un altre tercer llindar, que és el llindar de danys a la vegetació, i és el llindar dels 65 micrograms per metre cúbic. Això no es contempla en aquest llibre i sembla que això s'obvia. Sap el conseller que jo li he fet algunes preguntes, i en aquestes preguntes vostè em ve a dir que es sobrepassa a totes les estacions —es sobrepassa a totes les estacions—, i és altament significatiu veure com a tres municipis que no es caracteritzen per tenir un gran nucli urbà ni industrial contaminant l'ozó ha sobrepassat aquest llindar més de cent cinquanta dies l'any, és a dir, més del 40% de l'any sobrepassem aquests valors, i són els municipis d'Agullana, al Baix Empordà; d'Alcover, al Baix Camp, i de la Sénia —el meu municipi—, al Montsià. Però que, a més a més d'aquests, hi ha: Constantí, Igualada, Juneda, Reus, Tarragona, Veciana, Vic i Vila-seca, que s'ha sobrepassat més del 15% dels dies el valor de protecció a la vegetació, és a dir, que a partir d'aquí se suposa que pot afectar la vegetació. I això no mereix cap consideració, això no mereix cap actuació per part del Govern, això sembla que no sigui important.

Finalment, també hi ha un altre estudi que parla de la pluja àcida; és un estudi que també ha editat el Departament

i que diu que en cinc estacions, amb dades contrastades, a Agullana s'ha sobrepassat, és a dir, s'han detectat incidents –incidents vol dir incidents de pluja– en vint-i-nou ocasions, i a Santa Maria de Palautordera, en 31. Jo li he de dir una cosa, i li he de dir una cosa ben cordialment, però ben contundentment: aquest document és un document lamentable, i dic «lamentable» perquè ens seguim basant en una normativa centreeuropea, quan per les condicions climàtiques de Catalunya, com les de la majoria de l'Estat espanyol, hauríem de parlar de deposició àcida, perquè l'efecte és més per la dispersió del diòxid de sofre en forma de pols, en forma gasosa, a les centrals tèrmiques fonamentalment, però també a les centrals productores d'hidrocarburs, i que hi han quatre fórmules de deposició i la humida no és la més freqüent aquí ni és la que s'hauria d'estudiar, com diu l'estudi del Centro de Estudios Medioambientales del Mediterráneo, un professor que coneix bastant aquest procés, que és el senyor Millán Millán, del qual el conseller té un exemple.

Llavors, té un defecte fonamental, això, i és que les pluges mai vénen dels focus contaminants, i jo li puc dir una cosa: de les dades de la Sénia –que també tenim mesurament d'aquestes–, la majoria diu que no són àcides, però, una vegada que venia el vent de la direcció –el vent i la pluja, vull dir– de la central tèrmica d'Andorra, el pH que ens marca és inferior a tres i mig. Si aquestes estacions estiguessin al nord del municipi, és a dir, estiguessin a la part alta de muntanya, on sí que sol ploure amb vents procedents i amb humitat procedent de l'interior de l'Aragó, possiblement aquestes incidències serien molt superiors, però quan ja està a la vessant mediterrània, on està el nucli urbà i on està l'estació de mesurament, és obvi que la situació és diferent i que mai per a pluja àcida tindrem cap control.

Jo el que voldria és plantejar-li al conseller..., i acabo ja la intervenció dient que el problema de la contaminació és molt complex, que no sols s'ha de prendre mesures als focus contaminants, sinó que existeix aquest problema de la contaminació secundària per l'ozó, que pot produir danys a cultius en tot el litoral mediterrani, com s'han detectat, que pot provocar problemes també als ciutadans, i que s'ha de portar, encara que no ho obligui la normativa fins al gener, però s'ha de portar tota una campanya d'informació als ciutadans, i que el que voldria saber, si en les dades que tenim hem de seguir dient si la cosa va bé i no cal preocupar-nos, o si hem de dir: «Anem a veure si prenem mesures, anem a veure si cal corregir la legislació i anem a veure si intentem sensibilitzar els ciutadans de canviar els costums i reduir tots els processos contaminants que produïm en el conjunt del nostre territori.»

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta i González): Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, el senyor Gimeno coneix perfectament l'Informe que es va fer de totes les dades

de contaminació atmosfèrica, que es va donar informació a la premsa, que es va donar informació, doncs, a les institucions polítiques i a tothom que ho demani. Aquest, d'entrada, jo penso que és un plantejament positiu que no sempre es produeix, potser, en altres zones i que és fruit, com ha dit vostè, de l'existència d'una xarxa de cinquanta estacions automàtiques de 750 sensors que cobreix, com a mínim, uns cent municipis.

Per tant, el que sí que voldria dir, primer de tot, senyor Gimeno, és que amaguem res: ho ensenyem. I la prova que no amaguem res i ho ensenyem és que vostè té aquestes dades i les pot posar damunt de la taula en aquesta tribuna, criticar-les i treure'n conclusions, i penso que això és positiu. I aquest és un dels principis que nosaltres, doncs, plantegem i defensem.

És evident que amb una sèrie de contaminants hi ha, doncs, uns episodis i que aquests episodis vostè els ha detectat perfectament, que a més corresponen també a una resposta a una pregunta, la 12511. Jo simplement voldria matisar alguns comentaris en el sentit que quan diu: «La concentració d'aquest contaminant en aquesta zona s'ha mantingut», vol dir que s'ha mantingut concentrada, que no ha baixat. Vull dir que s'ha mantingut la concentració, que s'ha mantingut la contaminació. Potser, fins i tot, no sé si... –ara no ho sé, però jo tinc aquesta còpia–, no sé si, fins i tot, hi ha una errada. Voldria dir potser que la contaminació s'ha mantingut. No ho sé, però en qualsevol cas jo penso que no s'ha volgut dir que no existia, perquè la prova és que es feia la relació entre l'any 92 i el 93 i s'explicava que hi havia tres vegades més de contaminant.

Justament, per aquest tema de sulfhídric i a la zona de Tarragona i a la zona de Perafort, és pel que hem estat i portem ja temps amb converses amb l'empresa que major relació té amb aquesta contaminació, que és Repsol –Repsol Petrol–, i fruit d'aquesta relació i de tota aquesta pressió que s'està fent en aquest sentit s'ha aconseguit que hi hagi la previsió que aquest any hi ha, hi hagi una tercera part de reducció dels compostos de sofre, la tercera part de les 30.000 tones que està emetent aquesta indústria. Això és important, 10.000 tones/any de reducció penso que és important. A part d'això, no deixem d'estar en contacte amb la presidència i amb la direcció general d'aquesta empresa, i hi ha també la voluntat de seguir mantenint aquesta, de seguir actuant rebaixant aquestes emissions de compostos de sofre. Concretament, la cogeneració ja està instal·lada. S'ha exigít que a més pogués ésser una cogeneració en la qual es pogués utilitzar també gas natural. I l'altra actuació que s'havia de fer enguany, sembla ser que a mitjans d'aquest mes aturaran la fàbrica per poder canviar el procés. Estava el problema de poder-lo canviar ara o passat l'estiu. Sembla que es podrà canviar ara; per tant, és molt possible que ja es noti. Segur que es notarà aquest conveni. El mateix podem dir en el cas dels altres compostos de SO₂, que també queden relacionats en aquesta actuació.

Jo no..., en fi, penso que no valdria la pena entrar en cada un d'aquests contaminants que vostè doncs ha assenyalat

molt bé. Ja és així i no s'amaga en absolut. El que sí que li vull dir és quines mesures s'emprenen. Doncs, no és que estem mà sobre mà, com sembla deduir-se del que vostè diu. No és que només tinguem la xarxa i no fem res més.

Primer de tot, estem treballant fortament amb el tema de coneixement atmosfèric —coneixement atmosfèric. Al Camp de Tarragona mateix tenim una sonda que arriba fins..., penso que són uns 2.000 metres, per a l'estudi de la capa fronterera. Una sonda de tipus Sodar-Doppler. A part d'això està en aplicació un model meteorològic de mesoescala a Catalunya i s'està avançant amb el complement de l'equipament de predicció meteorològica.

Per tant, primer que res coneixement del tema atmosfèric. És important, perquè en cada país i en cada zona el tema atmosfèric és complex i és diferent, i depèn de l'estiu, depèn de l'hivern, depèn dels corrents a nivell continental. Ja sap que aquí normalment els corrents són d'oest a llevant, són els temporals que vénen de mestral, de nord, etcètera, però en canvi a l'estiu, per l'efecte de marines i terrals i per l'efecte que hi ha baixes pressions, a la millor, en la zona del golf de Lleó, doncs, es produeixen altres característiques. Això s'està estudiant i cada zona ha de tenir els seus estudis, i això és el que esperem.

En segon tema, estem actuant en la prevenció. El mateix Centre d'Iniciatives per a la Producció Neta no solament ha d'actuar amb el tema de residus, sinó també amb el tema d'emissions. Les mateixes valoracions d'activitats classificades, cada vegada més se'ls imposa a les noves activitats aquestes limitacions quant a emissions.

A part d'això, també en l'aspecte de prevenir, vull dir-li que els mapes de vulnerabilitat..., aquesta setmana entrant hi ha reunió de la Comissió Central d'Activitats Classificades, en la qual s'aproven ja, per després tramitar-ho al Govern que ho ha d'aprovar en darrera instància, els mapes de 3, 4, 5 i 6, que són: un, la Selva i els dos Vallesos, Occidental i Oriental; l'altre és Barcelona-Maresme; el cinquè és Anoia, Bages, Alt Penedès, Conca de Barberà i Osona, i el sisè és els dos Empordans, el Gironès, la Garrotxa i Pla de l'Estany. Per tant, de zona industrial ens queda Tarragonès; com a zona industrial. Hi ha altres zones de Catalunya, perquè es cobrirà tot Catalunya, però en canvi sí que li vull dir que l'altre, el que encara no s'aprova la setmana entrant, ha sortit ja a informació pública —em penso que era el mes de febrer— a nivell de tots els ajuntaments. És un tràmit lent, perquè convé que ho coneguïn tots els ajuntaments per la incidència que ha de tenir i pot tenir en la mateixa utilització del sòl, els estudis de vulnerabilitat, que no deixa d'ésser una actuació de prevenció.

En tercer lloc hi ha les operacions de correcció. Les operacions de correcció que ajuden, doncs, els convenis amb diferents empreses. Per exemple, a Igualada, a través de conveni, s'ha aconseguit disminuir. El mateix podem dir amb altres poblacions, les subvencions que es van donant, i concretament, doncs, els 633 milions de pessetes de Montcada i Reixac, que ja se'n porten invertits el 30%, i el 70% s'han d'invertir abans de novembre d'enguany, que és

el límit, però que sí que representa que la contaminació, que és una de les zones declarades de protecció especial, no ha empitjorat, al revés, ha anat millorant a Montcada. A Montcada ha anat millorant. I finalment, doncs, s'estan fent també auditories. Per tant, s'actua en el tema de correcció.

I en quarta posició, doncs, estem també actuant amb inspeccions i controls, i sobretot, a totes les indústries noves del grup A, s'estableix el condicionament de mesura automàtica. Aquesta és una previsió que em penso que és important, perquè automàticament tindrem connectades amb les nostres dades, amb els nostres plafons de dades, tindrem connectades aquestes emissions. Justament aquestes mesures automàtiques és també un dels convenis que hem signat amb totes les indústries del Camp de Tarragona. S'ha signat un conveni amb pràcticament totes les indústries amb més emissió perquè d'una manera automàtica tinguem les dades d'emissió *on time*, al mateix temps que es produeixen en les nostres dependències.

Si em permet, li respondré la pluja àcida en la segona part, perquè en aquest moment estic ja fora de temps.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot formular rèplica el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, quan parlava m'ha recordat —també ho tinc molt fresc— una reunió que ahir vam tenir l'Ajuntament de la Sénia, conjuntament amb vint municipis més que som querellants contra la central tèrmica d'Andorra, pels efectes presumptament de contaminació i, per tant, de degradació de la nostra vegetació, amb el secretari general i dos tècnics, dos tècnics dels que saben fer projectes i dels que defensen els plans de medi ambient d'Endesa. I li dic això perquè Endesa va reconèixer dues coses: primera, que s'havien equivocat; que s'havien equivocat en no donar informació, en ignorar els municipis, en apostar per la defensa a ultrança i en negar les evidències; i la segona és que calia diàleg, que calia informació, que calia sensibilització i que calia entesa en els ajuntaments. I ens van dir: «Per primera vegada en nou anys ens assentem aquí i ens podem assentar perquè hi ha intervingut la Generalitat Valenciana, el conseller de Medi Ambient de la Generalitat Valenciana, que ha fet una mica de pont, una mica d'intermediari, però que fins ara no hi havíem estat predisposats, en nou que van de conflicte.» I diu: «Som conscients que el temps juga en contra nostre mentre mantinguem una querella, mentre mantinguem aquesta impressió que la opinió pública ens condemna.» Llavors, una mica la seva resposta ve a dir que no amaguen res, però utilitzen un llenguatge, tant de mitges veritats o tant de contar les coses de la manera que menys cou, que el que volen és el que li he dit abans: tranquil·litzar l'opinió pública, que aquí no passa res, quan la gent té —no sols la gent, sinó fins i tot el mateix conseller té— el convenciment que a vegades l'olfacte és més bo que les centrals o que les estacions de medicació, que les casetes automàtiques.

Llavors, jo crec que el que no podem és plantejar que estem dins dels límits marcats, que no és procedent declarar una zona de protecció especial a Tarragona, per exemple, com se'ns va denegar aquí, perquè no complim els límits marcats, perquè en tot cas el que hauríem de qüestionar és si els límits serveixen o no serveixen. Si els límits són controls que es fan periòdicament i que les empreses saben quan es fa el control i, per tant, saben quan es pot contaminar i quan no es pot contaminar, vol dir que se compleixen les determinacions, però això no vol dir que no es contaminin per damunt dels límits marcats. És un problema de legislació.

M'ha dit —i sempre s'han d'interpretar pel que no es diu; aquí està el problema—, me diu: «És que estem intentant..., una de les mesures és incrementar les mesures d'inspecció i control.» Vol dir que els controls fins ara no són el suficientment correctes com haurien d'ésser, perquè si a Tarragona fan un conveni en sis indústries perquè a partir d'ara posaran una xarxa de control automàtic, vol dir que fins ara la xarxa de control automàtic, constant i a temps real no funcionava, i que les indústries se poden permetre, en el moment en què no hi havia control de contaminació, cremar tot el que els era indesitjable. I no es detecta, perquè no es controla, però s'aboca tot el que ve bé abocar i més. I això provoca la sensació que se'ns manipula la informació. Com la mateixa informació de l'ozó: dinou municipis de Catalunya superen els límits d'ozó... Home, dinou municipis! No és veritat: dinou de vint-i-cinc, i perquè no en tenim més, controlats; segurament, si tinguéssim cent estacions, potser en diríem setanta. I això vol dir que el problema de l'ozó és un problema greu, és un problema important.

Llavors, jo li he preguntat: quantes vegades s'ha aplicat la Llei 22/83? Quantes vegades s'ha sancionat empreses que incomplien..., és a dir, que abocaven productes per damunt de l'autoritzat? Com s'ha controlat aquestes empreses i com se pot garantir que realment no contaminaven? —una cosa és l'aplicació estricta de la Llei i l'altra és l'esperit que hauria de tindre la Llei. I, aquells que se sap que contaminen, com se'ls controla? Perquè jo li he fet diverses preguntes, i quan li dic: «Què faran a Flix per controlar l'excés de contaminació?» Oh, és que em fa una resposta que sembla..., curiosíssima: me diu que sí, que a Flix han sobrepassat els índexs i que..., diu: «La vigilància es seguirà duent a terme de forma acurada i s'intensificaran els controls.» Home!, s'intensificaran els controls..., però aquí no diu que li farem res a l'empresa. Quan, sobre el SH₂, sobre el sulfhídric, a Perafort, em diu: «Què farem per evitar aquests episodis, cent vuit vegades que sobrepassem el valor límit?» Diu: «Per millorar la qualitat de l'aire, s'han endegat campanyes de mesures.» Home!, mesurant més no controlem, vull dir, no evitem la contaminació, o almenys no immediatament, no ho corregim. Llavors, les respostes de vostè també de per què el control de les químiques, el conveni de les químiques, és..., hi ha una resposta que jo crec, si m'ho permet el president, que és d'allò de *rizar el rizo*, és a dir, de buscar un advocat que «com diràs el mínim possible però amb el major nombre de paraules possible». Quin és l'objectiu del

conveni Repsol - Departament de Medi Ambient? Diu: «Preveu l'adopció gradual de mesures correctores tendents a disminuir l'emissió de contaminants atmosfèrics.» Això vol dir que d'aquí a cent anys potser ja no contaminarem. Si aquest és l'objectiu, la veritat és que no calia fer convenis. Ara em diu: «L'objectiu és reduir un terç.» Per què reduir un terç? Si no contaminen, no cal, i si l'objectiu és reduir un terç, per què no m'ho diu en la resposta parlamentària, quan li pregunto quins són els objectius? És a dir, eufemismes, divagacions i anar voltant.

Jo, si m'ho permet el president, només li diré que crec que cal canviar aquesta filosofia del «no passa res» per la filosofia de la sensibilització; que cal canviar algunes de les conductes inapropiades, com és encara analitzar la pluja àcida quan el problema de Catalunya no és la pluja àcida, sinó, en tot cas, la deposició àcida; que cal tindre en compte estudis seriosos, que jo li demanaria que miréssim la fórmula de col·laboració amb el Centre d'Estudis Ambientals de la Mediterrània, patrocinat per la Generalitat Valenciana amb fons europeus, però que estan disposats..., i han tractat aquí, fins i tot amb la Universitat Politècnica, alguna forma de col·laboració —fóra bo que aquests científics que tenim treballant en aquest centre també treballessin a l'àrea de Catalunya—; que cal buscar mètodes específics de control d'ozó i de deposició àcida en aquesta zona nostra, per les característiques de clima mediterrani i pels efectes de la vegetació; que hem de corregir problemes de la circulació, com avui sortia, de l'alt índex de contaminació que provoquem amb els nostres usos dels vehicles de transport; que cal posar fre a la contaminació secundària, la contaminació difusa pròpia de zones que no tenim contaminació natural i que, en canvi, ens arriba per causes alienes a la voluntat dels que residim a determinades zones, i que, en definitiva, això sols és possible si hi ha un canvi de costums de la societat, que parteixi de la informació veraç i sensibilitzadora dels poders públics i de les actuacions exemplificadores, no mai de les actuacions, com he dit, de bombers i d'«aquí **no passa res**».

Gràcies, senyor president, per la seva benevolència.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. El senyor conseller vol intervenir per contestar la rèplica?

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, en absolut l'actuació del Departament és de no informar; al revés: és d'informar —ja li ho he dit abans i ho repeteixo—, i en absolut és de no aplicar la Llei; s'apliquen, s'obren expedients, s'actua, s'obren expedients sancionadors, etcètera.

El que sí que li vull dir és que els límits d'immissions que nosaltres apliquem són els límits d'immissions de la Comunitat Europea. El que sí que li vull dir és que el control d'emissions..., hem passat, des que ens en vam fer càrrec, a finals del 92 —a finals del 92, senyor Gimeno—, de 1.200 a 4.000 focus, i que es van millorant cada vegada més aquests controls. El que sí que li vull dir és que aquestes xarxes de control automàtic que hem pactat amb aquestes empreses del Camp de Tarragona, i aquestes altres que, quan hi ha una nova instal·lació, exigim, no són exigibles

d'acord amb la Llei; per això es va haver d'arribar a un conveni. I, això, val a dir, doncs, que en aquest sentit és lloable que hagin acceptat de posar aquests controls automàtics connectats amb les nostres instal·lacions.

A Perafort, amb la resposta que li vaig fer, és evident que Perafort no ha passat les deu vegades que marquen –no sé si és per trimestre o per semestre..., em penso que és per trimestre– els límits: només ho va passar tres vegades. Per tant, no hi ha raó per declarar una zona de protecció especial.

La filosofia nostra és una filosofia de millora. Cada vegada es tracta d'anar avançant i millorant, i és evident, senyor Gimeno, i vostè ho sap perquè..., en fi, vull dir, a vegades, també des del seu Grup polític, per esment de «compte amb aquesta indústria, compte amb aquesta altra indústria», vostè sap que no es poden tancar les indústries, però, en canvi, el que sí que li vull dir és que s'està posant, per aquesta via de convenciment, per aquesta via de convenis, de pressió, etcètera, es va millorant la contaminació. No és un tema que sigui absolutament preocupant a Catalunya, però és un tema en el qual..., com vostè deia: «Si no hi ha contaminació al Camp de Tarragona, per què en disminueixen la tercera part?» Home!, sí que hi ha contaminació, evidentment, però justament perquè el que volem és que hi hagi una..., no hi hagi..., no es sobrepassi aquestes tres vegades el trimestre, ni aquestes tres vegades el trimestre, i a això és al que anem.

Respecte a l'ozó, vostè sap que en pocs llocs tenen la xarxa completa com l'estem tenint nosaltres ja, tot i que no hauríem de donar informació fins al 95 i ja l'estem donant; ja l'estem donant perquè no hi ha cap impediment a donar-la. I en el tema de l'ozó, la Comunitat Europea marca uns límits, perquè, és clar, en el tema de l'ozó no pots marcar uns emissions, no s'emet ozó; com vostè sap, són les radiacions solars que actuen sobre uns contaminants que es diuen «precursors» –que, evidentment, són essencialment compostos de nitrogen o hidrocarburs–, i aleshores per això hi ha uns límits d'informació a la població, que són 180, alerta a la població, que són 360, i protecció de la vegetació, que són 200 en una hora, o bé són 65 en vint-i-quatre hores. Sí que li vull dir que això se sobrepassa, però que aquests límits –i, això, el senyor Millán ho diu en una publicació que ha fet– no es coneix si, aquests límits, per al Mediterrani són o no són convenients.

Nosaltres, el que sí que li vull dir és que, en això, tenim un conveni amb l'IRTA, no fa molt de temps, per fer una mesura de l'afectació dels contaminants a la vegetació, a través de plantes del tabac; plantes de tabac, que és una planta que sembla que és adient per mesurar això. Ja ho sabrem, ho sabrem aquí, perquè no ens val, segurament, el que correspon al nord d'Europa, com no ens val la pluja àcida, tampoc, moltes vegades, no ens val... Perdoni, sí, sí, però no ens val en el sentit que en terrenys calcaris, com és aquí, és diferent l'actuació de la pluja àcida en una zona mediterrània que en una zona, doncs, més àcida de vegetació o de terreny com és el nord d'Europa.

Aleshores, en aquest sentit, hi estem treballant. El mateix Millán diu, en algun lloc, diu: «Les dades i estudis no permeten establir la causa-efecte d'Andorra en els danys observats al Maestrat i als ports.» En fi, és un tema que s'ha d'estudiar. El mateix estudi del senyor Millán correspon a quinze dies del mes de juliol de l'any..., no ho sé, 91, o 89. En fi, és un tema que el senyor Millán ha de seguir treballant; nosaltres seguirem treballant. No hi ha cap impediment a coordinar-se en aquest sentit; fins i tot amb el conseller de València, el senyor Emèrit Bono, hem parlat i estem esperant, doncs, que ell també acabi de poder establir aquesta col·laboració entre ambdós. Però no hi ha dubte que aquí, senyor Gimeno, també tenim persones que hi estan treballant i que no es tractaria, tampoc, que ens ho vinguessin a estudiar, sinó més aviat que fos un treball conjunt.

Respecte a Andorra, finalment –i perdoni, senyor president–, voldria dir-li que nosaltres, el maig del 91, ja vam fer un escrit al Ministeri d'Indústria i també al conseller d'Aragó, que una de les exigències, vaja, un dels compromisos que s'havia de presentar en aquest Parlament i que no hem complert –i vostè no m'ho ha recordat, i jo li ho recordo–, però que el complirem, que és de presentar un estudi d'impacte ambiental a la zona dels ports, està ja acabat, és molt recent, està encara calent i, de seguida que estigui acabat de comprovar, etcètera, doncs, es presentarà en aquest Parlament.

Li vull dir, de totes maneres, que les dades que es tenen a Roquetes, que no sembla que estiguin, en aquest cas, tant de compostos de sofre com d'ozó, doncs, són inferiors –no és que siguin pitjors ni millors: són inferiors– que a la major part de zones de Catalunya. Per tant, aquest és un estudi que sí que val la pena aprofundir, perquè potser, almenys en la zona del Baix Ebre i del Montsià, no afecta tant com afecta, potser, a la zona de València.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de muntanya

Passem ara al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política de muntanya, presentada pel diputat senyor Ganyet, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, que té la paraula per fer la seva exposició.

El Sr. GANYET: Honorable senyor president, senyories, vull expressar la meua sorpresa perquè no veig la coneguda silueta del conseller de Política Territorial a la cambra, senyor Cullell. És la primera vegada que el conseller de Política Territorial no contesta una interpellació o una acció parlamentària sobre política de muntanya. És com si a una interpellació sobre contaminació atmosfèrica contestés el conseller de Cultura. No obstant això, vull agrair la presència del conseller d'Agricultura, que és un conseller sectorial, però això posa de manifest un desconcert del Consell Exe-

cutiu, que fa contestar un conseller sectorial sobre una qüestió d'abast global. En tot cas, si no hi pogués ser el conseller de Política Territorial, tindria tot el sentit que fos el president de la Generalitat qui contestés una interpellació d'aquestes característiques. (*Remor de veus.*)

Però, en fi, després de la sensibilització produïda a cavall del Congrés de Cultura Catalana dels anys setanta, després de la petita –minsa, si vostès volen– victòria dels grups de l'Alt Pirineu, gràcies a l'Entesa dels Catalans, d'introduir un article a la Constitució espanyola –el 130– amb un esment especial a la muntanya, i que l'Estatut recollís, també gràcies a l'Entesa dels Catalans, com a competència exclusiva de la Generalitat el tractament específic de la muntanya, va culminar-se la tasca preparatòria del que podia esdevenir una eficaç acció de govern, amb l'impuls per part del Grup Socialista i el consens de tota la cambra, que conduí a l'aprovació de la Llei d'alta muntanya a inicis de l'any 83.

D'aquell fet, doncs, ja fa més d'onze anys. Per tant, és hora de fer balanç de la seva aplicació. S'han assolit els objectius de la Llei? Funcionen correctament les eines político-administratives previstes? En quin estat es troba el Pirineu a mitjans dels anys noranta, a quatre o cinc anys de l'inici del segle XXI?

La Llei, senyores i senyors diputats, com vostès saben perfectament, preveia dos elements bàsics per desenvolupar la política de muntanya: d'una banda, els consells comarcals de muntanya; d'altra banda, els plans comarcals de muntanya. Analitzarem, doncs, ràpidament llur situació jurídicopolítica, la percepció que en tenen els ciutadans i la seva efectivitat.

Els consells comarcals de muntanya senzillament han desaparegut, no hi són, han quedat desdibuixats per la implantació i generalització dels consells comarcals; és un mal començament, perquè els consells comarcals tenen greus problemes de representativitat. Vull recordar que són fruit no del consens, necessari consens entre totes les forces polítiques del país representades en aquesta cambra, sinó de la imposició d'una força política que tenia i té –esperem que per poc temps– la majoria absoluta, la imposició del seu model d'organització comarcal sobre els models de la resta: el sistema electoral, que es decanta clarament a favor de Convergència i Unió; que hi hagi moltes dotzenes d'ajuntaments no representats –de fet, centenars–; la politització dels consells, que fa que a la pràctica siguin minidiputacions i aspirin a ser ajuntaments d'abast comarcal, abandonant la tasca que els seria pròpia, de coordinació i mancomunació dels ajuntaments, etcètera, provoca un dèficit evident de legitimitat, que pesa sobre el conjunt del nostre país.

Un exemple és el cas de l'Alta Ribagorça. Tres ajuntaments, un de gran, un de mitjà i un de petit: Pont de Suert, Vilaller, Barruera. Pont de Suert, eleccions municipals: majoria absoluta dels socialistes, igual com Vilaller; el gran i el mitjà. Doncs bé, al Consell Comarcal hi ha majoria de Convergència i Unió. Alguna cosa passa.

Si volen, poso l'exemple de la Seu d'Urgell i el Consell Comarcal de l'Alt Urgell. La Seu d'Urgell, més del 60% de

la població de la comarca de l'Alt Urgell, Grup de Govern a l'Ajuntament de la Seu, deu consellers; Grup de Convergència i Unió, cinc consellers. El Grup de Govern té un conseller comarcal, el Grup de Convergència i Unió en té tres. Alguna cosa passa.

Els consells comarcals, doncs, dissenyats per Convergència i Unió, no afavoreixen gens la política de muntanya. Les seves mancances de representativitat graven negativament la política de muntanya.

L'altre instrument bàsic, els plans comarcals, tot i representar un avenç, han caigut en el burocratisme, senyor conseller; si s'havien concebut com a eina ordenadora d'un enriquidor debat entre la Generalitat, d'una part, i els pirinencs, d'altra, per tal d'establir les prioritats d'inversió pública semblen, a hores d'ara, mers llistats d'inversions ja previstes pels diversos departaments de la Generalitat, formulats en forma de plans. Són llistats a cops tècnicament ben ordenats, però no tenen el caire participatiu que caldria. Són, doncs, llistes i no són pactes. Per tant, consells comarcals no representatius, plans comarcals buits, opacs i burocràtics.

No cal que parlem del Consell General de Muntanya. Senyor conseller, li proposo, cordialment, un repte –si ho vol ho fem a trio amb el senyor Culler–: esculli vostè dotze ciutats o pobles del Pirineu; li suggereixo fer una enquesta amb dues preguntes; la primera pregunta: «Sap vostè què és el Consell General de Muntanya?» La segona pregunta, en cas afirmatiu: «Per qui està format?» El resultat seria aclaparador. Ningú al Pirineu coneix l'existència d'una instància que teòricament representa, en aplicació de la Llei d'alta muntanya, els pirinencs davant la Generalitat i que teòricament ha d'impulsar i dirigir l'acció de govern. Aquesta és la realitat.

Per tant, senyor conseller, senyores i senyors diputats, les coses no van bé, l'evolució no és positiva, l'esperit de la Llei s'ha difuminat. No creuen en la necessitat de política de muntanya a Catalunya com la conceben els països europeus que tenen muntanya, no cal dir els alpins. De fet, no creuen en l'existència d'una àrea específica dins del Principat; no creuen en l'existència del Pirineu com una regió, com una àrea diferenciada. No dic que no siguin coherents, vostès ho són de coherents, perquè en el Pla territorial general el Pirineu no existeix. No cal, segons Convergència i Unió, elaborar i aplicar una política específica per a les regions de muntanya, i són molt coherents al respecte. Però hi ha una Llei; almenys, apliquin la Llei de muntanya.

Vull fer-los memòria de com hem hagut d'anar extraient amb fòrceps l'aplicació del que explícitament preveia la Llei. Un exemple pres a l'atzar: el 9 de febrer de l'any 89, sis anys després de l'aprovació de la Llei, ens vam veure obligats a presentar una moció al Parlament perquè s'aprovesin els primers plans comarcals de muntanya, quan la Llei els donava un any, per tant ja duïen cinc anys de retard.

El resultat –i amb això acabo, senyor president– quin és? Podria ser que el Pirineu navegues vent en popa, i es demostraria que no calia la Llei o que no calia aplicar-la, però el

que succeeix és que, d'una banda, el que hi ha és desconcert, no se sap quins objectius té el conjunt dels pirinencs en el conjunt de Catalunya, quin rol correspon al Pirineu. És exclusivament turístic? És una àrea marginal? No cal dir el descens en segments fortament castigats per la crisi, com la dels ramaders.

I d'altra banda –i, en això, hi volia posar un especial èmfasi–, es dona una creixent agudització dels desequilibris interns. Qui no constati que en l'última dècada s'ha accentuat l'evolució tendencial divergent de dues subsocietats pirinenques és que no hi veu o no hi vol veure. Algunes parts del territori avancen cap a la massificació turística, parts de la Vall d'Aran, parts de la Cerdanya, parts de l'Alta Ribagorça; les altres valls, les valls laterals, les altes valls, la majoria cauen molt perceptiblement en la desertització demogràfica, cultural i econòmica, en l'imparable envelliment de la població.

Creu, per tant, el senyor conseller que cal corregir la trajectòria de l'actuació pública, en especial de la Generalitat, o, ben al contrari, està cofoi dels resultats obtinguts?

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor...

El Sr. GANYET: Li demanem, per tant, quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la política de muntanya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon i Sabaté): Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, bé, potser, si em permet una petita digressió, la meua silueta no és tan coneguda, però com a voluminosa espero que li sigui d'utilitat. (*Remor de veus.*)

Vostè fa una anàlisi evidentment de caràcter polític dels consells comarcals de muntanya, amb unes valoracions que per mi no són desconegudes, donat que les ha reflectit en el passat en els mitjans de comunicació. Probablement el seu interès en aquest cas sigui molt específic per la seva comarca, però això no vol dir que es desvirtui la funcionalitat dels consells comarcals en general. Quan vostè em parla que els consells comarcals de muntanya han quedat diluïts per la creació dels altres consells comarcals, jo crec que en aquest sentit ho hauria de dir amb to positiu, no amb to pessimista, perquè si s'ha demostrat que aquesta figura era vàlida en les zones de muntanya, doncs, segurament la seva vàlua també es presta als altres àmbits territorials de Catalunya.

Jo, de totes maneres, no vull entrar en aquest tipus de discussió, tot i que conec a bastament el funcionament dels consells comarcals –jo mateix en són membre, d'un– i pel mateix sé quin és el seu funcionament, quina és la seva finalitat, i sí que crec que són una gran eina específicament per coordinar tot el que és la tasca municipal, moltes vegades, en el temps que es van constituir, molt descoordinada. La valoració de si la representativitat és més adequada o menys adequada correspon a l'aprovació d'una llei i a l'aplicació d'aquesta.

Quan parla dels plans comarcals i que s'han omplert de burocratisme, jo no ho crec; senzillament els plans comarcals van estar fixats –jo els tinc aquí–; amb la fixació de la participació dels diferents departaments, amb les quantitats econòmiques, les finalitats, en el moment en què van ser fixats es va manifestar la satisfacció per aquest fet; en aquest moment vostè ja sap que estan endavant del projecte de la continuació d'aquests plans comarcals, amb un increment molt notori –jo abans mirava la seva comarca i he vist, per exemple, que s'incrementa un 63% per als futurs anys la inversió del Govern de la Generalitat en aquesta–, i probablement quan vostè parla de burocratisme és possible que es refereixi a vegades a la complexitat de portar endavant les obres en aquestes comarques. Però també hem de recordar que el Govern, posteriorment –i moltes vegades a petició de vostès mateixos–, ha de donar constància i referència de la tasca portada i que precisament a vegades aquest administrativisme que a tots ens fa nosa després resulta molt útil a l'hora de demostrar que les coses s'han fet bé o que quedin adequadament justificades.

Amb tot i això, no és que estigui defensant –i vostè em coneix personalment, no sóc una persona que li agradi complicar les coses– un excessiu burocratisme, sí que probablement el que es dona en aquest moment m'atreveria a dir que és l'adequat i el necessari per portar endavant el Pla, almenys pel que respecta al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que és del que jo potser li puc donar més constància.

Segurament quan se'm va assignar la resposta de la seva pregunta era perquè qualsevol membre del Govern entenc que com a participant d'aquest Pla ha de poder donar resposta d'aquest, i amb això no vull pas rebaixar el paper coordinador que porta en aquest tema Política Territorial. Probablement també era perquè el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca vostè sap que té una incidència important en el desenvolupament d'aquestes comarques. També pot ser pel reflex que s'ha donat –encara que vostè negui aquest reconeixement– al Pla director de política agrària i pesquera de Catalunya. Vostè sap que hi ha un pla específic de desenvolupament per a les comarques de muntanya, amb unes propostes en concret, evidentment, i és per a tot Catalunya. Vostè sap que vam dividir Catalunya en quatre zones: les zones periurbanes, les zones d'agricultura consolidada, les zones d'agricultura desfavorida i les zones de muntanya. Suposo que vostè el té i, per tant, haurà vist les línies i propostes d'actuació, que són absolutament concretes i tendents a aconseguir evitar algunes de les problemàtiques que vostè ha citat, que és cert que es donen, es dona un abandonament de la població rural, es dona un envelliment de la població, és cert, però també vull recordar-li que, potser amb no tan gran mesura, en algunes comarques igual o més, es dona en la resta de Catalunya i que això ve donat pel canvi de les estructures agràries.

També vostè parlava de crisi ramadera. Bé, en aquests moments jo no crec que hi hagi crisi ramadera, almenys en les comarques de muntanya. Sí que és cert que hi ha hagut

una reconversió força important del sector ramader a la muntanya, però que aquesta reconversió s'ha pogut fer d'una forma no gens traumàtica, gràcies a les ajudes de la comunitat, del mateix Ministeri d'Agricultura i del nostre Departament.

Quan vostè em parla de crisi de ramaders, jo sospito que es deu referir a l'abandonament lleter que hi ha hagut en algunes zones, però he de dir que aquest abandonament s'ha produït amb voluntat expressa dels mateixos implicats i percebent una quantitat econòmica que moltes vegades garanteix molt més la vigència econòmica d'aquesta família que no pas la pròpia explotació, però sí que nosaltres som molt conscients, des del Departament, que en el moment que es reparteixi la resta de quota que en aquests moments queda, nacional, hi ha algunes comarques en què s'ha de tenir molt en compte, i sobretot si en algunes d'elles hi ha indústries de caràcter transformador –com és el cas de la seva o alguna altra–, i que, això, ho tindrem en compte. Sí que voldria dir que, de crisi ramadera, en aquest moment jo no observo que n'hi hagi; que n'hi hagi hagut en el passat és possible, però, en tot cas, l'abandonament és un abandonament pactat, per dir-ho d'alguna manera, amb unes retribucions que permeten la subsistència d'aquestes persones, i que, en aquests moments, sortosament, els preus de la llet i, en aquest cas, dels vedells, doncs, garanteixen la viabilitat de les explotacions.

Per altra banda, vull recordar-li que, tant des de la Unió Europea com des del mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sempre s'han anat fent mesures sectorials que tendeixen a consolidar aquesta població; per exemple, jo vull recordar-li a vostè –i potser parlo molt específicament de la seva comarca, perquè així en tenim coneixement els dos–, però, per exemple, nosaltres, a través de les ajudes compensatòries de muntanya, estem ajudant, en aquest moment, el transport de la recollida de la llet, perquè alguns vaquers no es vegin obligats a abandonar aquesta producció. A part de la pròpia ajuda en les zones de muntanya, que en aquest moment, si no ho recordo malament, és una ajuda de vora de catorze mil explotacions, una ajuda a fons perdut que es dona a través dels fons de l'ICM.

Bé, jo acabo la meua intervenció, perquè la seva potser ha estat més llarga; he notat en ella un cert to pessimista, que no comparteixo i que, en tot cas, en la rèplica a les seves darreres preguntes, doncs, ja li donaria contesta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor president. Malgrat tot, jo he d'agrair que el meu interlocutor hagi fet ús de la paraula i hagi repassat, en certa manera, algunes de les allusions que he fet, alguna de les parts del meu discurs inicial.

Molt ràpidament. De consells comarcals, se n'haurà de parlar, en aquest Parlament, però fer una nova instància, un nou nivell d'administració local que no sigui consensuat per

tota la cambra és greu. Això, d'entrada. Vostè ha dit que els consells comarcals coordinen la tasca dels diversos ajuntaments. Això és el que haurien de fer, haurien d'assemblar-se més a mancomunitats de municipis, coordinar els municipis entre ells, que no pas suplantar, en determinats moments, el primer nivell de representació política per elecció directa dels ciutadans, que són els ajuntaments.

Evidentment que, en els plans comarcals, hi participen tots els departaments de la Generalitat –també el seu–, però és que el que jo he plantejat en la meua intervenció és que hi ha un dèficit evident de participació de la societat organitzada. La societat organitzada, més enllà dels burocratismes, no hi participa i –encara més enllà en la meua afirmació– no coneix l'existència dels plans comarcals de muntanya; per tant, no es dona el pacte que preveia la Llei entre la societat organitzada, d'una banda, i el Govern de la Generalitat, d'altra banda.

Per què tenia un interès especial que el conseller que té dins del seu Departament la Direcció General de Política Territorial fos present aquí? Perquè és l'encarregada de l'elaboració dels plans comarcals de muntanya. I no vull negar –molt lluny d'això– que els diversos departaments de la Generalitat –també el seu–, quan fan plans per al conjunt de Catalunya, plans sectorials, determinin com afecten aquests la muntanya, però és que, la política de muntanya, el que vol és precisament posar en comú aquestes diverses visions sectorials.

Respecte a la crisi ramadera, em vull referir a la seva etimologia. Com sap vostè perfectament, «crisi» vol dir «canvi». Per tant, hi ha un gran canvi en curs en la ramaderia del Pirineu, perquè en molt pocs anys, dos, tres anys, un 30% dels ramaders del Pirineu abandonen les seves explotacions; és un canvi extraordinàriament ràpid i extraordinàriament brusc.

Nosaltres, vistes les circumstàncies, haurem de presentar una moció, que ara els esmentaré molt ràpidament els trets bàsics d'aquesta moció. Insistirem en la creació d'una direcció general de la muntanya, ja que l'eficàcia de l'actual estructura político-administrativa de la Generalitat al respecte és molt dubtosa. Insistirem a favor de plans comarcals participatius que siguin eines de debat i que es faci l'esforç de concertació amb les altres administracions públiques, com deia la Llei –amb l'Administració de l'Estat, amb les diputacions, amb els ajuntaments. Trencarem més llances a favor de consells comarcals de consens. Volem que el Consell General de Muntanya sigui conegut i representatiu. Demanarem que el Pla Territorial General reconegui que existeix el Pirineu i el consideri com a àrea específica de planificació. I, d'acord amb una idea que ha tractat positivament la Comissió Interpirinenca de Poders Locals –que hi ha l'Ajuntament de Toulouse, l'Ajuntament de Barcelona, els comuns del Principat d'Andorra, l'Ajuntament de Foix, l'Ajuntament de la Seu–, que ha tractat també, fa molt pocs dies, a Lourdes, la Comunitat de Treball dels Pirineus, amb paraules del president de Navarra, Juan Cruz Alli, que el ministre Borrell també s'hi ha manifestat a favor i que nosaltres, la

gent, alguns dels pirinencs, ho venim predicant des de fa temps, cal l'elaboració d'un pla estratègic conjunt que abasti tot el Pirineu, amb una participació decisiva des de Catalunya.

Esperem una resposta positiva per part del Govern de la Generalitat, en els punts d'aquesta immediata moció, i també, lògicament, una resposta positiva del Grup Parlamentari que li dóna suport.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. El senyor conseller pot fer la...

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, quan només..., potser perquè em pertoca més pel ram, no?, quan diu «crisi», d'acord, «crisi» és «canvi», però, en tot cas, estic segur que la majoria de membres de la sala quan han dit «crisi» no entenen un canvi, sinó que entenen que volia dir que anava a pitjor. És cert que hi pot haver hagut un 30% d'abandonament de petites explotacions, que, com he dit abans, doncs, són abandonaments primats, però també és cert que, en aquest moment, hi ha una política de suport a les zones de muntanya força important. Només a tall il·lustratiu, però vostè sap que en aquest moment hi ha unes ajudes força importants per a la cria de l'ovella: exactament, em sembla que són 2.400 pessetes per ovella i any; quan és a la muntanya, són 4.300. Vostè sap que hi ha una prima important per a les vaques alletants, al voltant –depèn de les característiques– de 12.000 pessetes. Vostè sap que hi ha també una prima important per al vedell que s'engreixa lliure: poden arribar a bastants més pessetes, depèn de les característiques –no voldria citar-ho de memòria, però m'atreiria a dir que poden arribar fins i tot a les 21.000 pessetes, etcètera. En aquest moment, almenys en el que respecta al manteniment de la població rural en aquestes zones, m'atreiria a dir que hi ha una conscienciació global i que hi ha un esforç important per part de tots. Ja no citaré totes les ajudes que en aquest moment hi ha a l'agroturisme, etcètera.

Vull, sí, citar-ho, perquè crec que és important i, a més, perquè li vull fer un prec, jo, a vostè, també: citar-li el recent pla de l'objectiu 5.b. L'objectiu 5.b, com sap, aquesta vegada, a més, hem tingut la sort d'aconseguir que la seva comarca hi fos sencera, junt amb moltes altres comarques de Catalunya, hem triplicat la superfície de territori i, a la vegada hem multiplicat per més de sis l'aportació econòmica que ens feien tant la Unió Europea com el Ministeri i, evidentment, doncs, la pròpia aportació de la Generalitat; crec que donaran un impuls força important, donat que no solament contemplan obres d'infraestructures, sinó que contemplan una ajuda del 40% a qualsevol iniciativa creadora de riquesa en aquestes zones. Jo espero que això també hi ajudarà força.

No voldria tornar a entrar en el tema dels consells comarcals, que segurament és un problema més personal de vostè –i que reconec que pot ser compartit amb altra gent– que no pas un problema de caràcter general. Sí que quan es parla que cal fer un pla conjuntament amb tots els sectors del Piri-

neu, un pla estratègic –deia vostè– amb participació, doncs, jo hi estic totalment d'acord: cal que hi treballem i cal que hi treballem plegats, i aquí sí que li volia demanar el seu esforç. Ara hem aconseguit l'objectiu 5.b, força bé, per cert, gràcies a la conjuntura política. Abans no li he volgut fer, no li he volgut dir que vostè ha fet una valoració política temporal d'un determinat grup polític: crec que en aquest moment no és prudent, sobretot per part de vostès, fer aquest tipus de valoracions. Sí que li voldria dir, amb la força política que en aquest moment tingui, que se'ns ajudi en els projectes Leader. Vostè sap que properament, doncs, hi haurà l'adjudicació de projectes Leader; fins ara a Catalunya en teníem dos, sembla ser que en podem obtenir set o vuit, i jo li demanaria que amb aquesta voluntat de defensa de la muntanya –i vostè sap que, als projectes Leader, majoritàriament, hi poden accedir aquestes comarques– ens hi doni un cop de mà.

O també voldria recordar –i aquesta sí que és més important, perquè aquí sí que hi ha hagut una discriminació brutal, m'atreiria a dir jo– els projectes Interreg. Vostè recordarà, perquè em sembla que ho vaig citar en aquesta mateixa cambra –perquè, a més, jo me'n sento molt indignat–, que la Unió Europea destina als projectes Interreg 354 milions d'ecus. El Govern de l'Estat espanyol va decidir fer una distribució, doncs, si no ho recordo malament, de 327 per a la frontera hispano-portuguesa i 27 per a la frontera espanyola-francesa. Recordo que la finalitat de l'Interreg és suprimir fronteres en tots els seus aspectes –físic, cultural, etcètera–; aquesta distribució no l'entendem pas gens ni mica. De totes maneres, sí que vostès hi poden fer molt.

Donaria per acabat –i no vulgui veure una intervenció massa política en el meu to–, voldria acabar amb una frase i amb una entrevista que vostè va fer en un recent diari, a *La Vanguardia*, on vostè mateix –em refereixo al que diu vostè–, amb la seva fotografia, diu: «Nunca hemos vivido tan bien.» Segurament, segurament la premsa va agafar una frase seva; jo he llegit l'article amb molta atenció i està molt bé, però sí que vostè m'ha de reconèixer que s'ha fet un esforç important en la política de muntanya. Que probablement no és prou? Segurament: mai és prou, però vull entendre que en la seva intervenció i sobretot de la lectura d'aquest article, vostè estarà d'acord amb mi que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha fet un esforç important, que segurament no seria el que vostè voldria, però sí que segurament ha estat el més possible donades les circumstàncies i les disponibilitats pressupostàries.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les urbanitzacions privades

El punt novè de l'ordre del dia ha quedat posposat.

Passem al desè: interpellació sobre la regulació de les noves activitats turístiques, que presenta...

(Pausa llarga.)

Alteració de l'ordre del dia

El Sr. FARRÉS: Senyor president, sollicito a veure si es pogués fer l'alteració del punt de l'ordre del dia, en tot cas, pel següent.

El Sr. PRESIDENT: La presidència es veurà amb un problema perquè... (*Remor de veus.*)

O sigui, el que sollicita el senyor diputat d'Iniciativa per Catalunya és alterar l'ordre del dia en el sentit d'ara tramitar el punt onzè. Hi ha l'assentiment de la cambra?

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la sanitat animal

Molt bé, doncs passem al punt onzè: hi ha una interpel·lació sobre la sanitat animal, que ha presentat el diputat senyor Reguant. (*Remor de veus.*)

Silenci, per favor!

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpel·lació que vaig a substanciar no es tracta pas de la sanitat animal en el seu conjunt i sí que es concreta en els animals domèstics de companyia, especialment gats i gossos, en tant que aquests actuen com a reservori i, per tant, com a portadors de possibles malalties infecto-contagioses per a l'espècie humana.

Com vostès saben, la convivència amb gats i gossos és cada vegada més estreta i fins i tot es dona com a teràpia en determinats col·lectius –gent gran. S'han emprès diverses accions patrocinades per la Lliga protectora i una fundació privada per tal de fomentar la tinença de gats i gossos com a teràpia per a combatre la soledat. A les presons i a presos, sobretot a toxicòmans en fase de rehabilitació –a Quatre Camins, per exemple–, es porta una experiència pilot amb la introducció de gossos bòxers, en aquest cas, des de juliol de 1993, amb una finalitat social encomiable i amb un resultat ben acceptable. La Lliga Protectora d'Animals ha donat aquest any una gran empenta a aquests projectes socials enviant animals a nens, malalts, ancians i presos.

Per altra banda, cal tenir en compte que en qualsevol malaltia infecto-contagiosa hi ha tres grans grups de risc: la gent gran, els nens i els que pateixen immunodeficiències o immunosupressió. Els animals de companyia poden actuar com a vectors transmissors i reservoris de determinades malalties, i especialment n'hi ha tres de les quals volem parlar i que són d'especial importància des d'un punt de vista econòmic i fisiosanitari. Ens referim a la toxoplasmosi, la hidatidiosi i, sobretot, la leishmaniosi.

Sempre i segons les respostes que ens donà la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, formulades pel Grup on jo estic ubicat en aquests moments, la normativa que regula a Catalunya la zoonosi dels animals de companyia és una llei d'epizooties i un reglament d'epizooties, també, però ancorats en el túnel del temps. La Llei és del 20 de desembre del 52, segons jo tinc aquí, i el Decret fou aprovat, el Reglament aquest fou aprovat pel Decret del 4 de febrer de 1955.

Avui no parlaré de la ràbia; és un tema que valdria la pena fer-ne una interpel·lació a banda. Les coordenades sociològiques han variat prou i en quasi cinquanta anys com perquè s'hagi d'actualitzar la normativa pel que fa a la zoonosi, distingint entre animals d'abast i animals de companyia. Dic «animals d'abast» perquè en la Llei a què m'he referit i el reglament fan especial menció d'aquesta classe d'animals, i no pas dels gats i gossos o animals de companyia, i per tant caldrà, donat el seu grau d'implantació social i les característiques econòmiques i les derivacions sanitàries, caldrà, realment, refer en els anys noranta aquesta legislació, probablement.

Si mirem *stricto sensu* allò que estableix la Llei i reglaments citats per a la toxoplasmosi, la hidatidiosi i la leishmaniosi, veurem el següent: de la toxoplasmosi, no apareix ni com a malaltia de declaració obligatòria ni tan sols com a zoonosi susceptible de mesures sanitàries especials. Pel que fa a l'equinococcosi o hidatidiosi i leishmaniosi, no són subjectes a declaració oficial, però sí a mesures sanitàries especials considerades com a zoonosis menors, segons l'article 4 de la Llei i 6, 8, 395, 396 i 397 del Reglament.

Els darrers articles especifiquen aquestes mesures sanitàries especials que serveixen també per a la leishmaniosi: quan es diagnostiquin es prendran les mesures antiepzootiques especials i particulars establertes. El veterinari titular ho notificarà al Servei Provincial i a la inspecció veterinària, amb totes les dades necessàries sobre el focus, per tal que siguin incloses en les estadístiques mensuals d'epizootiques la casuística d'aquestes malalties. Els animals afectats s'aïllaran i es procedirà al seu tractament segons la malaltia. De la mateixa manera en ports i fronteres seran refusats els animals infectats.

I aquestes mesures tampoc no s'apliquen en l'actualitat, des del nostre punt de vista; és a dir, si es complissin les mesures sanitàries especials que apareixen en el Reglament d'epizooties, en aquests moments s'hauria de disposar de dades completes i exhaustives de la incidència i la prevalença de la leishmaniosi i equinococcosi a Catalunya, i d'aquestes dades la Conselleria no en disposa o, almenys, no ens les ha facilitat quan li ho hem preguntat.

Pel que fa a la regulació en medicina humana, la toxoplasmosi humana no és una malaltia de declaració obligatòria i, per tant, el Departament de Sanitat no disposa de dades sobre la seva incidència a Catalunya. Pel que fa a la hidatidiosi, està contemplada com a malaltia de declaració obligatòria exclusivament numèrica, sobre la Resolució de 3 de setembre de 1981, per la qual cosa no es disposa de dades individualitzades ni clíniques ni epidemiològiques dels casos declarats, així com tampoc del cost econòmic que generen. Estem parlant sempre de centenars o d'algun miler de milions. Les mesures legals preventives es basen exclusivament en el comís i destrucció de les vísceres afectades pel quist hidatídic als escorxadors i per la prohibició de l'entrada de gossos a aquestes recintes. Pel que fa a la leishmaniosi, el mateix que per a la malaltia anterior: declaració exclusivament numèrica i, per tant, es desconeixen totes les

circumstàncies epidemiològiques i econòmiques que l'envolten.

L'estat actual de les malalties. La toxoplasmosi, el principal vehiculador de la malaltia és la carn d'animals d'abast infectada, tot i que el gat infectat també n'és un gran transmissor per via orofecal. La presència cada cop més gran de gats en les cases, sobretot a nivell urbà, fa que el risc de contagi sigui major.

Quin és el problema, doncs? El més important és la desinformació a nivell dels propietaris d'aquests animals de companyia i de la població en general. L'augment de la sida és preocupant i hem vist i tenim informació que han començat a veure's, no un nombre desproporcionat, però sí casos de toxoplasmosis cerebrals a malalts de la sida; toxoplasmosis que no són primoinfeccions generalitzades, oportunistes, sinó infeccions críptiques que es revifen en aquesta forma. I aquest és un problema que anirà en augment a causa de l'augment dels casos de sida. Al nostre país, com és sabut, en el període que va d'octubre del 81 al desembre del 93 hi ha hagut 5.582 casos d'aquesta malaltia que fa depressió de les defenses i, per tant, facilita l'aflorent d'infeccions que estaven latents o controlades pels anticossos.

Hi ha, per tant, d'aquestes malalties que estem esmentant, una manca absoluta d'estudis epidemiològics de la malaltia, tant a nivell animal com humà. La hidatidiosi, els casos declarats al sistema de malalties de declaració obligatòria són: el 1990, 74 casos; el 91, 91; el 92, 50, i el 93, 57 casos. Cada cas d'hidatidiosi comporta, com se sap, un ingrés hospitalari, una intervenció o més d'una i la posterior recuperació, amb un cost públic important i que la Conselleria en aquest moment no coneix, d'acord amb tot el que hem dit anteriorment, perquè la normativa legal no obliga i, per tant, es fa un seguiment numèric que pot semblar suficient i que la veritat sembla que en l'hora actual caldria ja afinar-lo per tenir un seguiment més substancial, com es fa en altres comunitats i com indica l'OMS i com indiquen normatives de la Unió Europea, a fi i efecte de ser un problema, sense ser un problema monstre o molt important, però un problema que una societat que aspira a la bona qualitat de vida ha de disposar, des del nostre punt de vista.

Hi ha, per tant, un absolut desconeixement emparant-se, com deia, en la normativa que no obliga, de l'epidemiologia, de la hidatidiosi humana a Catalunya i donant-se, per tant, en les zones de més alt risc epidemiològic, la transmissió que s'ha donat en cadascun dels casos i la correlació que hi pot haver entre els casos i els reservoris o transmissors del quist hidatídic.

El gos és el reservori més important del paràsit i, així i tot, hi ha desconeixement també absolut, pel que fa a la Conselleria, sobre els gossos parasitats per equinococs granulosis a Catalunya. Tampoc la desparasitació preventiva dels gossos, prèvia a la vacunació, està regulada, i ni tan sols hi ha campanyes per tal de promoure-la, que nosaltres coneguem. Així resulta que el trencament del cicle biològic del paràsit a aquest nivell s'ha de fer per la bona voluntat del

propietari o el bon consell del veterinari clínic que es faci càrrec de l'animal.

Pel que fa a leishmaniosi, que és la més important de les tres d'aquestes malalties que estic ara esmentant del reservori animal i infecció humana, constitueix la zoonosi, doncs, dels gossos de major importància sanitària, i sobretot, pel que fa a Europa, als països de la vessant mediterrània és on n'hi ha més i a Catalunya hi han zones —diguem-ne— que són endèmiques i d'altres on no hi han casos dins la nostra mateixa superfície del territori. I és tal la seva importància que l'Organització Mundial de la Salut, en el seu programa especial per a investigació de malalties tropicals, la té com a malaltia d'estudi preferent, la leishmaniosi.

La mateixa OMS, en una recent trobada a Grècia, el 25-27 de novembre del 93, amb experts de les regions mediterrànies afectades —no sé si hi havia representació del nostre Govern—, va fer unes conclusions i unes recomanacions entre les quals està el reconeixement de la gravetat de la malaltia, el seu increment als països mediterranis i la manca d'informació oficial que hi ha sobre la incidència i prevalença de la malaltia, tant a nivell de gossos afectats com de persones. De les conclusions i recomanacions de l'OMS en podem parlar més endavant.

Vull dir, per tant, que podria estendre'm més amb més informació, avui sobretot inspirat per l'interès que desperta aquesta interpellació, però tinc la impressió que he de passar a formular unes preguntes concretes perquè el conseller tingui una base per daixò, eh? Per tant, anem a dir que quines mesures té previstes el Govern per tal d'adequar la normativa vigent a la situació socio-sanitària actual dels animals de companyia. D'aquestes preguntes que li faré, d'un tractament correcte i adequat d'aquest bloqueig del cicle de transmissió, podríem fer un estalvi al voltant dels 1.000/2.000 milions de pessetes. Si vol hi podem entrar a fons. És una cosa que, vist que no ens sobren els recursos, no estaria de més, i de manera fàcil, això es podria fer.

Segona pregunta que li faig, senyor conseller: quins són els criteris de capteniment del Govern pel que fa a la prevenció i control de l'equinococcosi i la toxoplasmosi en els animals de companyia? Quines mesures pensa prendre el Govern pel que fa al coneixement minuciós i exacte de la incidència, prevalença i epidemiologia de toxoplasmosi, hidatidiosi i, sobretot, leishmaniosi en els animals de companyia? Quines mesures pensa prendre el Govern pel que fa a la vigilància epidemiològica de la toxoplasmosi, hidatidiosi i leishmaniosi en la població humana? Quins són els criteris de capteniment del Govern perquè les recomanacions de l'OMS, anteriorment citades, en relació amb la leishmaniosi i, sobretot, en locoinfecció sida-leishmània? I quina és la política d'educació sanitària que el Govern segueix o pensa seguir pel que fa a aquestes zoonosis per als propietaris de gossos i a la població en general?

En síntesi, entenem que estem tractant un tema que probablement coincidirem amb la Conselleria que cal actualitzar la seva normativa legal, cal crear, cal dinamitzar tot el que sigui posar damunt la població de Catalunya la sensibi-

litat per aquesta qüestió perquè, d'alguna manera, seria col·laborar a millorar la salut pública, tal com diuen els experts en aquest tema.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Em temo, senyor Reguant, que les preguntes que ha formulat les haurà de reproduir en forma reglamentària perquè..., bé, potser sí que el conseller contestarà; no anticipem els fets.

El Sr. REGUANT: En tot cas li podria deixar... Les tinc escrites aquí, les hi puc deixar o les hi puc llegir de manera més lenta.

El Sr. PRESIDENT: Ja ho farà en forma reglamentària, senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Sí, només si em permet, senyor conseller, les podria retirar totes. Només preguntar-li si pensen o no actualitzar una normativa que fa quaranta anys que s'hauria d'haver retocat i que vostès fa catorze anys que són al Govern i no l'han tocat.

El Sr. PRESIDENT: Això és una interpellació, senyor..., modèlica. (*Rialles.*)

El senyor Marimon té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, així com abans sí que em sentia capacitat per contestar la pregunta, a algunes d'aquestes i sense preparació prèvia, per descomptat que no me'n sento capaç, a part que hi ha una bona part de preguntes que segurament competeixen al Departament de Sanitat.

Jo sí que pregaria, i és un prec al president i als senyors diputats d'aquesta sala, que quan es fan preguntes d'aquest tipus siguin més específiques, perquè tot i que el conseller assisteix a aquesta sala molt documentat, davant de preguntes tan inconcretas, doncs, no es veu capacitat per respondre. Perquè quan es pregunta «sanitat animal», doncs, jo he vingut preparat per a tot el tema de fronteres, de porcí, de boví, no sé què..., i evidentment quelcom dels animals domèstics. Però contestant d'una manera simple la seva interpellació i que crec que pot donar agilitat –i, en tot cas, després vostè, si té la bondat de passar-me les preguntes, jo li contestaria per escrit–, estic d'acord que en aquest moment caldria examinar la legislació, la legislació actual, i el Departament brinda, en aquest cas a vostè i als diputats que ho creguin convenient, treballar en aquesta línia. Jo sí que li puc garantir que nosaltres complim exactament i amb rigorositat la normativa; que hem especialitzat el laboratori de sanitat ramadera de Vic, precisament, en tot el tema d'animals domèstics i, en aquest cas, molt concretament de leishmaniosi, però que la llei en aquest moment no obliga a la seva declaració i que, en tot cas, és voluntat del propietari, doncs, tant el tractament com de posar-nos en coneixement, en el cas dels animals. No així en el cas de l'humà, que aquesta sí que consta en les persones afectades i se'n té constància.

Doni, doncs, per contestada en aquest sentit la interpellació, amb una voluntat oberta de treballar en aquest sentit i amb un reconeixement de la necessitat d'actualitzar a casa

nostra una legislació que, com vostè ha dit, és de l'any 1955.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Vol fer rèplica? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, per la seva sinceritat en respondre'm, i, realment, coincideixo amb vostè en les dues apreciacions més importants. Una, que jo li he fet una interpellació a vostè en tant que Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i, en canvi, molt del contingut era de salut humana i, per tant, de la Conselleria de Sanitat, tal i com passa i així es porta en les comunitats autònomes de Múrcia, de Balears, de Madrid, d'Extremadura, de Navarra, de València, on des de sempre aquestes qüestions les porta la Conselleria de Sanitat. És un aspecte que seria bo que el prenguéssim en consideració, per si aquesta qüestió ha de ser tractada de manera interdepartamental o ha de passar també, com en aquestes comunitats, a la de Sanitat.

Per tant, jo lamento que no li hagi pogut fer una interpellació d'acord amb les seves aspiracions en la resposta de poder parlar d'oví, de porcí i de tot allò, però recordi que en honor a la veritat, quan vostè i jo vam parlar em va preguntar de què parlaria, i vaig dir: «de gats i de gossos», senyor conseller, se'n recorda?, no pas d'oví ni de porcí, perquè la meua idea era en tant que metge intentar refer aquest petit segment de la nostra salut pública que és una cosa, si vostè vol, menor, ja li admetria, diguem-ne, tant pel volum..., però que realment val molt la pena, diguem-ne, entrar-hi, perquè amb un poc esforç podríem fer un guany substancial, com li deia.

Per exemple, citar-li només que a Navarra, segons la Conselleria de Sanitat del Govern autònom, hi ha una alta incidència de la malaltia canina, en determinades zones d'Aragó i Navarra, amb una incidència humana de sis casos per cada cent mil habitants, des de l'any 85 –saben. I així els podria recitar els informes que tinc de la Comunitat Autònoma de Madrid, el Servei de Medicina Preventiva i Salut Pública de la Conselleria de Salut, de quina és la incidència que hi ha de leishmania en aquella zona o informes fets i estudis fets íntegrament pel Departament de Parasitologia i Patologia Animal, des del 92. Vull dir que aquest tema que aquí ha semblat una mica oblidat és ja tractat amb interès, el que mereix, en altres comunitats autònomes, i li recullo la seva invitació de, juntament amb els diputats que ho estimin per oportú, dels grups que els diputats tinguin per oportú, d'intentar posar fil a l'agulla, aquesta cosa que en realitat sense ser d'una prioritat u és quelcom que no hi estaria de més que hi entréssim per intentar resoldre-la.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El senyor conseller, si vol intervenir.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Honorable senyor president, senyores i se-

nyors diputats, jo abans quan he contestat, doncs, he reconegut la necessitat d'adequar una normativa que, probablement doncs, en aquest moment hagi pogut quedar en certa manera obsoleta i m'he brindat a treballar en aquest sentit.

No voldria, per això, deixar de banda o donar a entendre als senyors diputats i, en aquest cas, a l'interpellant que no s'apliquen les mesures adequades. Evidentment, els animals de companyia, en aquest cas els gossos, vostè sap que han de disposar de la seva cartilla sanitària, que estan sotmesos a unes vacunacions i, a més, recentment vam aprovar una modificació de la Llei, en el sentit que aquests animals han d'anar convenientment marcats.

De la majoria de malalties o en algunes de les malalties que vostè ha citat, s'estan fent campanyes força intensives i, per exemple, en el cas de la hidatidiosi, en qualsevol consultori o en la majoria de llocs que tenen a veure relacionats amb l'assistència sanitària o bé en temes de veterinària, vostè haurà vist, doncs, els cartells indicatius i els díptics que es reparteixen a l'efecte. Igual en els altres temes. Possiblement un tema, no diré nou, però sí que en aquests moments, doncs, hi ha més preocupació entre la població, doncs, és el tema de la leishmaniosi, que, tot i ser un tema molt petit, vull dir que tampoc li donem en aquesta sala..., com si fos aquesta una problemàtica molt important —vostè sap que la incidència és molt petita—, però sí que en el reconeixement que no per ser petita deixa de ser una problemàtica, doncs, la proposta que jo he formulat queda en peu amb voluntat de treballar-hi seriosament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la regulació de les noves activitats turístiques

Ara sí, passem al punt desè: interpel·lació sobre la regulació de les noves activitats turístiques, que presenta el diputat senyor Víctor Gimeno, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que té la paraula per fer la seva exposició.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president, i gràcies, expressament, per l'alteració que m'ha permès fer la interpel·lació. He de dir que no tenia coneixement que s'havia suprimit...

El Sr. PRESIDENT: Ha sigut la cambra en ple que hi ha accedit.

El Sr. GIMENO: Molt bé. Agraeixo, doncs, a tota la cambra i molt especialment a l'interpellat, que serà el conseller Lluís Alegre.

He de dir que, ben bé, ben bé, la interpel·lació no sé si correspondria al conseller de Comerç, Consum i Turisme o al de Política Territorial, perquè el que plantejem és la necessitat o no-necessitat de regulació de les noves activitats turístiques, entenent per noves, no les que s'han inventat des de fa quatre dies, sinó les que estan en creixement, encara

que ja poguessin existir des de fa diversos anys, i vénen fonamentalment a partir del debat monogràfic que vam fer en està cambra, sobre la situació del turisme i la crisi del turisme a Catalunya, i en el que tots, Govern i oposició, vam coincidir en el fet que el turisme clàssic, el turisme de sol i platja, que va comportar tan bons resultats des del punt de vista econòmic, si més no, durant molts anys estava en una situació de crisi difícilment reversible. Llavors també estàvem tots d'acord amb la importància que té el sector turístic per a Catalunya, tant per a l'economia, pel que representa a l'economia un percentatge important del producte interior brut de Catalunya, com també de les conseqüències que el turisme tenia pel seu impacte sobre el territori, el seu impacte tan ambiental com socio-econòmic, com territorial, perquè és el que implica diverses inversions d'infraestructures, diverses concentracions de població a un lloc o un altre.

També en aquell debat vam estar tots d'acord que, per mantenir la importància d'aquest sector turístic, el que calia era promoure noves modalitats de turisme, el que enteníem per un turisme de major qualitat, un turisme que fos reequilibrador del territori, com és l'objectiu molt dit públicament pels dirigents del Govern, aquest que és una necessitat i que és una prioritat del Govern, el de reequilibrar el territori.

I que voldria recordar que algunes de les queixes dels estudis que hi havia que plantejaven els mateixos turistes, els mateixos beneficiaris de l'oferta turística a Catalunya, eren, per una banda, els dèficits de serveis i, per l'altra, la degradació mediambiental, i que això era alguns dels factors que, en un moment determinat, podien induir a modificacions d'aquest turisme tradicional o aquest turisme àmpliament majoritari.

Per tant, es plantejava la potenciació de nous segments de turisme i parlàvem del turisme de natura, de l'agroturisme, del turisme rural, de muntanya, de verd, del turisme cultural, del turisme de les tradicions i característiques pròpies de la Catalunya rural, de la Catalunya d'interior i, al mateix temps, parlàvem de la necessitat de regenerar el segment sol i platja, en la mesura del possible, perquè hi ha unes inversions fetes, perquè hi ha una mà d'obra, perquè hi ha totes unes actuacions ja a dintre del sector i que el que s'havia d'intentar era mantenir al més dignament possible aquesta inversió existent.

La realitat és que —encara no fa dos anys d'aquest debat— el Govern sí que sembla que ha apostat per alguna via de noves activitats turístiques. Ja anteriorment al debat s'havia avançat molt; nosaltres vam creure que excessivament i d'una forma poc curosa, en el tema de les noves estacions d'esquí, en el de forçar al màxim el tema de les estacions d'esquí introduint els canons artificials, vam tindre també un debat sobre els impactes dels canons artificials respecte al territori, respecte al medi. En aquests moments jo diria que està pràcticament esgotat perquè, de muntanyes, tenim les que tenim i el clima tenim el que hi ha, i és difícil posar canons de neu al Montsant o a la serra de Prades o als Ports o a algun lloc més meridional.

En el que voldria centrar-me és en dues de les activitats, dues de les que en aquests anys han tingut un increment important, tant en realitzacions com en projectes, que en aquests moments estan en marxa, que són els ports esportius i els camps de golf, i que semblen la salvació. Sembla que siguin aquestes dues ofertes concretes la salvació del turisme a Catalunya.

I també n'hem parlat altres vegades, no sols Iniciativa, sinó altres grups, dels efectes que produeixen els dos tipus d'activitats turístiques. Els ports esportius és evident que destrueixen zones de costes o zones de platges naturals –no sempre són platges, però sí que sempre són costes–, i que per molt que es vesteixi de verd, per molt que es plantin arbres per dissimular els impactes, el que està clar és que és la implantació de la tecnologia del ciment, i que fa unes alteracions irreversibles al territori; que significa una privatització d'espais, que sol provocar efectes afegits de desaparició de platges, a través de la creació dels espigons o d'agressions de caràcter vertical a la platja, i que, moltes vegades, massa vegades, estan lligades amb operacions especulatives que comporten les noves urbanitzacions adossades als ports esportius. I dic això perquè si ja es fan en zones de platges, en zones que la congestió està bastant manifesta i que hem parlat de la necessitat de corregir la degradació ambiental, sembla que seria més procedent en aquestes actuacions de recuperar, regenerar les instal·lacions turístiques existents, diguin-se hotels, diguin-se apartaments o diguin-se el que sigui, que no plantejar noves construccions adossades als ports esportius.

Avui, si no ens fallen els càlculs, i és possible que ens fallin perquè hi ha diverses discrepàncies, segons en quins moments, però, tenim a Catalunya quaranta instal·lacions nàutiques i deu més en projecte. Les quaranta, com vostè pot veure, ens han permès grafiar-les i quasi no en caben més. En el volum de les lletres quasi no en caben més en tot el territori de Catalunya, perquè n'hi ha des de Portbou fins a les Cases d'Alcanar, és a dir, fins a l'extrem sud, amb molt poques zones intermèdies lliures. I si a aquestes quaranta sumem les deu que tenim també al full següent, en projecte, hem de veure que cinquanta instal·lacions de ports esportius en una costa com la catalana vol dir una concentració que fa que en alguns llocs la distància entre ports esportius sigui de menys de quatre quilòmetres d'un a l'altre. És a dir, hi ha zones en què en vint quilòmetres hi ha cinc ports esportius entre autoritzats i en projecte.

És especialment significatiu el cas de Girona. A Girona n'hi ha disset d'autoritzats i set de pendants, és a dir, total vint-i-quatre sobre vint-i-dos municipis. Vol dir que es pot donar el cas que algun dels municipis –no, sinó que es donarà, evidentment– costers no sols tingui un port esportiu, sinó que en tingui dos. En una zona que el seu valor fonamental és el grau de naturalitat, el grau de rusticitat, el valor natural que tenen aquests espais, plantejar més d'un port per municipi vol dir una concentració important.

He de dir també que els estudis d'impacte que es fan solen ser més –tant en això com en altres aspectes– vestits per

justificar les actuacions i considerats d'una manera aïllada –i quan dic «aïllada» vol dir que fan abstracció de l'existència de ports esportius més al nord o més al sud del que s'intenta estudiar– i que, tot i amb això, plantegen fets com el que diuen que, si s'adopten una sèrie de mesures correctores, l'impacte serà sever. És a dir, si s'adopten una sèrie de mesures, l'impacte és sever; la qual cosa vol dir que, si no s'adopten aquestes mesures, encara seria molt més greu.

Creiem que hi ha una contradicció en tota aquesta política de ports esportius respecte al que es qualificava com a, jo diria, no sé si nat o nonat o extint Pla de ports esportius a Catalunya, que feia altres apostes: no apostava per la necessitat de construir nous ports, sinó que apostava més bé per instal·lacions lleugeres i per ampliació dels ports existents.

De l'altre tema, el de camps de golf, l'altre dia vam tindre un debat prou palès en una proposició no de llei, i que jo voldria plantejar algunes de les contradiccions que es van dir dijous passat respecte a les dades que el mateix conseller m'ha donat a mi en preguntes fa un any, dient-me que n'hi havia trenta en funcionament, amb autorització i en projecte, en construcció i en projecte, i que l'altre dia el ponent de Convergència i Unió em deia que n'hi hauran, quan s'acabin tots, vint-i-set, i que l'altre dia també sortia una informació del conseller, en la qual parlava de trenta-dos camps en funcionament –en funcionament– i sis més que, previsiblement, s'inauguraran a final d'any; això vol dir dels que estan en marxa. A nosaltres ens en surten més, a nosaltres ens en surten quaranta-set –el conseller pot veure també que hem fet una gràfica–, dels quals destaquem que, dels vint-i-vuit, n'hi han onze a la província de Barcelona –una província que no sol ser excedentària d'aigua– i vuit més que hi han també en tràmit a la província de Barcelona, circumscripció territorial de Barcelona. És a dir que, dels quaranta-set, n'hi haurien dinou només a la província de Barcelona.

Hem de dir que aquell dia vam plantejar una sèrie de limitacions que entenem que havien de tindre, pels problemes que representa el golf: per una banda, el reg; per l'altra banda, la contaminació; per l'altra banda, l'impacte que representa un monocultiu que és una artificialització del paisatge –no és una terra de gespa, la nostra– i que significa aquesta alteració de la flora i la fauna, i l'altra és l'especulació lligada al terreny. És a dir, sempre sol ser més important la inversió no estrictament del golf, sinó de la urbanització que hi ha. El diputat de Convergència ens va, pràcticament, dir que encara eren pocs, i es va permetre ironitzar dient que només n'hi ha el vint per cent de tots els d'Espanya i són molts menys els que hi ha a Catalunya que els que tenim a França, que són més de tres-cents, o els més de cent-seixanta d'Itàlia. La veritat és que, si fem aquestes dades estadístiques, simplement pot ser que convenci algun profà, però el que hem de dir és que les característiques climàtiques d'un lloc no són les mateixes que les de l'altre, i no podem dir que caben els mateixos camps de golf per quilòmetre quadrat o per una determinada superfície al nord de França que no a Catalunya, centre i sud del nostre territori. Hem de dir que ell fins i tot deia que n'eren pocs pels golfistes que hi

han a Catalunya –hi han més de 13.000 golfistes– i que quasi no hi caben; si comptem els que vénen de fora, encara n'hem de fer més.

És a dir, aquesta és la política del Govern de la Generalitat, impulsar-ho com més millor, amb totes les conseqüències que té. En definitiva, el que voldríem és que, tant en aquestes dues qüestions com en altres temes que avui no són tan punyents però que originen algunes preocupacions –podria ser que qualsevol dia sortissin empreses especialitzades a promoure turisme de natura, entès com a proliferació dels quatre per quatre o d'altres actuacions agressores que comportessin massificació a zones d'espais naturals i construccions bastant alteradores dels espais protegits dins del Pla d'espais d'interès natural–, que valdria més saber si creuen que cal regular aquestes noves activitats i, en tot cas, quina és la regulació que s'hauria de produir en totes aquestes activitats que en aquests moments estan proliferant.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre i Selga): Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyor Gimeno, a mi em sembla que és important el tema que vostè ha plantejat i que en el fons ve a ser, precisament, una conseqüència d'un treball que s'està fent els últims anys, un treball que em penso que és important de cara, precisament, que Catalunya continuï essent una zona turística en la qual, sens dubte, el servei i la qualitat de les seves instal·lacions continuïn comptant amb un grau d'acceptació important entre les persones que ens visiten.

Per tant, em sembla que és bo que aquesta interpellació per part de vostè s'hagi fet sobre la base de, evidentment, reconèixer en l'activitat turística una activitat que genera riquesa, que genera progrés, una activitat que també avui en dia és important però que, sens dubte, en el decurs dels pròxims anys encara ho serà més. A mi m'agradaria, en aquest moment, recordar a la cambra que, en aquest moment, a nivell mundial, el primer sector generador de progrés en les nostres economies –en les economies, em refereixo, del món sencer– és el de l'energia i el petroli; la segona és la de l'automòbil, i la tercera ja és l'activitat turística. I els experts que estudien les tendències mundials fins i tot manifesten que en el curt espai de temps de quatre o cinc anys el turisme passarà al primer lloc. Per tant, evidentment, estem parlant d'un tema que és important; és un tema que, sens dubte, també s'ha d'estudiar amb tota la preocupació i alhora, també, amb tot l'interès, a fi i efecte de veure que aquesta activitat sigui competitiva.

Aquesta opinió dels experts que en el decurs de quatre o cinc anys el turisme a nivell mundial passarà a ser la primera font de progrés –vol dir de llocs de treball i, en conseqüència, de riquesa per als nostres ciutadans– en el cas de Catalunya podem dir que ja ens hi trobem, i varem poder constatar fa pocs mesos, amb motiu del debat de política turística, que en aquest moment és el subsector de l'economia

que més aportació fa al valor afegit brut o al producte interior brut. Per tant, el turisme ve a representar gairebé el 12% del nostre valor afegit brut; els sectors de les finances, del tèxtil i del químic van bastant –bastant– pel darrere, amb un 7%, un 6% i un 5%. Per tant, és evident: estem parlant d'un tema que és important, que és un tema de futur, un tema que hem d'aspirar que realment no perdi, diríem, el grau d'apreciació que hi ha en el conjunt mundial de les persones que fan turisme.

Com ja s'ha dit –i vostè també ho ha reconegut–, evidentment, coincidim que, per altra banda, és una activitat que permet poder-la desenvolupar –amb cura, naturalment– al llarg de tot el territori, la qual cosa sens dubte fa que pugui..., i en el cas concret de Catalunya ho podem dir, que amb més o amb menys intensitat, tot el Principat té ofertes de tipus turístic, i, per tant, això ens porta que facilita que hi hagi un progrés equilibrat, que hi hagi una cohesió social; naturalment, també, que aquest principi –que vostè sap que és del Govern– de buscar el reequilibrament territorial sigui realment quelcom actiu i important.

I el futur ens porta que realment hem de fer ofertes de qualitat i servei. És a dir, en el futur s'ha de fer amb un plantejament de qualitat i servei, i també –i en això coincidim plenament, i, per tant, li ho voldria afirmar amb tota rotunditat– de sensibilitat cap al medi natural; és a dir que en cap moment seria justificat cercar aquest, diríem..., buscar una millor oferta.

Jo he dit en més d'una ocasió que penso que en el futur... –i hauria de ser un exercici que, poc o molt, tots hi hauríem d'anar entrant–, que un bon any no és aquell any que ens vinguin més persones, i penso que tots, poc o molt, al final sempre acabem dient: «Però en vindran molts o en vindran pocs?» A mi em sembla que arribarà algun any que podrem dir: «Hem donat un pas endavant i, en canvi, han vingut menys persones.» Ara bé, el poder adquisitiu d'aquestes persones ha fet que tota l'activitat turística, totes les persones que treballen en el camp del turisme hagin tingut, evidentment, la impressió ben clara que s'ha donat, és dona un pas endavant.

Jo, si m'ho permeten, voldria, diríem, recordar-los..., i potser és incorrecte que jo mateix ho faci, però, quan varem tenir el debat de política turística, un paràgraf en concret que per mi continua essent, ha de ser el nord de la nostra actuació deia: «La rendibilitat dels nostres negocis turístics i la capacitat de sostenir-los a llarg termini» –és a dir, buscant fins i tot que hi hagi no només un sosteniment, sinó fins i tot el que en altres moments dèiem «de possibilitat d'anar cap endavant»– «exigeixen la conservació i protecció, i fins la potenciació i la permanent revalorització del nostre espai natural i social. No fer-ho equivaldria a fer el pitjor que es pot fer en un negoci: és a dir, descapitalitzar-lo, i no només això, sinó fins i tot destruir-ne el patrimoni.»

Però em sembla que coincidim –fins i tot pel to de la seva part primera de la interpellació– que és una activitat en la qual hem de posar-hi tots els sentits possibles, cercant que realment produeixi progrés a tot el territori i, per tant, que

sigui font de creació de llocs de treball; ara bé, amb una preocupació ben clara, i és que aquesta activitat en cap lloc ens porti a una massificació excessiva; és més, fins i tot treure'n unes conclusions positives, d'aquests desenvolupaments que en altres indrets, si avui nosaltres fóssim a fer, em sembla que amb la informació i amb la sensibilitat que hi ha, es faria un plantejament diferent.

I aleshores, si volem fer aquest esforç de passar d'una oferta, diríem, de sol i platja i una oferta en la qual pràcticament l'oferta turística es venia i es col·locava en els mercats emissors mitjançant una relació d'hotels o una relació de càmpings —que era el que temps enrere movia l'activitat turística—, i si volem passar cap a una oferta de servei, hem de fer un esforç, i un esforç important, de cara, precisament, a passar cap al turisme actiu. És, sens dubte, el turisme del futur; turisme actiu que vol dir, evidentment, quan un arriba a un determinat indret, trobar una oferta important d'activats de lleure en la qual, pràcticament, si tens el propòsit de passar-t'hi una setmana, cada setmana puguis fer quelcom diferent. (*Veus de fons.*) Cada dia, evidentment; gràcies, senyor president.

Per tant, en aquesta línia s'ha anat propiciant tot un conjunt, diríem, d'ofertes concretes o ofertes temàtiques. Vostè n'ha dit tres que són importants, i que són importants pel seu element dinamitzador i per la seva particularitat d'activitat multiplicadora. Estem fent un esforç en tot el que és el turisme de natura a través dels parcs naturals, i el nombre de visitants ha augmentat, i fort, els últims anys. S'ha fet també un esforç en tot el que és el turisme de natura a través del que són les ofertes, per exemple, dels senders. Catalunya té un patrimoni de tres mil quilòmetres de senders, que, evidentment, permeten l'acollida de moltes persones que coneixen i fan les seves vacances a través de «disfrutar» pels passejos d'aquests senders. Tot el que és l'oferta cultural, tot el que és l'oferta gastronòmica, tot el que és l'oferta de les ciutats... Per tant, s'està fent un esforç molt ampli. En aquest moment tenim un ventall molt detallat, una oferta molt detallada d'activitats que constitueixen ja un element de crida cap a Catalunya d'importantes persones, d'important nombre de persones.

Ara bé, com deia fa uns instants —i vostè s'hi ha referit— hi han tres parts que en el seu moment el Govern va considerar que eren prioritàries per la seva importància d'elements dinamitzadors. Aquestes parts que estem desenvolupant —i vostè s'hi ha referit—, que és l'oferta a través de les muntanyes, és a dir la neu; l'oferta a través de..., tota vegada que som un país amb una àmplia façana litoral, mediterrània, amb un interès, evidentment, des del punt de vista climatològic i des del punt de vista de la diversitat d'interessos naturals, que combina espais de costa trencats i abruptes, com pot ser la Costa Brava, espais de costa més oberts i més, diríem, amb platges àmplies, com pot ser la Costa Daurada, doncs bé, vàrem creure important que tot el que fos una política de ports esportius podia ser un element que vingués, precisament, a millorar el conjunt dels serveis. I, per tant, aquests són dos dels aspectes als quals hem dedi-

cat esforços. I, els últims anys, a tot el que fa referència als plantejaments de l'oferta a través de la pràctica esportiva del camp de golf.

Jo li he de dir, per a la seva tranquil·litat, que precisament aquesta voluntat que el desenvolupament que es porti a terme tingui sempre un respecte al medi natural, no només queda en una voluntat, diríem, de declaració d'intencions, sinó que en aquest moment tot el que s'està desenvolupant en aquesta àrea es fa seguint el Decret 114/1988, en el qual s'avalua l'impacte ambiental de tots aquests projectes. Per tant, aquesta preocupació i aquesta sensibilitat que jo li manifesto no només és una manifestació, diríem, de principis i teòrica i sentida en el nostre fur intern, sinó que fins i tot es concreta en els corresponents estudis d'impactes ambientals.

Vostè s'ha referit, evidentment, a aquesta xifra, que en aquest moment Catalunya ofereix quaranta ports esportius; tenint en compte que la nostra costa és àmplia, és un espai en el qual jo, ara, fer un pronunciament, i el Govern, en aquest moment, fer un pronunciament de *numerus clausus* no ho creiem oportú, el que sí que creiem és que hem d'estar oberts sempre respecte a aquest estudi de l'impacte ambiental adequat, a fi i efecte que, tot el que pugui ser positiu, evidentment no descartar-ho *a priori*, però naturalment sempre tenint aquesta precaució. Quaranta ports i vint mil amaratges és una xifra que, si tenim en compte el grau d'acceptació que hi ha per part de tot el que és el turisme nàutic i tot el que és el turisme de la vela, evidentment ens porta a xifres amb les quals nosaltres estem bastant per sota de països competidors, com pot ser, per exemple, el cas francès.

Ho diré ja molt ràpidament, perquè en el torn de rèplica podrem, segurament, entrar-hi amb més detall, quan vostè s'ha referit al ball de xifres que hi ha en la qüestió d'oferta de golf, aquí sí que evidentment depèn de com s'avaluï. Saben que hi ha una modalitat de camps de golf, que són els estàndard, aquests que normalment tenen divuit forats; n'hi ha d'altres de més petits, els que s'anomenen els *pitch and bat* i aleshores en alguns casos —en alguns casos— en el moment de parlar de camps de golf s'han mencionat com a camps de golf aquells que realment estan homologats internacionalment i, per tant, són autèntics camps de golf, no altres que serveixen per fer una tasca d'aproximació i que no estan homologats com a veritables camps de golf. Alguns, en el moment de comptar les xifres, els inclouen; evidentment donen un servei i donen un servei perquè fins i tot faciliten que moltes persones comencin a «disfrutar» d'aquesta pràctica esportiva.

El que sí que li puc manifestar és que l'activitat dels camps de golf és important en l'oferta turística. I ara aquí sí que no es tracta evidentment de fer comparacions amb xifres que realment són d'altres indrets i de països molt diferents, seria completament desafortat, però sí, per exemple, em sembla que podem convindre que quan diem que Catalunya té 1,1 camps de golf per mil quilòmetres quadrats; les Illes Balears estan a 6,98, per tant vol dir que tenen una oferta que pràcticament multiplica per set la nostra oferta actual; la mateixa costa andalusa està a 1,37. Per tant, em sembla que el

desenvolupament que s'ha anat fent és un desenvolupament en el qual no podem dir que hi hagi un excés, un excés d'oferta. El que sí que queda clar és que els països i àrees competidores, fins i tot dintre del mateix Estat espanyol, ens porten un avantatge.

Això no vol dir que nosaltres vulguem caure en una cursa d'igualar-nos per igualar-nos, però sí, naturalment, *a priori*, no rebutjar l'estudi, amb tota la sensibilitat que deien les paraules que en un principi he manifestat, que en tot moment el que vingui a millorar em sembla que és de consens de tots, que ho hem d'estudiar amb tot l'interès i evidentment mai, en cap moment, destruir el nostre patrimoni.

Després, si volen, m'hi podré referir amb més extensió, i ara li demano disculpes per no fer-ho en aquest moment, però la llum vermella m'indica que el temps se m'ha esgotat. Però, amb aquest plantejament, a mi em sembla que hem de procurar evidentment estudiar-ho amb tot el rigor, però sense posicions prèvies *a priori* i en cada moment anar veient que el tipus de projecte que es vulgui implantar en funció de la zona i en funció de les limitacions que tingui aquesta zona..., evidentment, fer-ne l'estudi més acurat.

Moltes gràcies, senyor Gimeno; moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, honorable president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Gimeno pot fer la rèplica.

El Sr. GIMENO: Senyor conseller, és obvi que hi ha alguns punts de coincidència, perquè els hem de tenir –no es tracta de fer oposició sistemàtica–, en tot cas reconeixem –ja ho hem dit– l'important paper del turisme, creiem que és una font de futures activitats i de creixement del sector si es porta amb coneixement, si es porta amb una idea clara d'on volem anar i de quina manera hi volem anar.

El que ens plantejàvem és el risc que comporta l'excessiva benevolència –i en això crec que tinc dades que justifiquen aquesta excessiva benevolència per part del Govern– de cara a autoritzar algunes d'aquestes actuacions de noves instal·lacions, sobretot de les dues que he comentat: de camps de golf i de ports nàutics. I dic això perquè crec que si diu que hem d'estudiar-ho amb rigor, hem d'anar-los veient un per un, sí que és cert, però crec que el que no podem fer és allò que «els arbres no ens deixen veure el bosc».

Penso que això dels camps de golf té una importància extraordinària, perquè a Catalunya se'ns està dient constantment que som deficitaris d'aigua i se'ns està dient que haurem de buscar aigua d'altres conques perquè no en tenim prou amb l'aigua de què disposem. Que hi hagi dinou instal·lacions de camps de golf dintre de la circumscripció de Barcelona i que n'hi hagi també a Tarragona, sobretot en zones com Calafell, on s'està construint un camp de golf nou, un lloc on deien que no tenien prou aigua per beure, i que una vegada els han fet el transvasament de l'Ebre, el mini-transvasament de l'Ebre a la zona, ara es permeten el luxe de demanar un camp de golf amb aigua de primer ús, és a dir no amb aigua reutilitzada, sembla que això és fer un flac favor a aquest concepte d'optimització dels recursos i de racionalització de les nostres actuacions.

Però n'hi ha més. No tots els camps de golf que s'han plantejat s'han plantejat des del punt de vista de necessitat, sinó des del punt de vista d'expectatives moltes vegades excessivament optimistes. Jo li contaré tres exemples, tres exemples que mostren el fracàs d'aquesta política de camps de golf.

A la Platja, una zona d'aiguamolls salobrosos, es va plantejar un gran camp de golf que en aquests moments no cobreix ni el 10% –les instal·lacions urbanístiques del voltant– de la seva ocupació inicial. El club de golf de Platja d'Aro també n'és un exemple. I sobretot el camp de golf, que en les dades que vostè em donava de l'any passat –no sé si en aquests moments en té més– em deia que no sabia ni quina superfície tenia ni quines eren les seves característiques, però ens consta que és el major camp de golf de Catalunya, el major camp de golf de l'Estat espanyol i dels majors d'Europa: més de 120 hectàrees; ocupa una zona de regadiu, ocupa una zona de pineda cap a l'interior i avui hi han compromesos i adquirits menys de la quarta part dels apartaments que en aquells moments es venien, amb tota la «parafernàlia» de tots els mitjans de comunicació. Llavors, aquest és un projecte que respon a necessitats o un projecte que respon simplement a interessos econòmics de determinades companyies explotadores o de determinades companyies titulars d'aquestes actuacions?

És a dir, jo crec que el que hauríem d'evitar és confondre el turisme simplement com un negoci. Aquest seria l'error que ens faria creure que els camps de golf poden proliferar des del nord al sud del territori de Catalunya i que mentre hi hagi gent disposada a comprar apartaments hi haurà justificació per fer un estudi d'impacte que digui que l'actuació pot ser lleu, pot ser severa, però corregible.

Llavors, el que creiem és que cal una regulació molt correcta del tema de camps de golf, que cal posar una normativa d'on es poden implantar aquests camps de golf –si és que hi han condicions d'aigua, d'aigua reutilitzable, de condicions de pluviometria a les zones superiors a les típiques de la Catalunya seca–, que cal posar, ja dic, aquestes limitacions també a una determinada distància d'un camp de golf als altres –hi ha llocs que estan molt propers, que estan fins i tot al costat de les mateixes zones urbanes–, que hem de fer un pla territorial del litoral, caldria definir..., està molt bé que tinguem quaranta ports i vint mil amarratges, però això tampoc no justifica que si hi han quaranta mil amarratges més que es volen, haurem de fer les instal·lacions per a quaranta mil. Crec que el territori nostre, el litoral, té unes limitacions, de la mateixa manera que té uns encants en la seva situació actual, i el que no hem de fer és, si hi ha més demanda, autoritzar més ports, i finalment convertirem, podríem convertir la costa catalana en un continu de ports esportius, si no hi posem aquestes limitacions. Cal un pla territorial del litoral que seria bo que definíssim en aquest sentit.

I això voldria dir que hauríem de plantejar una moratòria en les noves construccions. Jo crec que fóra bo que tinguéssim aquesta regulació, aquest pla sectorial territorial de

tota la franja litoral, un pla director dels camps de golf i que això estigués lligat amb el concepte que les activitats turístiques han de ser, no el que deia, negoci, sí dinamitzadores, però també protectores i sensibles –en això hem coincidit de paraula, no sé si de fets–, protectores del nostre territori, perquè no ens podem permetre més agressions al nostre medi.

No han de ser especuladores i no han de promoure les especulacions sense escrúpols o un creixement econòmic a qualsevol preu, sinó..., i dic això perquè és més fàcil fer el que ja es coneix, en aquest cas ports esportius i camps de golf, que no utilitzar la imaginació, utilitzar el respecte i utilitzar aquest criteri que ha començat dient, de dir: «Anem a fomentar una freqüentació ordenada de determinats espais naturals, anem a promoure el senderisme», que això són activitats lloables, però en un moment determinat o ho basem tot en això o, si no, això també podrà ser objecte d'especulació.

En definitiva, creiem que els criteris que haurien de guiar les noves activitats turístiques haurien de ser que els estudis d'impacte ambiental no es poden considerar aïlladament i no han de ser documents justificatius d'una activitat, sinó que han de ser vinculants, han de ser seriosos i han d'estar globalitzats per al conjunt d'un territori tan afectat com aquest, i que els objectius fonamentals haurien de ser la necessitat de contribuir al reequilibrament territorial i no a la inversa –que és el que estan fent en aquests moments els ports esportius i la majoria dels camps de golf– i que el nostre objectiu final hauria de ser l'aposta per un desenvolupament sostenible, és a dir per un desenvolupament que no hipotequés el futur dels nostres fills o dels nostres descendents.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El senyor conseller té la paraula per duplicar.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Moltes gràcies, molt honorable president. Molt breument, per tampoc no insistir-hi, perquè en el que són les declaracions de fons penso que hi ha una coincidència.

El que sí que, de tota manera, voldria dir-li és, a fi i efecte d'anar concretant això de les xifres, és que no hem de confondre els projectes amb el que siguin realitats, és a dir que en un moment determinat pot haver-hi una sèrie de persones que estiguin estudiant la possibilitat d'implantar un projecte i, per tant, d'aquests projectes, alguns evidentment hem vist, fins i tot en el passat, que no han passat d'estudi previ, i altres evidentment...

El que sí que ha d'haver-hi –i ho diem una vegada més i en això coincidim– és una sensibilitat cap a tot el que és la millora de la natura. El turisme fins i tot pot millorar la natura i pot millorar algunes de les passes donades en el temps passat. Possiblement on ja no estarem tan d'acord és en l'estratègia que s'ha de seguir per aplicar aquest projecte, i aleshores possiblement vostè s'inclina per un pla, diríem, *a priori*; nosaltres entenem que la dinamicitat de la nostra societat és prou àmplia per estar oberts en tot moment a estudiar, amb aquests criteris, aquests projectes.

Pel que fa referència a la qüestió dels camps de golf, jo li voldria recordar –com ja em sembla que sap, però sí que em sembla que és important– que tots aquests projectes que s'han anat desenvolupant sempre han sigut conseqüència de la dinamicitat de la nostra pròpia societat, és a dir, així com el que fa referència a la millora de les estacions de neu i que aquestes estiguessin equipades d'una manera que fins i tot permetés no haver d'estar sotmesos d'una manera directa a tot el que són les condicions climatològiques, i per tant que nevés o no nevés, i per part dels nostres pressupostos, i com una línia prioritària de dinamització dels espais de muntanya, hem dedicat esforços a la millora de les estacions d'esquí mitjançant fins i tot subvencions i en algun moment fins i tot importants, en el cas dels camps de golf no hi ha hagut cap tipus de suport de tipus financer, malgrat que, com dèiem, constitueix un element important per a la dinamització turística. Veiem com, a l'entorn de l'activitat golfística, àmplies zones de Catalunya –com són la Costa Brava i la Costa Daurada– han creat fins i tot entitats i associacions que s'han unit –els hotelers, els restauradors i els mateixos camps de golf– de cara a globalitzar el seu servei. Per tant, ha sigut una iniciativa de la mateixa societat, que evidentment nosaltres els hem donat suport, els hem ajudat –això ho he de reconèixer–, però fonamentalment en tot el que és la promoció d'aquest producte en els mercats emissors.

Per tant, em sembla que en aquest moment la preocupació de l'especulació –que vostè ho ha dit en moltes ocasions en parlar dels camps de golf–, em sembla que l'hauré de reduir evidentment que, en aquest moment, la majoria dels camps de golf el que estan creant és una oferta esportiva turística; és a dir, em sembla que és evident que el desenvolupament que hi ha hagut a través de segones residències en zones turístiques avui en dia tothom, això, s'ho mira amb molta precaució, i, per tant, em sembla que en aquesta precaució de no construir noves zones residencials ja hi ha un consens prou ampli, tenint en compte com hem evolucionat.

Per tant, per a la seva tranquil·litat, jo diria que en aquest moment l'esforç que s'està fent és, fonamentalment, estrictament en la pràctica golfística, com un element d'oferta turística; sap que s'estudia sempre l'impacte ambiental, que aquest impacte ambiental és seriós, que aquest impacte ambiental ha frenat projectes; per tant, no és en ocasió, com ha semblat que vostè ho podia dir, com un requisit més o menys secundari, no; en aquest moment hi ha projectes que han estat aturats com a conseqüència de l'estudi de l'impacte ambiental; que, l'aigua, saben que en aquest moment, doncs..., pràcticament tots els projectes no tiren endavant si no fonamenten d'una manera molt clara que l'ús de l'aigua és sobre la base d'aigua reciclada, la qual cosa fa que, evidentment, aigua, diríem, de boca, en aquest moment, en els nous ja es veu que no s'aplicaran, i, per a la seva tranquil·litat, jo suposo que vostè coneix l'estudi que va fer la Universitat Autònoma, un estudi en el qual parla del turisme i de l'esport i, d'una manera molt concreta, doncs, fins i tot fa referència a tot el que han representat els camps de golf; és

un estudi ampli, és un estudi, evidentment, acurat..., en la seva pàgina 121 fins i tot manifesta –ho diu en castellà i ho llegiré en castellà, fins i tot perquè no hi hagi, diríem, cap traducció esbiaixada–, diu: «Son muy loables las exigencias que en ese sentido hace la Generalitat antes de autorizar la construcción de nuevos campos de golf.» Per tant, aquest estudi, que és un estudi, jo penso, seriós, per part de diferents doctors en la matèria, en el moment d'avaluar la nostra política consideren que no ha sigut una política, diríem, sense tenir en compte aquestes implicacions.

Estem d'acord que en el futur l'activitat turística no ha de ser una activitat especulativa, sinó que ha d'estar preferentment fonamentada en una voluntat de servei, i en una voluntat de servei que ens permeti anar fidelitzant, en part, les persones que ens visiten. Si Catalunya, en aquest moment, dintre del conjunt mundial detecta un 3% de la quota de mercat, és un percentatge suficientment important com perquè procurem no quedar al marge, amb totes aquestes precaucions que hem comentat i hem coincidit, en tot el que són les noves tendències.

Sàpiga que ho vigilarem, i estic convençut que en aquesta política de vigilància també comptarem amb el suport de tots vostès.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les relacions laborals

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions laborals, presentada pel diputat senyor Reguant, del Grup Mixt. Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em deia un destacat representant sindical de les meves comarques, fa només uns dies, que ell no veia com es crearia ocupació ni tampoc la qualitat d'aquesta ocupació d'on sortiria, com es podria vertebrar, d'acord amb el nou marc de relacions laborals. Deia aquest home, recordava els acords de 1990, de l'AIC, de l'Acord Interconfederal de Catalunya, que van impulsar la formació professional, la salut laboral, el sistema d'arbitratge i conciliació, i també com l'any 92 es va crear el Tribunal Laboral de Catalunya, o la Mesa de Política Industrial de Catalunya. Deia aquest home que entenia que en aquest moment tan important, de tant pes i tan decisiu en la política general i que ens afecta de manera directa a Catalunya i a nivell de l'Estat, era important que en el gir autonòmic s'incloguessin les relacions laborals per a Catalunya, bàsic instrument per a incrementar l'autogovern del país –deia ell i jo ho compartia bastant. Cal poder ordenar i administrar les nostres relacions laborals amb plenes competències, etcètera, tenint en compte en aquest camp que el Parlament de Catalunya hauria de tenir un sostre molt més elevat pel que fa a legislar en l'àmbit de les relacions laborals i de la negociació col·lectiva. Pensava

ell que la transferència de la Seguretat Social ajudaria a crear un clima més sa al país. De l'Inem, l'he estat escoltant en la interpellació que ha substanciat vostè, honorable conseller, amb el diputat senyor Rañé, i m'ha semblat que, del que deia aquest sindicalista al que s'ha substanciat aquí, no hi havia massa punt de contacte, perquè l'Inem d'alguna manera continuarà estant allà, i aquí realment es tindrà en compte, s'utilitzarà en el possible, s'aprofitaran els recursos i s'intentarà llançar, m'ha semblat entendre, un servei català de col·locació, utilitzant la nova normativa legal, que autoritza agències privades de col·locació, etcètera –i ara no m'hi estendré, vostès ho han fet molt bé abans.

També parlava ell de la recaptació i gestió dels recursos que es produeixen a Catalunya per Catalunya. Aquí estaríem en un punt on tantes vegades hem arribat. Però aquest home pensava, d'alguna manera, que el nacionalisme integrador era el moment, ara, en què podia fer un pas important per obtenir un increment de sostre pel que fa a les relacions laborals de Catalunya, i en canvi, el que veiem i el que toquem de manera real és que el grup de la majoria a Madrid, en el transcurs de la discussió en el Parlament de l'Estat pel que fa a la reforma laboral, ha inclòs les tres esmenes més dures, més dures, més dures que cap altre partit en aquesta reforma de l'Estatut dels treballadors; em refereixo, com és natural, a la matèria d'acomiadaments, a la modificació de les condicions de treball, quan hi ha permanència en el lloc de treball, i la mobilitat geogràfica, que, juntament amb les altres, realment deixen el que es diu ocupació de manera molt malmesa, perquè a l'ésser humà que estarà en aquestes condicions difícilment se li pot dir que se'l tracta amb tots els seus drets com a persona, entre nosaltres.

Crear ocupació: bé, primer cal pensar a frenar l'ocupació, i per frenar l'ocupació, com vostè sap, senyor conseller –i no ho dic jo, sinó experts en aquesta matèria–, cal que el producte interior brut creixi almenys un 2,5%, i, com vostè sap, per a l'any 94, com a molt creixerà un 1 o un 1,2% a Catalunya, i per començar a crear ocupació cal un 3,5%, que jo no sé quan es produirà al país, i, per tant, cal que digui que, amb tota probabilitat, fins a l'any 1996 no hi hauria una possibilitat de fer una correcció substancial o significativa per a l'atur. Per bé que jo sóc dels que creu que ja mai més hi haurà ocupació plena, perquè amb l'actual dinàmica es tendeix a consolidar una dissociació clara entre la capacitat de les rendes dels inversors i l'afinament dels salaris i les prestacions socials, i aquesta és una tendència que difícilment variarà; si no, observem com el cost de la mà d'obra asiàtica pivota damunt dels salaris d'occident. Em deia un important economista, en Lester Tureaud, degà de l'Escola de Negocis del MIT, que per què ell ha de fer treballar treballadors que aspiren a cobrar de 10 a 15.000 dòlars quan té mà d'obra a 4.500 pessetes. Això és una cosa que és ineludible, i ell esmentava que l'única solució que hi havia per crear ocupació era afinant, reduint el gruix dels salaris del percentatge més ampli i al més baix assalariat del ventall productiu. Posava com a exemple que, als Estats Units, han

minvat, durant les dues últimes dècades, un punt cada any, vint punts, per tant, del 60% dels salaris.

Per tant, la situació, jo penso que des del Govern de l'Estat, des del Govern de Catalunya, pel que fa a les relacions laborals, cal intentar trobar sortides, perquè no ens podem pas quedar parats, però també és bo fer un diagnòstic afinat de quina és la nostra situació per intentar trobar unes solucions d'allò més justes possible. I allò que jo cal que els digui en aquests moments és que la convicció que tinc és que en les relacions laborals els criteris de capteniment que ha fet servir el Govern de la Generalitat, no pas aquí, però sí en el Govern de l'Estat, han estat col·laborar, fer unes mesures, un vestit a mida de la patronal, en el sentit que es crearan uns llocs de treball absolutament penalitzats per la durada, per la retribució, per la manca de protecció, tant en Seguretat Social com en prestacions socials de tot ordre.

Per tant, no podem dir que estem intentant crear ocupació; podem dir que aspirem a donar alguns llocs de treball a certs afortunats ciutadans d'entre nosaltres, però amb unes condicions de penalització que jo els haig de dir —perquè em surt de l'ànima— qui de vostès, senyores i senyors diputats, admetria aquestes condicions de treball —em refereixo als contractes d'aprenentatge i pràctiques— per als seus fills? Qui de vostès voldria per a la seva descendència aquestes condicions de treball, que alguns, tal vegada, les tindran? Si no les volem per a la gent que estimem, per què pensem que poden ser benefactors per a aquells que necessiten treballar? I aquí, és clar, és un tema ampli, que probablement s'escapa a aquesta interpellació, però molt, molt em temo que la solució que critico, que no té l'actual Govern ni el seu suport logístic... —no sé si el té tampoc la possible oposició substitutòria de l'actual Govern: tampoc estic dient això. Crec que el problema és molt cru i dur, i crec que això obligava, necessàriament, a consensuar la flexibilització dita laboral. Ha estat absolutament una manca de prudència, una arbitrarietat i una prepotència inacceptable imposar un nou marc de relacions laborals que enlloc es veu que faciliti la creació d'ocupació, enlloc es veu que pugui tirar el país endavant, que es pugui sortir de la crisi.

I com es pot sortir de la crisi? Com això pot crear ocupació, senyor conseller, si els mateixos G7 reconeixen, a Detroit, el 16 de març d'enguany, que malgrat que es recuperi l'economia no es podrà crear ocupació? Si ho diuen ells mateixos, això, per bé que diuen que cal llançar la formació professional, rellançar-la —que s'està fent aquí també—, l'ocupacional, la flexibilitat laboral, l'estímul a les Pime, però molt me temo que aquestes solucions que proposen són unes solucions emmarcades en el seu marc concret d'operacions, no responen a la solució de la globalitat del problema de l'atur a escala mundial.

Dit això, senyor conseller, permeti'm que digui quelcom que potser els semblarà estrany que jo els digui, però, mirat acuradament, reposadament i amb molta serenitat, m'adono que estem caminant cap a una societat, des del punt de vista laboral, i fonamentalment per la pressió que provoca l'atur damunt de les famílies, que conculca l'article 22 dels Drets

Humans, l'article 23, en els seus apartats 1, 2 i 3, l'article 25 al 29, i el 29, en l'apartat 2; no és difícil provar que, almenys, no queden respectats aquests drets humans que acabo d'esmentar, ni els drets constitucionals de l'article 35, als apartats 1 i 2, l'article 37, pel que fa a la negociació col·lectiva... Miri, senyor conseller, la negociació col·lectiva ara vindrà regulada per una llei més «aprimada», donant tot el protagonisme a la negociació col·lectiva, però si no hi ha acord —que no n'hi haurà—, aleshores caldrà aplicar-se la normativa legal «aprimada», i tothom haurà de passar per allà. Es conculca, des del meu punt de vista, l'article primer, que parla d'un estat social; l'article novè, del dret a l'ocupació; l'article quaranta-unè, de distribució equitativa de la renda, i, en canvi, se segueix, per a un sector de la població, molt bé l'article 38: «Els poders públics protegiran la defensa de la productivitat, d'acord amb les exigències de l'economia general.» Això sí que es fa, però es fa d'una manera unilateral i gravosa per a la majoria de la població.

Per acabar, senyor president, la pregunta substancial és si vostè em pogués explicar com pensen crear ocupació i quina serà la qualitat de l'ocupació que vostès pensen crear, perquè realment jo no aconseguixo veure-ho. Fa ara ja vint i escaig d'anys, em trobava a París parlant amb en Joan Garcia Oliver, aquell noi de Reus, que era cambrer a Reus, que després va ser ministre del segon govern de Largo Caballero i que va morir a Mèxic treballant, també, com a assalariat, i em parlava de la voracitat de la classe burgesa al llarg de la història, i jo molt bé no l'acabava d'entendre, pensava que potser era la seva vehemència de revolucionari, però després em vaig llegir *El eco de los pasos*, les seves memòries, i vaig llegir una història que a mi ja no em tocava però que realment em va colpir. Vint-i-cinc anys després en Noam Chomsky, explica els efectes devastadors d'aquesta voracitat burgesa, quan diu: «L'individu ja no serveix ni per consumir; al sector ric, d'aquells que disposen de la seva pròpia producció, dels seus propis mercats i dels seus propis consumidors, l'individu no arriba ni a poder fer d'objecte de consum. D'alguna manera, l'home ha passat a ser subjecte de la producció, ja no serveix» —deia— «ni com a objecte destinat a consumir; cada vegada són més i més aquells per als quals sobreviure l'han de situar fora dels circuits del consum. L'esclau d'ahir servia per treballar, almenys, servia per treballar i li donaven de menjar; l'esclau modern és la supervivència feta submissió i silenci, acceptació de la intolerància i la intransigència, i reflecteix l'oblit de la rebel·lia, en tant que motor de la història.»

De moment, em quedo aquí, senyor conseller, i espero la seva rèplica i li agraeixo la seva atenció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors i senyores diputades, il·lustre diputat senyor Reguant, a mi m'ha donat la impressió que vostè m'ha canviat el tema, perquè aquí, a l'ordre del dia, figura una interpellació al Consell

Executiu sobre les relacions laborals, i vostè em pregunta sobre l'ocupació, que és una mica diferent, feia referència al món del treball, però és molt profundament diferent. Però, vaja, procuraré contestar-li.

Pensava que parlaria de Catalunya i del Parlament de Catalunya, de les seves competències, de les competències en funcions del Govern català, i vostè m'ha sortit parlant de la reforma del mercat de treball a Madrid. I m'ha donat la impressió que vostè tenia vocació de diputat a Madrid, perquè ha fet un extraordinari al·legat contra la reforma del mercat de treball. Doncs, miri, no és el camp, aquí, de tocar aquest tema; jo respecto els seus judicis, encara que no els comparteixo en absolut, o almenys bona part dels judicis que vostè ha manifestat.

Miri, vostè diu: «Per crear ocupació cal créixer el 2,5%, almenys, el PIB.» I jo li pregunto: i com creu que creixerà aquest 2,5%, pel cap baix, o més —per tant, o el 3—, perquè avui dia ja diuen que amb això no n'hi ha prou, si amb un mercat laboral que tenim, tan rígid...? Vostè creu que animarà gaires inversors espanyols o estrangers perquè vinguin, si no modifiquem les regles del joc, quan s'ha demostrat, davant el mercat de treball..., no incentiva en absolut —no incentiva en absolut— l'actual normativa, la fins ara vigent normativa per animar inversors que vinguin a instal·lar-se aquí?

Miri, jo li recomanaria, ja que vostè ha parlat del mercat americà, que llegís, per exemple —no dic perquè el tingui de compartir, sinó perquè s'il·lustri—, el llibre de l'actual ministre de Treball americà, Robert Reich —el conec en versió castellana—, que es titula *El trabajo de las naciones* —sembla..., un títol molt semblant a *La riqueza de las naciones*, d'Adam Smith— i que en resum diu això: que la gent el que hem de fer, les societats aquestes més avançades, és formar, fonamentalment —aquesta és la gran riquesa que tenim—, tota la nostra gent, a tots els nivells i durant tota la seva vida. Aquesta és la gran eina, diguem-ne, per lluitar contra aquest fet de la desocupació.

Però voldria dir-li que la societat americana, en resum, ha fet una opció, i és que, per exemple, en quinze anys, en els darrers quinze anys, els sous reals han augmentat una mitjana només d'un 3%; no anual: durant els quinze anys. Ara bé, ells han fet una opció, i aquesta és una opció política important, que em sembla que no és la que fa vostè, que és de dir: escolti, davant l'alternativa que el màxim de gent tinguin treball, què fem? Doncs, miri, ells han fet l'opció per reduir el màxim possible el nombre d'aturats i que hi hagi el màxim de creació de llocs de treball. I els ajustos els han fet per aquí, amb la contenció salarial. Dic «contenció», que no reducció, però tenen unes taxes d'atur molt més baixes que les nostres i estan creant ocupació. És una opció política, és una alternativa.

Nosaltres, la nostra societat, més aviat hem perfilat de dir: escolti, miri, tirem amunt els salaris, com si no tinguessin relació amb la creació d'ocupació, i el nombre d'aturats que creixi il·limitadament. I així estem a l'ordre del 25% a nivell d'Espanya, segons l'EPA.

Bé, jo havia preparat unes línies generals del que són, el que puguin ser..., quins són els propòsits de capteniment sobre les relacions laborals i, per tant, com que aquest és el plantejament, almenys els ho explicaré, encara que sigui breument. Parlaré, per tant, sobre els criteris que han guiat les actuacions del nostre Govern, criteris i objectius que constitueixen la nostra línia permanent o bàsica, i després aquelles que orienten el present canviant i les necessitats de futur.

Sobre el permanent, sobre els criteris permanents, voldria explicar la nostra voluntat d'assolir la competència o la gestió plena, amb els instruments i mitjans necessaris, en les àrees de treball, d'ocupació, de formació ocupacional, de seguretat i salut laboral i de Seguretat Social. I en aquest tema s'ha avançat; poc, però s'ha avançat. El 92 hi va haver el traspàs de la gestió de la formació ocupacional i també hi van venir altres traspàsos annexos —no s'hi ha donat importància perquè no eren de tant nivell—, com del traspàs dels ports de no interès general —de no interès general—, de les rendes de subsistència, del suport a l'economia social —o sigui, a les cooperatives i a les societats anònimes laborals— i també dels centres ocupacionals de disminuïts.

Ara, en aquest moment, estem en contactes i negociacions amb el Ministerio de Trabajo, i hi ha un consens —en principi, assolit recentment— sobre la Inspecció de Treball, i, concretament, preveu la destinació d'inspectors de treball a la Generalitat, amb dependència funcional i orgànica, adscrits orgànicament a la Generalitat de Catalunya, per actuar en les competències que tenim assumides.

Una altra de les nostres línies bàsiques és enfortir i potenciar els instruments conjunts, de doble sentit: aquells que s'han donat als agents socials entre ells, les dues parts..., i aquí vostè ja els ha esmentat: l'Acord Interprofessional de Catalunya, el Tribunal Laboral, la Comissió de Seguretat i Higiene en la Construcció; n'afegeixo alguna que vostè no ha dit: les fundacions i associacions per a la formació ocupacional, formades entre empresaris i treballadors, i també les meses territorials, a nivell de Girona, a nivell de Tarragona, formades amb sindicats i patronals. També reforçar i enfortir els instruments tripartits, o sigui: el Consell de Treball, el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral i el Consell Català de Formació Ocupacional.

En el món de les relacions laborals, al meu entendre, cal impulsar i desplegar una cultura pactista, i llavors entro en el tema del mercat de treball, sobretot quant a les seves conseqüències. Estem en un món en crisi, una crisi que és conjuntural i estructural, amb un atur molt elevat —atur molt elevat fins i tot als moments de màxim creixement nostre, quan creixíem el 5,5%; també en aquells moments teníem una taxa d'atur molt elevat— i amb una gran rigidesa al mercat de treball. Per tot això era necessària, era imprescindible una reforma al mercat de treball, perquè és evident que amb l'anterior normativa anàvem molt malament. Ara aquesta reforma és a punt de perfeccionar-se legislativament; ha de tornar, senzillament, des del Senat al Congrés, i allà serà sancionada definitivament, i, per tant, cal contribuir que els

seus resultats siguin positius, vetllant per una aplicació socialment acurada i procurant que s'incrementi l'ocupació, que era una de les seves finalitats. I per això cal reconduir el diàleg social.

Penso que la participació en l'empresa, la formació ocupacional, la productivitat i la negociació col·lectives han d'afrontar-se amb òptica de col·laboració i corresponsabilitat. Desitjo, per tant, que en els propers mesos es trobaran fórmules per reconduir el diàleg social que al seu moment es va interrompre. I aquí hi han unes preguntes: serem capaços d'enfocar el pacte de rendes? Les empreses i els sindicats sabran utilitzar la capacitat negociadora i decidirà dels convenis col·lectius? Sabrem utilitzar amb justícia i equitat les vies de foment de l'ocupació?

A la Generalitat estem disposats a donar suport, a vitalitzar aquestes vies de cooperació i de concertació. I penso que a Catalunya —i alguns sindicats ja s'hi han manifestat— els agents socials pensen igual: que cal vitalitzar aquestes vies de concertació i de cooperació. I penso també que, especialment després del relleu generacional a l' UGT, de l'equip d'en Redondo al d'en Méndez, espero també que a l'Estat es segueixi un camí semblant.

Els objectius immediats nostres sobre les relacions laborals són, per tant, assolir més competències, desplegar les nostres vies de diàleg, la intenció de crear el Servei Català de Col·locació —com vostè ha fet referència i en una interpellació, abans, n'hem parlat—, sense renunciar al traspàs total de l'Inem, reivindicant parcel·les si no arriba la totalitat; iniciarem negociacions per concretar el traspàs de les funcions d'inspecció de què abans he parlat, i seguirem plantejant la transferència de la gestió de la Seguretat Social i altres matèries. Amb això volem tenir instruments necessaris per aplicar a Catalunya una política adequada de relacions laborals i desplegar una política pròpia de concertació.

Pensi que avui, entre empresaris i treballadors, existeixen i existiran discrepàncies —com no dins el que és la relació del món de l'empresa?— i no-coincidències a vegades en les prioritats; forma part de les regles del joc. Però, en canvi, també davant els reptes avui que tenim, de mundialització de l'economia i de crisi de competitivitat, hi han molts punts de coincidència —hi han molts punts de coincidència— entre empresaris i treballadors.

Concretament, els principals punts de coincidència, d'interessos conjunts d'empresaris i treballadors, passen, primer, per l'existència o continuïtat de l'empresa, per ella mateixa, i dels llocs de treball; segon, la no-existència de pèrdues ni de greus dificultats, i, a més, si es vol una gent motivada i integrada, cal que hi hagi condicions de treball dignes, retribucions adequades i dignes, dins de les possibilitats de la productivitat real, seguretat i salut laboral, formació ocupacional, creixement de l'economia, creació real de llocs de treball, no manteniment artificial, que tard o d'hora es perden —més aviat d'hora que tard. Aquests punts de coincidència haurien de configurar, al nostre entendre, avui un nou model de relacions laborals basat en el respecte mutu i en

una responsabilitat compartida. Volem, per tant, impulsar aquest model en la mesura que estigui a les nostres mans.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Reguant pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. Gràcies, senyor conseller, per la seva amable i extensa resposta. I dir-li que hi ha unes evidents coincidències, per exemple, quan vostè parla que treballaran en la direcció de conquerir, d'obtenir més competències en aquesta matèria, quan vostès estan disposats a estimular el diàleg social, quan vostès pensen demanar el trasllat de l'Inem. En totes aquestes positives, almenys, declaracions d'intencions, o suposo que concrecions polítiques, aquí hi estarem d'acord. El que passa és que, d'alguna manera, aquestes decisions o aquest esperit del Govern que vostè representa es manifesta en un moment on vostès han fet una col·laboració molt enèrgica en aquest nou marc de relacions laborals que vostè ha assumit en contraposició a la meua posició, perquè manifesta que realment el model que hi havia, és a dir, l'Estatut dels treballadors, amb la modificació de l'agost del 84, doncs, era molt rígid encara i que realment això no atreïa la inversió estrangera.

Sobre flexibilitat i rigidesa, crec que ara no hem de fer aquest debat; naturalment, tenim punts de vista no coincidents en aquesta matèria, però sí que també estem a favor d'aquesta voluntat de crear ocupació que vostè deia, però que, en canvi, de la qualitat d'aquesta ocupació que em sembla cabdal, no n'ha parlat, i li agrairia que ho fes si ho estima vostè oportú, perquè crec que aquí rau molt el que diríem la «penalització del nou marc de relacions laborals» pel que fa als nous contractes que es puguin fer.

Vostè ja sap que el 90% de tots els contractes que es fan són a temps..., temporals, a temps parcial, en aquest moment, i que les seves dotacions remuneratives són pel mig del salari mínim interprofessional; vostè sap que les temporalitats realment no donen cap estabilitat familiar; vostè sap, realment, que són contractes precaris. De manera que aquesta és la qualitat que em sembla que no pot justificar una política, des del meu punt de vista, de flexibilitzar el mercat de manera unilateral, tenint unes aspiracions que després no es podran portar a terme per aquestes raons que li deia pel que feia a la qualitat, no pas en crear ocupació, que, per bé que ho dubto, també..., però, vull dir, ocupació de qualitat, no.

Sap vostè, senyor conseller, que fins ara, a banda de les bones intencions, la realitat que ens obsequia el Govern de l'Estat..., i quan vostè em deia: «Home, vostè m'ha confós en la seva interpellació, perquè creia que tal, i vostè realment ha parlat, ha tingut vocació de diputat a Madrid...» Bé, d'alguna manera, no és que tingui vocació de diputat a Madrid; el que sí que tinc és que aguantar sobre les meves esquenes decisions que em vénen de Madrid —i ho dic des d'un punt de vista simbòlic—, perquè realment allà decideixen el 50% dels convenis col·lectius, allà decideixen la part del lleó del que és la reforma laboral també, amb el seu

suport, i naturalment, vull dir, jo haig de parlar d'això que ens afecta de manera impositiva, per bé que després, dins d'aquest marc, aquestes declaracions que vostè ha fet d'intencions em semblin vàlides i compartibles.

Vostè sap, per això, que la realitat va per un altre cantó, i no solament ja en aquests contractes en precari, sinó que les prestacions socials van a la baixa. Les pensions per viduitat sap que han estat un tema a debat i, des del meu punt de vista, erroni, que no hi haig d'entrar, però crec que tota vídua té dret a una pensió i, si té molts ingressos, que se li apliqui la pressió fiscal i en paus.

Segon, no es pot parlar de rebaixar pensions a gent que cobra una mitjana de 49.000 pessetes, que és la mitjana de l'Estat i a Catalunya, i les no contributives, a Catalunya, 32.000 pessetes.

Pel que fa a les prestacions socials, les assistencials també decauen, fins i tot es volen treure fora del sistema de Seguretat Social; les limitacions, es vol limitar a dos anys els subsidis d'invalidesa... Vull dir, són petites actituds que totes van a retallar, diguem-ne, el que fins ara era un guany per als assalariats.

Deixi'm també que li digui que els plans d'estalvi privat no són altra cosa que el reconeixement de la insuficiència del sector públic per fer-se càrrec d'aquesta protecció en el moment que el treballador ho requereixi. I per altra part també la desprotecció social, sobretot pel que fa als nous tipus de contractes, que és molt palès pel que fa a la Seguretat Social i pel que fa a la desocupació.

Podria allargar-me més, cosa que no faré, perquè els indicadors de què disposem ara són tots negatius. Pel que fa a la reactivació industrial, no s'ha produït; el 93 hi va haver una minva de 3,2%, la inflació no aconsegueix baixar del 5%. Aquell propòsit que el dèficit pugui reduir almenys del 3 el 97 ja no es farà, no hi ha l'aspiració de fer-ho fins a l'any 2000, etcètera, etcètera. No m'estendré més, però només voldria dir-los que, per a un nou marc de relacions laborals dur –dur– per als assalariats com és aquest, cal reclamar una única condició: que la gestió política sigui transparent i que els polítics siguin transparents, una circumstància que ara no ens acompanya. I quan dic això pensen que penso en Madrid: penso en Madrid i penso en Catalunya; penso en el cas Casinos, que no està tancat i està en el jutjat, i si disposéssim de la suficient informació podríem veure coses que potser també haurien de preocupar-nos fort. I deixin que només avui parli fins aquí d'aquesta qüestió. Però hi ha el tema també de l'Institut Familiar de Finances..., perdonin, l'Institut Català de Finances, però vull dir que d'alguna manera és la família...

El Sr. PRESIDENT: Torni, torni a la qüestió, senyor Reguant.

(Remor de veus.)

El Sr. REGUANT: Sí, senyor president. I a més acabo. Ja m'han entès, no cal ni que torni a la qüestió. Vull dir que quan la transparència és exigible, és exigible allà i és exigible aquí. (Remor de veus.) I per aplicar mesures dures, que no és flexibilitzar, sinó que és situar l'assalariat en condi-

cions que, avui fa setanta-cinc anys de la vaga de la Canadència, aleshores aquestes situacions no s'haguessin donat, perquè la submissió de l'assalariat no ho hauria permès en aquells anys. Avui les circumstàncies són diferents, però repeteixo que la transparència en la gestió pública i en els polítics ha de ser exigida allà i aquí i a tots els nivells, en els petits partits i en els grans partits.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Senyor conseller, té la paraula si vol duplicar.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Reguant, permeti'm, senyor Reguant, que li faci una observació, al meu entendre. Vostè ha dit que la reforma laboral introdueix la precarietat –introdueix la precarietat. Doncs, miri, la precarietat en realitat no la introdueix. Ja hi som, a la precarietat, ja hi som fa molt temps. Si no estiguéssim en el marc legal aquest que vostè defensa com si fos la meravella, si no estiguéssim a la precarietat, no tindríem al conjunt de l'Estat 3.700.000 aturats, EPA del quart trimestre de l'any passat, ni 550.000 aturats a Catalunya. Si això no és precarietat, vingui Déu i ho expliqui, no? (Veus de fons.) Per tant –per tant–, perdó, en tot cas, si no ho he dit correctament, retiro el que s'hagi... Vingui el que sigui. (Remor de veus.)

Això és precarietat. Aquestes xifres enormes –aquestes xifres enormes– d'aturats del país. Per tant, discrepo amb una tesi fonamental, que és que la precarietat ja està instal·lada de molt temps.

Jo li he dit abans que, fins i tot en els moments de major creixement econòmic, la taxa d'atur, en aquest país, també a Catalunya, és molt elevada; més elevada que en qualsevol altre estat de la Comunitat Europea.

Segon punt. Miri, els convenis ara possiblement seran més descentralitzats. Hi haurà la possibilitat que es negociïn més a nivell d'empresa o a nivell d'àmbits més propers a empreses o a sectors o als territoris. Possiblement els convenis, a nivell estatal, seran convenis marc, i, en tot cas, molts d'ells amb les clàusules de despenjament per tota una sèrie de circumstàncies, donaran molt més joc a la negociació, més a prop de la realitat econòmica.

I, per tant, com que la reforma al mercat de treball entre altres coses que fa és sostreure un punt, una sèrie de punts, concretament dinou blocs de punts, que estaven regulats d'una forma rígida a l'Estatut del treballador, els sostreu de l'Estatut del treballador i diu: «Escolti'm, això ara ho fixaran vostès, mitjançant el joc de l'autonomia de les parts de la negociació col·lectiva, i, en tot cas, vostès, per tant, ho poden fixar per conveni col·lectiu o per pacte.» Si ho treu de la fixació concreta, determinista, de l'Estatut del treballador, diguin: «Siguin vostès, en funció de les circumstàncies de la seva empresa, de les seves possibilitats o del seu sector, els qui fixin tota una sèrie de condicions, són dinou blocs de matèries.»

Això, per tant, dóna un gran joc –dóna un gran joc– al fet de la negociació col·lectiva i al seu instrument, que és el con-

veni col·lectiu. I en aquest sentit, i per col·laborar, la Conselleria de Treball li puc anunciar que, per facilitar aquest joc de la negociació col·lectiva, que és el principi més modern dels països més avançats on funciona el principi de l'autonomia de les parts i menys la regulació estatal, doncs, li puc avançar que estem treballant sistematitzant de tots els convenis totes aquelles clàusules, per entendre'ns, susceptibles de negociació, perquè tinguin una mena de guió, d'índex, per facilitar aquesta nova situació, perquè el canvi serà substancial. Pràcticament fins ara —i simplificant, en sóc conscient—, fins ara els convenis col·lectius pràcticament giraven sobre dos elements: l'increment salarial i alguna reducció d'hores. Pràcticament aquests eren els eixos i, a partir d'aquí, poquetes cosetes més. Ara, ja dic, hi haurà un gruix molt important de condicions laborals que seran fixades mitjançant conveni col·lectiu. Per tant, aquest adquireix molta més importància.

La nostra aportació en aquest clima d'entesa de facilitar que els agents socials puguin entendre's serà un aspecte més, serà aquesta sistematització de tots els elements que ajudin a la futura negociació col·lectiva, que serà complicada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals a Catalunya

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre els incendis forestals de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Quan es van produir els incendis famosos, als quals va fer referència la interpellació substanciada en el darrer Ple i a què fa referència aquesta Moció, el nostre Grup Parlamentari es va plantejar que calia prendre alguna iniciativa, i la iniciativa va ser precisament presentar la interpellació d'urgència, i ho vam fer des de la perspectiva doble de la qüestió temàtica i de la qüestió territorial, és a dir, era un tema prou greu com per presentar-lo amb caràcter d'urgència.

Això explica en part que la interpellació fos substanciada en primera instància pel diputat Jordi Portabella i que avui la Moció sigui defensada per mi. En tot cas, remarco l'interès i remarco la importància que el nostre grup va donar a aquella qüestió i, sobretot, a la seva aplicació, al seu tràmit parlamentari.

Bé, pel que fa a la interpellació, la que va substanciar el nostre Grup i la que van substanciar els altres grups, en definitiva van representar una coincidència important entre tots els grups, que els incendis que van passar, que van succeir, havien representat una catàstrofe de considerable magnitud

per al país i, especialment, en algunes zones determinades. Resumint, seria el Garraf, seria l'Alt Penedès, i seria el Baix Camp, el Priorat i la Ribera d'Ebre d'una manera especial.

La coincidència, malgrat tot, amb aquest fet concret, es transforma en polèmica quan s'analitza el que va passar, per què va passar i, sobretot, com s'hauria pogut evitar. En definitiva, doncs, ens trobem amb una polèmica servida a partir de conceptes diferenciats, de models diferenciats, pel que fa a la prevenció i a l'extinció. I a més a més, el destí segurament els va jugar una mala passada, perquè en el mateix Ple s'aprojava un projecte de llei llargament debatut i discutit, i un projecte de llei que en definitiva tractava de tot això que era precisament el que feia referència al Servei de Prevenció i Extinció d'Incendis i, per tant, una mica ens trobàvem amb una tràgica coincidència en el mateix Ple.

La política de prevenció del Govern no va funcionar, no ha funcionat. Això va quedar clar en la interpellació. De proves, penso que no en van faltar; probablement polèmiques algunes, però en definitiva proves definitives, i jo diria que no caldria allargar-los més en el tema, no caldria tornar a entrar en exemples.

Jo penso que hi ha una concepció diferent del que ha de ser la prevenció. Una concepció que es va traslluir, evidentment, a la interpellació i que s'ha anat veient també d'una manera important en declaracions fetes pels membres del Govern i, especialment, en un article que va ser publicat a diferents mitjans de comunicació pel mateix conseller d'Agricultura, el senyor Marimon. Aquest article —cito textualment una part de l'article— deia: «El bosc mediterrani és extraordinàriament propens als focs, a la vegada que molt ric en sotabosc. Pensar a mantenir aquest bosc incombustible significaria la destrucció d'aquest ric món vegetal.» Probablement aquesta sigui una afirmació certa, però en tot cas una afirmació a mitges, és a dir, tot i que podríem estar d'acord amb l'afirmació, el que és evident també és que el bosc mediterrani és extraordinàriament propens al foc, però també és controlable. I a partir d'aquí probablement vingui la diferència de criteri entre el que va expressar el conseller i el que hem anat expressant nosaltres. Probablement d'aquí vingui, d'una manera important, la diferència de criteri entre el que és un concepte de prevenció i el que és el concepte de prevenció que nosaltres vam defensar en el seu moment.

La política d'extinció del Govern tampoc va funcionar. No només no va funcionar, sinó que va ser víctima de la seva pròpia impotència. Un detall que no es va tractar en la interpellació per reafirmar i demostrar, en definitiva, aquesta impotència. Quan la situació era més crítica, quan Catalunya cremava per diversos indrets, quan no hi havia més efectius ja, no es reclama l'ajut a ningú; absolutament a ningú.

S'han aixecat veus que reclamaven l'ajut de l'exèrcit, fins i tot, la qual cosa seria discutible; no ho sé, en tot cas, seria discutible. Però el que és evident és que parcs de bombers propers a la zona d'incendi, encara que d'altres comunitats —i em refereixo concretament, per exemple, als parcs de bombers de la província de Castelló—, doncs, segurament

haurien estat fàcils d'avisar i fàcil que haguessin pogut entrar en actuació. No oblidem que alguns parcs de bombers d'aquesta província estaven bastant més a prop que bombers que van venir de Girona o de Lleida a l'incendi de la serra de Llaberia.

Una mica, arribem a la conclusió que no s'acaba d'entendre com va funcionar tot plegat, no? I el fet que no es reclamés ajut a ningú no deixava de ser una mica una actitud de reconèixer aquesta impotència, que, en definitiva, va ser perjudicial a l'hora d'apagar els incendis.

Una tercera qüestió plantejada a la interpellació eren declaracions diverses i desafortunades i, en algun cas, fins i tot perilloses que s'havien produït de diversos alts càrrecs del Govern, i em refereixo tant a consellers com a directors generals, etcètera. I dic perilloses, perquè fins i tot algunes d'aquestes van sortir molt a primera instància, després es van desmentir, però en definitiva aquest és un tema no recollit lògicament a la Moció, tot i que a la interpellació s'hi fa esment, però l'apuntem. L'apuntem, perquè després de la interpellació, un cop passades les interpellacions, i un cop ja refredada tota la qüestió més intensa del debat posterior a l'incendi i, probablement, analitzat tot plegat més fredament, continuen havent-hi declaracions que nosaltres qualifiquem d'irresponsables. Continuen havent-hi declaracions d'algun alt càrrec que, realment, són preocupants, sobretot si aquest alt càrrec té responsabilitats directes sobre tota la qüestió.

Per tant, en aquest sentit lamentem, doncs, que s'hagués continuat en aquesta línia. Per tant, la Moció que vam decidir presentar a partir de la interpellació substanciada venia des d'un doble punt de vista, seguint la mateixa línia coherent que s'havia expressat en la interpellació: prevenció i extinció.

Hem plantejat sis mesures de prevenció; dues mesures mixtes i tres mesures que fan referència concreta al tema de l'extinció. Quines són aquestes mesures, doncs, que avui sotmeten a la votació i evidentment a les quals demanem el suport de la cambra? En primer lloc, el fet de promoure nous cursos de captació i formació per a voluntaris forestals. És indubtable que el paper que van jugar els voluntaris forestals va ser important. Va ser molt important tot i la migradesa dels recursos que tenen. M'explicaven alguns que van sortir pràcticament amb el vestit i poca cosa més —i poca cosa més. Però tot i això van anar al foc i van actuar d'una manera, jo diria, força efectiva. Evidentment això fa que la tasca, en alguns casos, d'aquests voluntaris forestals hagi de ser qualificada gairebé com a heroica. I nosaltres entenem que, des del Govern, cal promoure aquests cursos de captació i formació de voluntaris forestals, perquè en definitiva han estat una eina important; una eina que s'ha d'utilitzar; una eina que és important de cara a prevenir mals majors.

En segon lloc, una altra mesura de prevenció, la que fa referència al funcionament de les torres de guaita. Aquesta entenem que és una mesura efectiva de prevenció. Hem coincidit, tots plegats, que de per si el bosc mediterrani —i abans feia lectura d'una part d'un article del conseller— és

propens al foc, malgrat els matisos posteriors que, com he dit, hi ha. Però també hauríem de coincidir, per tant, que, com a conseqüència d'això, totes les mesures que es puguin prendre seran poques. És per això que no és exagerat reclamar mesures com aquesta: reclamar que durant tot l'any el funcionament de les torres de guaita, en aquells punts del territori català on existeix més risc d'incendi, sigui una mesura efectiva.

Continuant, doncs, amb les mesures de prevenció, proposàvem, proposem el fet de promoure una campanya de conscienciació dels ciutadans per tal d'evitar la pràctica d'hàbits perillosos en els boscos. Hem presentat altres iniciatives anteriors a l'incendi, per cert, en aquesta cambra, i que penso que, a més a més, seran tractades properament en comissió, iniciatives que fan referència a la campanya de conscienciació. Per tant, abans dels incendis ja havíem, d'alguna manera, denotat una manca de previsió del Govern en aquest terreny. Sigui com sigui, les iniciatives estan presentades, s'han de debatre; per tant, ja en parlarem al seu moment a la Comissió, però aquí entenem que és bo que, des del Ple de la cambra, d'alguna manera es faci aquest crit als ciutadans, que es faci aquesta reflexió conjunta a tots els ciutadans, de manera que la conscienciació dels ciutadans vagi molt més enllà.

Els haig de confessar que vam tenir la temptació, vam estar temptats i fins i tot ens vam plantejar seriosament de plantejar una mesura, una mesura molt dura, en la proposta, en la Moció, que feia referència a la possibilitat de prohibir fer foc al bosc durant tot l'any. Probablement això seria exagerat; en tot cas, és efectiu, i probablement reconeixem que és exagerat; no ho vam plantejar, finalment, però no descartem de cara al futur, sobretot en funció del resultat d'aquestes campanyes de conscienciació i, per tant, del resultat directe que hi pugui haver, la possibilitat d'arribar-ho a plantejar en aquesta cambra.

Dues mesures més que fan referència a prevenció són les que fan referència al programa Foc verd. Se'n va parlar molt, del programa, al llarg de les diferents interpellacions; no és que haguem de discutir el programa en si, sinó més aviat com s'havia d'aplicar i quan s'havia d'aplicar. Aquest, probablement, era el punt de discrepància. Les dues mesures que proposem aconsellen posar-ho en la pràctica, per una banda, quan la situació meteorològica que es detecti en els boscos —que es detecti en els boscos— mitjançant les mesures de temperatura, humitat relativa i vent, indiquin que existeix un alt risc d'incendi i, per altra banda, també, posar-lo en marxa de manera territorialitzada, si les condicions meteorològiques que existeixen només detecten el risc d'incendi en espais naturals determinats. Són mesures cautelars, són mesures de prevenció que, en definitiva, entenem que ajudarien a completar aquest programa que plantegem.

Una última mesura de prevenció: la neteja dels tallafocs. Tant pel que fa a les línies elèctriques com a les línies de Telefònica. Mirin, les línies elèctriques està clar que són perilloses de per si; en un moment donat és fàcil que desprendin guspires i, per tant, que el sotabosc més immediat

pugui prendre foc. Això és un fet que ha passat, que, a més a més, en condicions meteorològiques propícies poden caure llamps i, per tant, és un fet evident, perillós i que cal, d'alguna manera, prendre mesures. Però és que amb les de Telefònica passa el mateix; malgrat que en si no portin electricitat i no siguin perillosos de per si, ho són per dos motius: primer, perquè la Telefònica, quan va fer la neteja d'aquelles línies, ho va fer d'una manera tan brillant que va netejar un metre sota els fils: un metre, acumulant la brossa als costats, per tant, va crear reguerons de brossa sota les línies telefòniques. És clar, si cau algun llamp en alguna línia telefònica —cosa que no és improbable—, doncs, probablement, el risc d'incendi sigui superior. És per això que plantejàvem, com a mesura de prevenció, les dues qüestions: el fet de les línies elèctriques i també les línies de Telefònica.

Finalment, faré referència, encara que ràpida, a les mesures d'extinció i, si el senyor president m'ho permet, ja em posicionaria sobre la Moció dels altres dos grups, i així, en una intervenció acabaria. *(Pausa.)*

Molt bé. Doncs, pel que fa a les mesures d'extinció, directes, és a dir, quan abans dèiem que no havien funcionat les mesures d'extinció del Govern, que, en definitiva, enteníem que es podien millorar, això es podria farcir d'exemples. Molts van sortir en la interpellació; en podrien sortir més. Penso que el temps ens apressa i, per tant, farem via. Ara, hi ha elements que és indispensable que comencin a funcionar d'una manera correcta: la mateixa freqüència per als bombers, els agents forestals i els hidroavions, i això no vol dir que tots parlin alhora, no vol dir això, això vol dir que, en aquests moments, el comandament que està a foc no pot parlar amb l'hidroavió que ha de tirar l'aigua damunt del foc, vol dir això; que s'ha de posar en contacte amb el comandament que està a la base, i que llavors aquest s'ha de posar en contacte amb l'hidroavió. És a dir, en definitiva, això el que demostra és que hi ha una manca de coordinació; una manca de coordinació que també, evidentment, es veu en el tema de les unitats cartogràfiques, sobretot perquè la multitud —en aquests moments— de gent que intervé en el foc d'una manera directa —els voluntaris, els bombers forestals, els bombers voluntaris, els bombers pròpiament— fa que sigui obligatòria una certa unitat de criteris.

En la mateixa línia, doncs, la proposta setena, i finalment la compra d'hidroavions. Com he dit abans, ho hauríem pogut farcir d'exemples, i aquest dels hidroavions és especialment interessant i en podríem parlar a bastament. Però des del nostre punt de vista el que cal és que, d'una vegada per totes, la Generalitat, el Govern de la Generalitat, compri un nombre d'hidroavions suficients per ajudar a l'extinció d'incendis. Mentrestant —mentrestant—, difícilment es podrà atènyer una política efectiva i coordinada d'extinció d'incendis.

Mirin, no em diguin que no hi ha pressupost per a això: tot és qüestió de prioritats, tot és qüestió de prioritats i aquesta és una prioritat bàsica en aquests moments. Si abans d'arribar l'estiu ha cremat, com ha cremat, el bosc en el nos-

tre país, qualsevol mesura que es prengui en aquests moments de cara a l'estiu serà bona. I, evidentment, aquí podríem començar a discutir moltes de les mesures —moltes de les mesures— que aquest Govern té i discutir-les, posar-les en un cantó de la balança i posar a l'altre cantó de la balança la necessitat o no de comprar aquests hidroavions.

Això seria, a grans trets, el que nosaltres plantejàvem en la Moció. En definitiva, i resumint-ho, seria: dotin de més recursos aquells que s'enfronten al foc, i dotin-los de recursos que funcionen. Coordinin-se bé d'una vegada durant un incendi d'aquesta magnitud —mapes, freqüències, etcètera— i, sobretot, no facin més el ridícul per manca de recursos propis. No el facin per dependre, com sempre, massa dels altres.

Pel que fa a la Moció dels altres grups, del Grup Popular i del Grup Socialista, i molt breument, nosaltres, pel que fa a la del Grup Popular, ens abstindrem en els punts primer, segon i setè. Bàsicament perquè hi ha un concepte que és preocupant, i el mateix passa amb la Moció socialista —per tant, ja ho avanço—, que és el concepte de reforestació. La reforestació, des del nostre punt de vista, només s'ha de fer quan no hi ha possibilitat que es faci de manera natural. I això, tant en la Moció del Grup Popular com en la Moció del Grup Socialista no acaba de quedar clar del tot, i des d'aquest punt de vista, la nostra abstenció, diguem-ne, és de precaució i, en tot cas, en funció de l'explicació que facin després els diferents portaveus, podríem canviar-ho; però, d'entrada, ens sembla que és una mesura precautòria plantejar-ho d'aquesta manera.

La Moció del Grup Popular també planteja, en el seu primer punt, elaborar un estudi per tal de conèixer els boscos de propietat privada destruïts pel foc. Miri, per a nosaltres, aquest matís de «boscos de propietat privada» o «boscos de propietat pública» és un matís innecessari: el que s'ha de conèixer és un estudi de tots els boscos que ha destruït el foc, absolutament tots. I a partir d'aquí, d'alguna manera, actuar-hi.

Tampoc estem d'acord amb la mesura de construir pistes tallafocs, com a d'altres països, com a França. Entre altres coses, perquè en el tema de prevenció i extinció d'incendis hi ha un cert costum i una certa mania de comparar-se amb d'altres països, i és clar, és molt diferent plantejar un servei de prevenció i extinció d'incendis o unes mesures concretes en un país com França, que té un territori concret i determinat, que en un país com Catalunya, que té un territori concret i determinat, uns riscos totalment diferents que es determinen en funció del país. Per tant, d'alguna manera, entenem que les pistes tallafocs no són pràctiques, sobretot si fem cas de les argumentacions donades en les interpellacions, en la resposta, sobretot, de les interpellacions, en què deien que hi havia vents de més de cent quilòmetres per hora. Amb vents de més de cent quilòmetres per hora no hi ha tallafocs que valgui i, per tant, el que probablement s'hauria de fer són altres mesures que nosaltres ja plantejàvem i que, en definitiva, no ve al cas ara expressar. Per tant, ens abstindríem en la Moció del Grup Popular, en els punts primer, segon i setè.

Pel que fa a la Moció del Grup Socialista, ens abstindrem en els punts setè, onzè i dotzè, tot i que en el punt segon també tindríem algun aspecte a dir, algun matís a fer; algun matís, com per exemple, que hi ha una afirmació un pèl gratuïta en el sentit que diu «la proliferació d'importants incendis a la tardor i a la primavera». A veure, els incendis més importants són a l'hivern i a l'estiu, que és quan no plou, més que a la tardor i a la primavera; una altra cosa és que, circumstancialment, passin coses. En tot cas, és un matís, i que encaixa perfectament amb l'exposició feta pel Grup Socialista en la interpellació.

Pel que fa als altres punts en què ens abstindrem, bàsicament reclamariem molta major precisió pel que fa referència a la reforestació; com he dit abans, en els conceptes de reforestació no compartim d'entrada el que es plantegen el Grup Socialista i el Grup Popular, ja ho hem dit abans. I després hi ha un aspecte que també ens preocupa; la Moció del Grup Socialista diu: «potenciar dintre del Pla general forestal els elements que contribueixen a la valoració econòmica, ecològica i paisatgística». Miri, ja, qüestió de principis, d'entrada: la valoració ha de ser, d'entrada, ecològica i paisatgística i, després, com a conseqüència d'això, en tot cas, econòmica. Però mai econòmica primer; mai econòmica primer, bàsicament, perquè el que traspua, en definitiva, de tota la Moció, és això, i això és una mica el que ens preocupa.

No és altra cosa que, probablement, conceptes que podríem discutir i, fins i tot, podríem arribar a posar-nos-hi d'acord, però el que ha de quedar clar, en tot cas, és que, d'alguna manera, entenem i intuïm que hi ha sensibilitats diferents respecte al tema. És per això que ja anunciem l'abstenció en els diferents punts.

Bé, dit això, doncs, penso que no queda bàsicament res més a dir; només expressar una última qüestió molt breu: el conseller Marimon va anar a veure el foc, el que s'havia cremat de la serra de Llaberia fa pocs dies —divendres passat, si no ho recordo malament—; nosaltres hi vam ser diumenge mateix, després dels incendis, el cap de setmana aquell, i hi vam ser pràcticament quan encara algunes branques treien fum, encara estava pràcticament l'incendi encès. Allà hi vam anar amb gent de la terra, gent que tenia terra que se li havia cremat i gent que havia estat apagant foc, i pràcticament, encara..., portaven uns quants dies pràcticament sense dormir. Jo recordo —i ho dic aquí una mica com a cloenda de tota aquesta llarga iniciativa parlamentària i difícil— que un dels pagesos que va venir deia, amb llàgrimes als ulls, amb llàgrimes de veritat als ulls, deia que li preocupava molt la imatge que s'havia creat dels pagesos a Catalunya. I a mi, aquelles llàgrimes, els haig de ser sincer, em van fer pensar en unes altres llàgrimes: llàgrimes de diva, que, en un altre incendi important, van sortir per la televisió i va veure tot el món, i aquelles llàgrimes de diva, una mica llàgrimes de codril, em van fer pensar que hi havia llàgrimes molt més sentides, llàgrimes d'aquella gent que se li havia cremat la seva terra; llàgrimes d'aquella gent que se li havia cremat, bàsicament, el mitjà de subsistència; llàgrimes d'una gent

que veien, en definitiva, que en dotze anys —en dotze anys— tres vegades s'havia incendiat allò que era seu, allò més immediat. Penso que això és per reflexionar i volia acabar d'aquesta manera la nostra intervenció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Benach.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals a Catalunya

Com que hi ha altres dues mocions sobre el mateix tema d'incendis forestals, les agruparem en la seva tramitació. Per consegüent, ara correspondrà al Grup Socialista defensar el text de la seva Moció. Té la paraula el diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Senyor president, senyories, en la substanciació de la interpellació socialista sobre els incendis forestals, el diputat Manel Nadal —en un brillant discurs, per cert— va explicitar les línies mestres de la tradicional posició socialista en relació amb els incendis forestals i el que per nosaltres és de tot punt indispensable: la seva íntima relació amb la política forestal, la silvicultura i, en definitiva, la salut de les masses boscanes.

El senyor Nadal va fer un exercici de responsabilitat política en un tema candent, va combinar crítiques justificades respecte a l'actuació de la Generalitat en l'onada de focs primaverals, bàsicament en una insuficient prevenció i coordinació dels efectius, amb el reconeixement que es tracta d'un tema difícil, que necessita un esforç de mentalització del conjunt de la societat.

Passo a presentar-los algunes consideracions que han inspirat els punts de la Moció socialista. Primer, la necessitat d'augmentar encara més la conscienciació dels ciutadans, tant dels urbans com dels rurals; sobretot, els que treballen en el sector primari i, per tant, estan en una relació molt directa amb el bosc, respecte al perill dels focs forestals.

Segon, la conveniència de posar en pràctica, finalment, la planificació en els seus elements bàsics, que són fixar els objectius generals, tant de producció com de protecció. I, d'entre els objectius generals de protecció, que en puguin derivar plans de prevenció a tots els nivells, en cascada, fins al nivell de la finca individual. El marc global ha de passar, sens dubte, pel pla general de política forestal. D'aquí ve l'esment dins la Moció a aquest important instrument encara no conegut pel Parlament.

Tercer, l'indubtable èxit —que reconeixem— en l'extinció dels incendis petits i mitjans posa en evidència una manca de tecnologia i d'especialistes adaptats als incendis singulars, els de gran extensió, que s'ha constatat dolorosament de nou en els recents focs.

Quart, la coordinació entre els plans i la política forestal i la política territorial, un dels grans objectius de la Llei forestal, no s'està complint; és un problema al qual nosaltres do-

nem una gran importància. No s'aplica, per exemple, que nosaltres coneguem, la unitat mínima forestal. La prevenció per nosaltres ha de ser un sistema general que estigui inclòs en el planejament municipal.

Cinquè, els plans de prevenció d'abast municipal, tal com s'ha fet a la província de Barcelona, han servit per canalitzar les inversions, tant dels ajuntaments com de les ADF, com dels particulars, en un projecte coherent i amb un mateix objectiu. Els resultats han estat molt positius, evitant-se així un bon feix d'irracionalitats; convé estendre aquesta experiència al conjunt de Catalunya. Els ajuntaments, d'acord i amb l'ajut de la Generalitat, haurien de tenir partides per a prevenció d'incendis als seus pressupostos.

Sisè, els passats incendis demostren que no és bo el coïssim ni el relaxament, i molt especialment –i posem un especial èmfasi en aquesta qüestió– convé mantenir la il·lusió de les persones integrades en les ADF i potenciar-les adequadament.

I finalment, punt setè, la valorització dels productes forestals està en la base d'una major prevenció i interès pels boscos –en això diferim una mica del que ha dit el portaveu d'Esquerra Republicana. La Generalitat no ha incidit malauradament en aquest camp tan decisiu, és una assignatura pendent del Govern que anirem recordant des del Parlament.

Nosaltres votarem a favor de tots els punts de la Moció del Partit Popular i de la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè van en la bona direcció i són coherents amb la Moció socialista. Demostren, en suma, la preocupació de la societat catalana pels focs forestals i en són vehicles parlamentaris. Hi hauria algun matís en algun punt, però que nosaltres no hi donem importància en relació amb el contingut global.

La Moció del Grup Socialista és una moció treballada i en la qual s'ha produït una circumstància singular: esmenes transaccionals pactades amb Convergència i Unió que afectaven una sèrie de punts –entre ells, el 5, el 6, el 9, etcètera– han sigut presentades, segons se'ns diu, sense la signatura del portaveu i, per tant, és una llàstima que la mecànica del Reglament impedeixi l'exercici, bon exercici, de la transacció.

Sigui com sigui, la Moció socialista fa un especial èmfasi en la conveniència que es faci una campanya anual i estesa durant els dotze mesos, d'informació i sensibilització ciutadana sobre els valors del bosc; que, vista la proliferació d'importants incendis a la tardor i a la primavera –això no vol dir que no se'n produeixin també a l'estiu–, hi hagi un mecanisme permanent de determinació dels períodes de risc fora de la temporada estival –se'ns diu que ja hi és, però, com tota obra humana, segur que és perfectible–; que el Departament d'Agricultura, en col·laboració directa amb els ajuntaments, augmenti el nombre de places per programes de la prestació social substitutòria i també per la signatura d'acords de col·laboració social amb l'Inem; cal la redacció de plans de prevenció d'incendis forestals de caràcter muni-

cipal i/o supramunicipal que contemplin mesures per evitar l'inici del foc i que facilitin la seva extinció en cas necessari.

Respecte al punt quart, senyor president, voldria dir-li que d'acord amb l'esperit de transacció amb Convergència i Unió, retirarem l'última frase; després de «en cas necessari», per tant, retirarem les paraules «amb especificació de la xarxa de camins, punts d'aigua, tallafocs», etcètera.

Cal incrementar per nosaltres això...

El Sr. PRESIDENT: Del punt 4, diu?

El Sr. GANYET: Del punt 4 de la Moció socialista.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. GANYET: Són les últimes paraules, l'última frase, «que facilitin la seva extinció en cas necessari...» On hi ha una coma, es tractaria del punt final.

El Sr. PRESIDENT: Sense «amb especificació de la xarxa»...

El Sr. GANYET: Exactament, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, queda suprimit aquest...

El Sr. GANYET: Moltes gràcies. Nosaltres voldríem que s'incrementés substancialment les dotacions econòmiques a les ADF, referint-les, no obstant, a objectius prèviament planificats a través dels plans de prevenció que s'haurien de revisar periòdicament.

Cal redactar un estudi de descentralització dels mitjans aeris per optimitzar el servei de vigilància i escurçar el temps d'intervenció immediata. És una llàstima, però havíem transaccionat una esmena que completava el sentit del que nosaltres volíem introduir en aquest punt sisè.

Voldríem que els programes de restauració i reforestació de les zones cremades siguin coherents i es coordinin amb els vigents plans de lluita contra l'erosió, és de tota lògica, i que per millorar la coordinació entre les administracions s'aprovi un protocol que reguli les vies de relació, comunicació i comandament entre els responsables de l'extinció i els ajuntaments, i també les altres administracions.

I ara vénen una sèrie de punts –10, 11, 12 i 13– que demostren l'interès que tenim que mai es parli, a part d'incendis forestals, de política forestal. Per tant, cal aprovar el Pla general forestal abans de juny del 94 i tramitar-lo al Parlament en la mateixa data; potenciar dins el Pla general els elements que contribueixin a la valorització econòmica, ecològica i paisatgística del bosc i dels seus derivats; coordinar les iniciatives de reforestació incentivades per la nova PAC, amb les propostes de creació d'indústries transformadores de la fusta, de mobles, de derivats del bosc i de trituració, i exigir que els nous plans de reforestació vagin acompanyats dels respectius plans de prevenció d'incendis en les àrees afectades.

Finalment, voldria anunciar, també fruit d'un acord amb Convergència i Unió, i en especial amb el conseller Marimon, la retirada del punt 14, que serà entrat a la Mesa del Parlament en forma de Proposició no de llei.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet.

**Moció subsegüent a la interpellació al
Consell Executiu sobre els incendis forestals
produïts a diferents comarques de Catalunya**

El Grup Popular ara té oportunitat de presentar la seva Moció: té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, per a manifestar que en relació amb els incendis forestals del passat mes d'abril, que, com tots vostès saben, van destruir aproximadament 8.000 hectàrees al Garraf, Subirats, Serra de Llaberia i Sant Martí Sarroca, lo Grup Popular sotmet a la consideració de la cambra la Moció consegüent a la interpellació que pel procediment d'urgència se va substanciar al Ple del dia 20 d'abril i, tal i com vam dir, les conseqüències econòmiques, socials i morals derivades del referit incendi van més enllà de les que corresponen a l'àmbit territorial dels municipis directament afectats per una destrucció ecològica de difícil recuperació.

Però no obstant això, i des de la nostra opinió —i per això he manifestat que molt breument—, complit lo debat parlamentari entre els consellers d'Agricultura i de Governació, per una part, i els diferents grups o portaveus parlamentaris, per una altra part, és evident que este portaveu no serà reiteratiu respecte dels antecedents objecte de la nostra interpellació, independentment de la major informació que posteriorment m'ha facilitat algun alcalde i al marge també de la crítica de determinats bombers de la Generalitat, referida està crítica a la prevenció i a la coordinació entre els departaments responsables dels incendis forestals.

A estos criteris parlamentaris —i sé molt bé per què parlo—, de distingir la interpellació com a debat entre govern i oposició i la Moció com a proposta a resoldre posterior a la deliberació, lo Grup Popular incorpora vuit punts d'acord, per tal que el Parlament de Catalunya, si procedeix, insti el Consell Executiu al seu compliment.

Punt primer, elaborar un estudi per tal de conèixer los boscos de propietat privada destruïts pel foc, així com de les mesures a prendre per a la seva recuperació, tenint en compte que el 90% dels boscos són de propietat privada.

Segon punt, elaborar i portar a terme un pla de repoblació forestal que contempli les espècies més adequades per a la reforestació, en funció de les característiques de les zones sinistrades.

Punt tercer, prendre les mesures necessàries per tal d'adequar els camins forestals i rurals de manera que permetin una ràpida i eficaç actuació dels serveis d'extinció d'incendis.

Punt quart, elaborar un mapa d'índex de perillositat específica detallant les zones de més alt risc d'incendi a Catalunya durant tot l'any.

Punt cinquè, elaborar i presentar d'immediat al Parlament de Catalunya un pla d'emergència per a situacions extraordinàries.

Punt sisè, prendre les mesures necessàries per tal d'ampliar los punts de presa d'aigua existents a Catalunya, en especial a les zones amb més alt risc d'incendis.

Punt setè, prendre les mesures necessàries també per tal de construir pistes de tallafocs, d'acord amb les recents experiències practicades en altres països, com França, i en especial a les zones d'alt risc d'incendis.

I punt vuitè, prendre les mesures necessàries per tal d'ampliar la cartografia general de Catalunya amb l'objectiu d'arribar a tindre un nivell d'escala reduïda, de manera que pugui ser utilitzada immediatament pels guàrdies forestals.

Este, senyor president, és lo sentit de la nostra Moció i amb l'anunci del vot a favor del Grup Popular a les mocions d'Esquerra Republicana i a la Moció del Grup Socialista queda ja formulat lo posicionament, los dos posicionaments que s'han substanciat amb anterioritat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Ara poden fixar posició els altres grups. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Gimeno té la paraula.

El Sr. GIMENO: Bé, en tot cas faria el posicionament respecte a les tres mocions que parlen sobre el mateix problema i que cadascú, com és lògic, ho ha dissenyat d'una forma parcialment diferent i amb la mateixa finalitat.

Cal dir que Iniciativa per Catalunya en el Ple passat vam optar per no presentar conscientment la interpellació, perquè enteníem que, coincidint amb el debat de la llei, ens semblava més procedent que el Grup de Convergència i Unió fos sensible a alguns plantejaments que en positiu oferíem com a possibilitat de millora del text de la llei, i que era introduir un capítol en què fixàvem la necessitat de coordinar les tasques de prevenció i d'extinció del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i del Departament de Governació, mantenint les seves competències separades —i dic això perquè no era que hi hagués una absorció de competències d'un respecte a l'altre ni viceversa— i que sobretot potenciéssim les tasques de prevenció. Se'ns va negar per innecessari; la història ens dirà si és necessari o no per la via de llei o per la via dels fets. El que sí que crec que en el mateix debat posterior de les interpellacions i en el coneixement dels fets des de les diverses versions oficials o oficioses, paraoficials, i del comentari de carrer hi ha alguns fets innegables, i els fets innegables són que la prevenció necessària o convenient en aquells moments va ser molt poc manifesta, perquè ni hi havia limitacions de determinats usos, ni hi havia increment de personal de vigilància, ni increment de personal de manteniment, ni contractació avançada de bombers forestals, ni preparació acurada dels mitjans aeris..., i no vull fer una descripció molt extensa de totes les deficiències, però són certes, notòries, palpables i demostrables. I que la prevenció, no obstant, hauria pogut ser possible, perquè hi havia coneixement de determinades variables que podien demostrar que hi havia un risc d'incendis més alt que en altres èpoques o en altres anys per la mateixa època. Coneixíem l'estat de sequera de moltes zones, coneixíem o podem conèixer les previsions meteorològiques, coneixem la freqüentació esperable de la gent coincidint amb una època vacacional i, per tant, era de suposar que podíem haver actuat d'alguna manera, prevenint aquests possibles incendis.

La coordinació, essent moderat, jo diria que podríem dir que va ser deficient; va ser deficient, com és ja tradicional, la relació entre els dos departaments, que cadascú va per les d'ells, i que, en tot cas, es troben com bonament poden els funcionaris o els tècnics que coincideixen en els llocs. Va ser també deficient..., i hem demanat un accés a les brigades de Tarragona i de Barcelona per contrastar algunes dades preocupants de manaments, d'ordres d'accés als diversos incendis; és a dir, es van produir fets com que bombers del costat del foc de la serra de Lladeria se'n van anar a més de cent quilòmetres, quan ja estava encès el foc de la serra de Lladeria, i després van anar bombers de més de cent quilòmetres a apagar el de la serra de Lladeria, és a dir, es perden temps preciosos, que en els moments de l'inici del foc són fonamentals... En definitiva, hi van haver una sèrie de fallades.

Llavors, jo crec que la voluntat dels tres grups parlamentaris de presentar aquestes mocions va en el sentit de dir: no salvarem el que s'ha produït, però intentem salvar fets com aquests, és a dir, intentem evitar que això es pugui repetir. Llavors, la voluntat del Grup d'Iniciativa, en principi, ens plantejàvem si fèiem esmenes a algú i a qui n'hi fèiem, o si els en fèiem a tots, i llavors, com que entenem que el Grup de la majoria no podia aprovar les tres mocions per unanimitat, perquè hi ha coses que són repetitives, i hi ha coses que unes són relativament diferents de les altres, el que vam creure és que la responsabilitat que ha d'exercir el Grup majoritari és donar satisfacció a la preocupació expressada pels quatre grups –jo fins i tot diria que pels cinc, encara que amb molts més matisos–, però, per tota la cambra, respecte als incendis forestals, que a ells era a qui els corresponia, perquè en definitiva són els que tenen la decisió que s'accepti o no s'accepti una determinada proposta, i que a ells els corresponia, per tant, fer la síntesi de les diverses propostes que han presentat el Grup Popular, el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup Socialista.

Llavors, em sembla que podríem fer matisos, que podríem dir que ens agrada més aquesta que l'altra, que aquesta l'aprovaríem més a gust i l'altra amb més reticències, però creiem que el que val –el que val– és el sentit que estem davant d'un fet molt greu que va succeir i que hem de buscar els mitjans per evitar-ho; i que la responsabilitat que creiem que ha d'assumir el Grup de Convergència és que això es tradueixi en algun acord que prengui aquesta cambra i que doni satisfacció als cinc grups parlamentaris, perquè la satisfacció no s'ha de donar als cent trenta-cinc components de la cambra, sinó que l'hem de donar a la societat catalana, que està molt preocupada per la proliferació i per les conseqüències d'aquests incendis forestals, i que enguany, si la climatologia continua sent tan conflictiva com fins ara –és a dir, no plou i seguirà incrementant-se l'estat de sequera a moltes zones, per tant, es mantindrà el grau de risc a àmplies zones de Catalunya–, podríem tenir un estiu molt, molt dolent. I llavors el que creiem és que dir: «Tot està controlat, no passa res, no cal fer res i ja ho farem sols», no seria ni procedent ni recomanable com a resultat de la votació de les tres mocions.

Per tant, manifestar que, amb transacció o sense transacció, si no hi ha transacció, votarem afirmativament totes i cada una de les propostes dels tres grups, però desitjaríem que sortíssim de la cambra amb una votació unànime que reflectís aquest grau de preocupació i la voluntat de resoldre la situació existent.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Ara, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per fixar posició i defensar l'esmena que ha presentat a la moció del Grup Popular.

El Sr. ORRIOLS: Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començaré per l'esmena. En qualsevol cas, nosaltres el que volíem era aproximar-nos a la sollicitud del punt 5 del Grup Popular en relació amb la presentació d'un pla d'incendis forestals. Per bé que ells parlen d'emergència, probablement no ens pot acabar de satisfer, i en aquesta línia també cerquem la solució que, en el cas que no s'acceptés l'esmena, votant separatament dos paràgrafs del seu punt també hi donaríem compliment, en el benentès que el Pla, en aquests moments, l'antic Infocat, s'està revisant i en el benentès que el nom exacte no es coneix, però que, en qualsevol cas, es parla d'un pla de protecció civil d'emergència per a incendis forestals. I en aquesta, diguem-ne, inconcreció del nom exacte, però amb la voluntat de presentar el pla, és pel que li oferirem aquesta votació separada, per si té a bé d'acceptar-la.

Dit això, voldria, molt breument i amb cordialitat, referir-me a algunes de les expressions que s'han fet aquí en presentar les mocions, amb la cordialitat que ens hem tractat sempre, senyor Benach i senyor Gimeno, en el sentit que la setmana del 7 al 13 –això ja es va dir– hi va haver 353 focs, i de 349 d'aquests 353 no se n'ha parlat. Vol dir que l'acció i vol dir que l'eficàcia d'aquests controls ha sigut realment alta. Hem parlat de quatre, però, en qualsevol cas, produïts –i també ho van dir els honorables consellera i conseller– en unes circumstàncies difícilment suportables, i més, tal com vostès refereixen, en el clima mediterrani, que fa especialment vulnerable el nostre país a aquests fenòmens, no? A títol de coneixement, ens ha arribat un estudi de la Unió Europea, que, en aquestes circumstàncies que parlàvem ara, si es volgués fer front a moments de gravetat climàtica com els que es van viure en aquella setmana, s'haurien de multiplicar els serveis de 50 a 200 vegades, la qual cosa cap Govern ni cap país fa recomanable. Per tant, doncs, en la majoria d'actuacions en aquestes condicions desfavorables, s'hi pot incidir i actuar quan para el vent, bàsicament quan para el vent.

També li voldria dir que els voluntaris forestals, la seva missió, senyor Benach, no és la d'apagar foc; que ho fan, sí, i ho fan com qualsevol ciutadà, que s'hi ofereixen potser amb més entrega, si cap, però que bàsicament la seva funció específica, en tant que voluntaris forestals, no seria la d'apagar el foc, sinó que primordialment seria el control, la vigilància i la prevenció de l'incendi, no?

Dit això, i tal com s'han expressat tots els grups, he de manifestar que el Grup Parlamentari de Convergència i

Unió ha volgut ser receptiu en el màxim que ha pogut a les propostes que fan els altres grups, i és en aquest sentit que es va treballar sobre unes esmenes –s'hi ha referit el senyor Ganyet– que, finalment, doncs, perquè aquest diputat ha hagut de negociar fins a última hora, doncs, no s'han pogut formalitzar, però val la pena d'insistir que, arran d'aquesta no-presentació, hi ha hagut també un esforç suplementari, d'aproximació en l'acceptació d'alguns punts que en un principi havíem acordat d'esmenar-los, i penso que una cosa també rectifica l'altra, no?

Nosaltres hem constatat que molts dels punts que es presenten en les tres mocions van tenir adequada resposta, com es pot comprovar repassant la transcripció de les intervencions dels consellers, i pensem que hauria valgut la pena que els grups de l'oposició, també –al marge de les seves pretensions– recaptesin la informació i els punts de vista de les direccions generals afectades, per tal de superar possibles opinions parcials que, a vegades, condicionen la visió d'una globalitat en una problemàtica. Això fa que, al nostre entendre, s'hagi arribat a esgrimir argumentacions equivocades o desinformades, amb referència, per exemple, al tema de les comunicacions o de la cartografia. La conseqüència és que s'introdueixen distorsions importants en el mateix discurs polític i en el seu reflex a l'opinió pública, cosa que nosaltres creiem que no és excessivament recomanable.

Els incendis forestals, senyores i senyors diputats, són la principal causa de destrucció de masses forestals arbrades en els darrers vint anys, en zones àrides i semiàrides arreu del món. Més de la meitat de Catalunya té unes característiques naturals, climàtiques i demogràfiques que la fan especialment vulnerable a aquests negatius successos; és per això que cal un esforç col·lectiu –s'hi ha referit el senyor Ganyet abans– per tal de fer front al problema, i tot intent de sensibilització vers aquest sigui benvingut, però, naturalment, la iniciativa ha de correspondre al Govern, que en l'exercici de les seves competències ha desenvolupat i continuarà desenvolupant totes les mesures al seu abast per tal de disminuir, si no eradicar, els riscos potencials, i quan, malgrat tot, es produeixin incendis forestals, emprenent les accions més convenientes per restaurar l'equilibri ecològic afectat. Resten, així, definides les tres fases clarament diferenciades dins d'aquest àmbit: mesures de prevenció, accions d'extinció, mesures de restauració.

Dit això, el nostre Grup passa a posicionar-se sobre els punts de les tres mocions presentades. En relació amb la d'Esquerra Republicana, al punt 1, li hem de dir que aquest és un tema que s'està fent, evidentment –vostès ho coneixen–; que l'any 93 participaren en treballs de prevenció i extinció d'incendis sis-cents voluntaris forestals; la tasca de captació i formació es desenvolupa permanentment, i no cal dir que el segon aspecte, és a dir, el de la formació, és especialment important, perquè sovint no és suficient la bona disposició del voluntari, sinó que cal assumir un tipus de tasques que no estan a l'abast de tots els que inicialment s'ofereixen. Malgrat tot, amb la voluntat de continuar aquest

camí que està emprès, amb la voluntat d'aprofundir-hi, aquest punt el votarem a favor.

El punt 2, referit a mantenir durant tot l'any el funcionament de les torres de guaita, no l'abonarem, perquè ens sembla que és fora de pràctica habitual en el tipus d'activitat a què es refereix. S'ha de tenir en compte que, en situació de risc –i la situació de risc la detecten permanentment els serveis de prevenció–, es posen en funcionament immediatament les torres i es notifiquen i comuniquen de forma pràcticament instantània; és a dir, que no seria ni pràctic ni operatiu que les torres estiguessin de guaita tot l'any, sinó que ho són i estan en el moment en què es detecta una situació de risc que, com he dit, es detecta d'una manera immediata i que se'n dona coneixement al moment, tant al servei de bombers, com als serveis meteorològics de les televisions, com a la premsa. Per tant, aquest punt, l'hem de votar en contra.

El punt 3: les campanyes de sensibilització i informació tenen caràcter permanent i s'actualitza periòdicament el contingut dels missatges; s'han editat molts fullets, s'han distribuït arreu moltes notes de premsa i anuncis als mitjans de comunicació, sense oblidar campanyes que, indirectament, incideixen sobre el respecte i l'estima als boscos: només cal recordar la festa anyal de l'arbre, el material pedagògic que s'envia a les escoles d'una certa qualitat... Tot això s'està fent i, fins i tot, hi ha la intenció –el conseller ho comentava– d'intentar incidir més sobre els mitjans televisius en el sentit dels telediaris i telenotícies, sobretot en les qüestions de situació de risc. Malgrat tot, senyor Benach, això es fa –vostès ho coneixen–, però en la línia d'aprofundir també votarem a favor d'aquest punt 3 que ens presenten.

No ho podem fer en els punts 4 i 5, sobretot perquè de la seva pròpia naturalesa es dedueix que no és assumible, perquè vostès demanen que es posi en marxa el programa Foc verd en unes determinades circumstàncies, quan en realitat el programa Foc verd, per la seva pròpia naturalesa i per la seva pròpia mecànica, funciona tot l'any; és a dir, no cal posar en marxa una cosa que s'hi posa automàticament en el moment que hi ha una alarma prevista. Des d'aquest punt de vista, seria, creiem, poc operatiu que el Parlament aprovés que es posi en marxa una cosa que, per si mateixa, ja està preparada durant tots tres-cents seixanta-cinc dies de l'any.

El punt 6, que és referit a les freqüències de ràdio, nosaltres creiem que seria contraproductiu, que no és tècnicament correcte que tots els intervinents –i vostè ho ha dit també abans, senyor Benach– treballin amb la mateixa freqüència. Creiem que seria poc operatiu. El director de l'extinció és el que ha de tenir la possibilitat de parlar amb tothom: bombers, helicòpters, hidroavions, agents forestals..., que, per altra banda, els agents forestals disposen de transmissors amb freqüència de bombers, que els poden autoritzar a entrar-hi quan es cregui oportú. Sobre aquest tema, de tota manera, com que és un tema important i que cal millorar, els puc avançar que el Govern de la Generalitat està desenvolupant una xarxa troncal de telecomunicacions, a través de la Di-

recció General de Telecomunicacions, per a integrar les xarxes bàsiques de tots els serveis que treballen amb ràdio-freqüència; entre d'altres, mossos, bombers, agents forestals. Per tant, en aquest sentit i amb l'anunci d'aquest desenvolupament, nosaltres, aquest punt, no l'hi podrem abonar.

El punt 7, sobre la utilització de les mateixes unitats cartogràfiques, nosaltres, ja he dit abans –i m'hi referia– que entenem que sobre això hi ha un equívoc. Nosaltres no el votarem, perquè la cartografia que s'utilitza és comuna, i és la que facilita l'Institut Cartogràfic de Catalunya, que ens consta –i els tècnics ho constaten– que fa uns bons mapes, òbviament de diferents escales, que s'utilitzen unes o altres segons cada necessitat, i, des d'aquest punt de vista, ens sembla que la cartografia de què disposem és positiva i podríem dir, fins i tot, que és excel·lent.

El punt 8, el votarem a favor –es refereix al manteniment d'accessos a camins– amb la consciència que aquest és un dels aspectes que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca desenvolupa durant el decurs de l'any i òbviament no pot fer-ho d'una altra manera, tota vegada que està inclòs en el pla quinquennal, és a dir, que del període 93-97 hi ha un pla quinquennal que desenvolupa diverses funcions, diverses tasques, entre elles la reforestació, l'aforestació, els treballs silvícoles, la millora de suredes, camins, i en aquest període de temps es preveu que es facin 1.067 quilòmetres de camins per la muntanya; és a dir, en aquest sentit. Malgrat que això es fa, però constatant, diguem-ne, la voluntat d'aprofundir també aquest tema, tampoc tindrem inconvenient, amb aquesta voluntat inicial de què els parlava de sumar esforços entre tots, de votar-l'hi favorablement.

El punt 9 ve referit a un programa específic de prevenció. El nostre Grup entén que cada foc té unes característiques diferents, això és evident, ho saben tots els tècnics, i el que cal, segons el nostre punt de vista, és reequilibrar les xarxes de parcs perquè tinguin les dotacions adequades en funció del risc de les zones que cobreixen. Avui per avui les primeres sortides estan garantides, la concentració de recursos en els focs importants es fa en base a la potencialitat del sistema de control unificat i màxima mobilitat, implantat en el territori per una simultaneïtat ordinària de sinistres i la cobertura de puntes en les èpoques de major risc. En situacions de simultaneïtat excepcional, el mateix dispositiu permet optimitzar la utilització dels recursos. En aquest sentit –m'hi referia abans parlant amb el senyor Curto–, la gerència de Protecció Civil té molt avançat el pla Infocat i, per tant, aquest punt, senyor Benach, l'hem de votar, necessàriament, negativament.

El punt 10, en relació amb la necessitat de disposar d'hidroavions al nostre país, nosaltres pensem que en aquests moments és més pràctica i sobretot positiva i sobretot possible una –diguem-ne– coordinació d'àmbit més territorial que no la despesa directa que això pot generar. Cal tenir en compte que un hidroavió operatiu suposa 2.200 milions de pessetes d'adquisició, 100 milions/any de manteniment i a més cal un equip de tres persones fix. Si es pretengués l'objectiu de ser autònom, amb un aparell tampoc fem massa

més del que s'ha pogut fer, per exemple, en els últims incendis, en què es va disposar de fins a cinc aparells, alguns fins i tot de fora de l'Estat espanyol. L'objectiu és plausible, però les necessitats i les possibilitats ho fan limitar. Nosaltres creiem que seria important, per exemple, el possible traspàs d'Icona al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; seria una petita solució si comportés el traspàs dels mitjans aeris i les corresponents dotacions pressupostàries, amb un protocol de col·laboració amb altres comunitats autònomes, quan fos el cas. Vostè s'hi ha referit abans, senyor Benach, jo li puc dir que s'estan fent en aquest moment aproximacions de coordinació sobre el tema, de descentralització, amb el País Valencià i es mantenen converses en aquest sentit amb els estaments estatals, però, més que l'aprovació d'una proposta de compra, ens sembla que aquest camí del traspàs podria ser prou satisfactori perquè aquesta descentralització pogués ser una realitat.

I en relació amb el punt 11, nosaltres, senyor Benach, l'hi votarem a favor, vostè ja ho coneix, en el sentit també que no és que això ara es començarà a fer, perquè el Departament ja ha aplicat bastants o més d'alguna sanció a companyies elèctriques, precisament pel descuit que tenen en algun d'aquests comportaments sota les línies d'alta tensió. Per tant, això s'ha fet, es continuarà fent i, en aquest sentit, no tenim inconvenient de votar-l'hi a favor. Volíem deixar a part això de les línies telefòniques, perquè en si no suposaven un risc, però en la mesura que vostè insisteix en el que es descuiden les piles d'arbrat que deixen a les cantonades, li havia dit que no però li votarem íntegrament el punt perquè ens sembla que tot i no ser d'una gran transcendència, almenys donarà compliment a la seva inquietud i a la del seu Grup. He acabat, doncs, amb Esquerra Republicana, dels quals votarem a favor quatre punts.

En relació amb el Partit Popular –faré el darrer el Grup Socialista–, el primer punt hem de manifestar que el que es demana es porta a terme, ja que a cada incendi forestal la Direcció General del Medi Natural elabora un informe en què figura el perímetre i extensió afectats, la titularitat dels terrenys i el tipus de vegetació danyada o destruïda. Quan afecta superfícies superiors a quaranta hectàrees o indrets d'especial significació, s'actua d'acord amb la circular 11/93 del Departament, que d'alguna manera marca totes les pautes i línies a seguir en el cas. És a dir que, independentment de la titularitat del predi, d'alguna manera, d'això en té un control i un coneixement exhaustiu el Departament i, des d'aquest punt de vista, no cal elaborar un mapa que ja, des del nostre punt de vista, existeix.

En relació amb els punts 2, 3 i 6, per molt que el que demana el Grup Popular està recollit en el pla quinquennal que els anunciava ara i que el poden vostès comprovar també en la mateixa línia que he esmentat abans per a Esquerra Republicana, faríem el mateix tractament i els assumiríem com a positius i, per tant, els votarem. Pensin que el pla quinquennal aquest està recolzat i reconegut per la Unió Europea, la qual subvenciona una part important dels recursos que s'hi ofereixen i que, fins i tot des d'un punt de vista de les apor-

tacions que en aquest moment fa el Govern de la Generalitat per a reforestació i per a ajudes al bosc, és probablement i sense cap ànim d'autobombo ni sense cap ànim de triomfalisme, però probablement el sistema d'ajuts que hi ha en aquest moment sigui dels més alts de la Comunitat Econòmica Europea i, per tant, possiblement, dels països més industrialitzats.

En relació amb el punt quart, que parla de l'índex de perillositat específica, nosaltres no l'abonarem precisament perquè els mapes aquests existeixen diàriament, és a dir, el Departament té un sistema de prevenció del risc, en relació amb la humitat, en relació amb el vent, en relació a tots els factors climatològics que fan que s'adeqüi permanentment i, per tant, l'elaboració d'aquest mapa, quan en realitat existeix d'una manera modificada segons les circumstàncies, faria inútil la seva votació.

El punt 5, li he explicat abans que si no accepten l'esmena no votant «elaborar i», perquè en realitat el pla està elaborat —l'hi he ensenyat abans—, falta la seva aprovació i tramitació, aquest també el votarem a favor.

I en relació amb el punt 7, aquest, tot i que en el pla quinquennal es preveu que se'n fan i, per tant, d'alguna manera, estariem amb els altres casos d'actuacions, la seva construcció en experiències practicades en altres països com França no ens satisfà i no hi votarem favorablement, entre altres coses perquè creiem que en alguns dels aspectes de reforestació que porta el Departament d'Agricultura és precisament França que es posa en contacte amb el Govern de Catalunya per poder comprovar algunes de les seves mesures. Per tant, aquest punt tampoc no l'hi votarem a favor, i en el de la cartografia em remeto a l'explicació que he fet a Esquerra Republicana en el sentit que ens sembla que l'Institut de Cartografia és correcte. Per tant, els les votarem a favor, parcialment una i tres senceres.

I finalment, en relació amb el Grup Socialista —i perdoneu que m'allargui, però és que, d'alguna manera, hi havia trenta-tres punts—, el senyor Ganyet s'hi ha referit bastant perquè n'hem parlat de quines acceptaríem o no. Al punt 3 faríem la mateixa... Acceptaríem el punt 1, que és un dels que estava esmenat i que finalment l'acceptem completament en relació amb les campanyes de sensibilització, que així s'han iniciat totes les intervencions.

El punt 2, sobre mecanismes permanents de determinació dels períodes de risc en la línia de l'exposat, no el votarem —igualment que li ho dèiem al senyor Curto— perquè d'una manera permanent i de forma contundent aquest risc és detectable i, per tant, abans hem parlat del que havia succeït, però, en tot cas, ningú diu que no es va avisar a temps que s'havia produït un foc, perquè en realitat els sistemes de detecció van funcionar especialment bé i, per tant, millorar això ens sembla certament difícil. Vostès ho parlaven ahir amb nosaltres i ens sembla que no és assumible aquest punt.

El punt 3 l'acceptarem, si bé hem de comentar —perquè, a més, la cambra ho sàpiga—, en relació amb la prestació social substitutòria, que està molt bé que mirem d'aprofundir-hi, perquè això realment funciona, però que els joves no

tenen precisament una tirada per aquest tipus de prestació social, perquè de cent cinquanta places que disposa el Departament n'hi ha cobertes, en aquest moment, trenta o quaranta. Sembla que opten per altres destins que potser no són tan feixucs o tan, diguem-ne, compromesos o pesats i que mirarem de potenciar-ho en relació... —vostè ho diu—, en contacte amb els ajuntaments per veure si d'aquesta manera es pot optimitzar el que de moment ja és una actuació, una línia a seguir pel mateix Departament, no?

En relació amb el punt 4, vostè s'hi ha referit deixant tot el que fa referència al pla quinquennal, que és sobre la xarxa de camins i tal, hi votarem favorablement perquè ens sembla que és important i interessant que hi hagi plans de prevenció municipals i fins i tot supramunicipals que permetin una actuació, si cap, encara més eficaç del que es porta a terme fins ara.

El punt 5 vol incrementar les dotacions a les ADF. D'aquest, probablement, n'havíem parlat com una esmena; no la podem acceptar en els seus termes perquè, precisament, per una ordre del 12 de febrer d'enguany s'han incrementat substancialment —substancialment— de l'ordre de 300.000 pessetes fins a 2.500.000, segons les circumstàncies, les ajudes a les ADF i, per tant, des d'aquest punt de vista, seria inacceptable que ara volguéssim aprovar que encara s'ha d'incrementar més. Partint d'aquesta base i partint de la base de millorar les ADF, però que amb l'esforç que s'ha fet des d'aquest febrer, ens sembla que no és assumible.

Reitero els meus «perdons», però miro d'acabar al més de pressa que pugui.

La sisena proposta, sobre l'estudi de descentralització dels mitjans aeris, la situaríem en el mateix àmbit de la resposta de punt 10 d'Esquerra Republicana, per tant, ja se n'ha parlat i no l'acceptarem.

El punt setè, el votarem favorablement, tota vegada que evitar l'erosió de zones afectades per incendis forestals és una de les principals raons de la intervenció pública en els treballs de restauració i reforestació. És aquest un dels factors determinants de la distribució territorial feta en el pla quinquennal d'ajuts a l'aforestació que permet actuar sobre quaranta mil hectàrees fins a l'any 1997. Tanmateix, en els terrenys afectats per incendis, s'actua d'acord amb la circular 11/93, efectuant treballs d'emergència i que redueixin els riscos de plagues i evitin fenòmens erosius. Per aquest motiu, i estant d'acord amb la filosofia del punt que ha defensat, hi votarem favorablement.

En relació amb el punt 8, pensem que aquestes relacions estan establertes; vostès demanen una relació entre un protocol que reguli vies de relació i comunicació amb el comandament i els responsables d'ajuntaments; l'Infocat, que és el pla que ara es revisa i que es presentarà properament, ho estableix fixant el Cecopal, és a dir, centres de comandament d'administració local. La nova Llei de bombers també deixa clares les vies de relació i comunicació entre comandament i els responsables de l'extinció i els ajuntaments i, per tant, doncs, és un punt..., des d'aquest punt de vista nosaltres ho veiem resolt.

El punt 9, reiterem els arguments donats abans sobre el desenvolupament de la xarxa troncal de comunicacions de la Generalitat, com a xarxa bàsica de Governació i Agricultura, Ramaderia i Pesca i, per tant, també el votarem desfavorablement.

Finalment, anunciar el vot favorable al punt 10, perquè el pla ja està acabat, i també als 11, 12 i 13, perquè tot i que ja s'està treballant en aquesta línia estem d'acord a aprofundir-hi. El punt 14, vostè l'ha retirat, tal com ens havia anunciat.

Hem intentat cercar al màxim d'aproximacions en un tema que preocupa tota la societat catalana, i jo crec que la societat en general; penso que s'ha aconseguit bastant, almenys, recollir aportacions de tots els grups; de trenta-tres punts que s'han presentat se n'aprovaran catorze i em sembla que en aquesta línia hem de seguir treballant per ajuntar esforços i per aconseguir que els nostres boscos creixin sans i bons, sense descartar que pugui sempre passar alguna desgràcia que els faci cremar.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Orriols. El senyor Benach demana la paraula. Per què?

El Sr. BENACH: Per anunciar un canvi de vot, senyor president que havia...

El Sr. PRESIDENT: Un canvi de vot.

El Sr. BENACH: De vot. Molt breument, eh? Si m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Digui, digui.

El Sr. BENACH: Miri, tot i deixant clara la nostra postura diferenciada en el tema de la reforestació, però en vistes dels discursos fets i, sobretot, «en ares» d'aquesta unitat d'actuació, havíem anunciat l'abstenció en diferents punts de les mocions del Grup Socialista i el Grup Popular, però també vista, doncs, la situació política actual, en què el que convé són ajuntar esforços per apagar incendis, per apagar focs, doncs, votarem favorablement la Moció del Grup Socialista i la del Grup Popular en la seva integritat. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ara el senyor Curto, purament i exclusiva per dir si accepta l'esmena del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Vostè què faria, senyor president?

(*Fortes rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Jo...

El Sr. CURTO: Sap què passa, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Jo l'acceptaria, eh?

(*Rialles.*)

El Sr. CURTO I CASADÓ: Ah! Sap què passa, senyor president? És que m'ha desconcertat una mica quan ha dit «pura i simple», perquè, clar, avui la meua intervenció ha estat pura i simple, no? Tal com li he dit a l'il·lustre diputat, està esmena, senyor president, no la podem acceptar, tenint en compte la proposta posterior que fa de votar en contra la primera part del punt cinquè i, així, en lloc d'«elaborar», co-

mençaríem amb «presentar d'immediat al Parlament de Catalunya». I, per tant, està esmena no l'acceptaríem.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Suposo que no li votaran. (*Remor de veus.*)

Bé, passem a les votacions. En primer lloc, la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya. (*Pausa.*) El senyor Orriols pari atenció. Votarem separatament els punts 1, 3, 8 i 11. És així? (*Pausa.*) Doncs, es voten aquests punts en primer lloc.

Vots a favor?

Aquests punts han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació, se sotmeten a votació la resta de punts de la Moció.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat rebutjats per 35 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

A continuació, es voten els punts de la Moció del Grup Parlamentari Socialista. Separadament, els punts 1, 3, 4, 7, 10, 11, 12 i 13.

Vots a favor?

Aquests punts han quedat aprovats per unanimitat.

I ara se sotmet a votació la resta de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat rebutjats per 35 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Moció del Grup Popular. Votació separada dels punts 2, 3 i 6. D'acord? (*Pausa.*) Doncs, es voten aquests punts.

Vots a favor?

Aquests punts han quedat aprovats per unanimitat.

I acte seguit se sotmet a votació la resta de la Moció.

(*El Sr. Orriols demana per parlar.*) Digui, digui.

El Sr. ORRIOLS: Senyor president, del punt 5 havíem quedat de fer una votació sobre «elaborar i», i després una altra sobre la resta de la proposta.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Votarem separatament d'aquest punt cinquè...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Podem retirar «elaborar i»?

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirat.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Queda retirat «elaborar i».

El Sr. PRESIDENT: I llavors votaríem el punt cinquè.

Vots a favor?

Aquest punt ha quedat aprovat per unanimitat.

I ara es vota la resta de la Moció del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat rebutjats per 35 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(*És un quart de deu de la nit i cinc minuts.*)

SUBSCRIPCIÓ


**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa


**DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

**BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA**

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per (gir / xec al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 19

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès a Multitext, SL, Barcelona.

